

VÄNSKAP
MA
TRY
KÄ
STILLHET
OMSORG
JAG HOPPAS ATT JAG
**KOMMER
HEM
SNART**
RENHET
GLAD

SiS unga
berättar
2016

ORO

KYLA

MAKT-
LÖSHET

ÅNGEST

D
HUNGER

TRÖSTLÖS

NEJ

JAG HOPPAS ATT JAG
KOMMER
HEM
SNART

SiS unga berättar 2016

ISBN tryckt utgåva: 978-91-87053-37-5
© Statens institutionsstyrelse 2016
Grafisk form och tryck: Ineko 2016

Förord

”Förlåt för att jag aldrig kan förklara så du förstår mig, men jag förstår inte heller.” så skriver en av flickorna som placerats på SiS i ett tack till sin mamma. Att sätta ord på sina tankar och känslor är en del i arbetet med att kunna förstå och hantera sin tillvaro och ett steg för att kunna leva ett bra liv i samhället.

Årets pocketbok innehåller 144 texter skrivna av elever på SiS skolor. Trots deras olika förutsättningar och förkunskaper uppmuntrar vi alla ungdomarna som placerats hos oss att vilja formulera sina tankar, känslor och förväntningar. Skolan och den här boken är ett forum för det. Andra forum är institutionernas brukarråd och ungdomens delaktighet i den egna vården och behandlingen.

Skrivarsatsningen ges i år ut för tolfte gången. Varje upplaga speglar en del av det svenska samhället som många inte kommer i kontakt med. Läs den.

Kent Ehliasson
Generaldirektör
Statens institutionsstyrelse

Innehåll

Hur jag hamnade på SIS Eknäs.....	10
I can & I will, watch me.....	12
Jag heter M och är 18år snart.....	13
Världen behöver mig.....	15
Min historia till varför jag hamnade på institution.....	16
SÅ HÄR HAMNADE JAG PÅ LÅST.....	19
Fortsätt gå.....	23
Så mycket jag vill ha sagt.....	24
Mitt liv i 352.....	27
Helt fast i psykoser!.....	29
GE ALDRIG NÅGONSIN UPP!!!.....	31
Månaderna på Lövsta.....	35
Va försiktig med det du gör!.....	36
...jag hoppas att jag kommer hem snart.....	38
Så länge du är hos mig.....	39
Stockholm stad.....	41
Bara sitter.....	43
Hade soc inte placerat mig hade jag suttit på gatan.....	44
Går Vidare.....	46
Uddevallabon.....	47
Värsta tisdagen i mitt liv.....	48
Familjebråk i luften.....	50
Hej tja jag heter mö.....	52
B**s från Sthlm.....	53
Från ett skitliv till ett bra liv.....	54
Hur gick allt så fel.....	55
Stockholm stad.....	56
Från Malmö till institution.....	58
Bla bla bla.....	61
Bara skriv.....	62

Hur man överlever ett sishem	66
Tänk brush.....	67
Ännu ett utbrott hemma.....	68
Shoo mina bröder.....	73
Från Ösatersund till Lindome.....	74
Min stad.....	78
Jag är skottsäker!.....	79
Mina tankar bakom lås och bom	81
Shu bre	82
Jag vill inte bara kämpa, jag vill även kunna leva.....	83
Jag och "hon" mot världen!	87
Missanpassad O vilse!	89
Ångest!.....	91
Nu sitter jag här igen.....	94
Shoo alla där ute	96
Mitt liv i text just nu	99
Förlåt mamma	101
Att känna sig ensam	102
Min verklighet	103
Hej mitt namn är I.....	108
En dag på avdelningen.....	110
En liten tjej på 14 bast från Dalarna	111
Hej jag heter Desiree.....	112
Sävastgården 2015	113
Mitt liv	114
24 oktober 2015	115
Livet som drogmisbrukare.....	120
Maskrosbarn.....	122
Malmö brud mannen	125
Mitt liv	127
Tänk efter... ..	129
Drogerna tog över mitt liv.....	130
LITAR ALDRIG PÅ NÅN	132

Maskrosen.....	133
Välkommen till mitt liv.....	134
Från barn till SiS.....	135
En Gärri från Uppsala.....	137
Sommar katastrof.....	139
Mitt liv på papper.....	140
Shoo.....	142
Hallo Hallo.....	144
Min Berättelse (Del2 av 3).....	145
Inget unikt!.....	146
Så långt från en sofistikerad livsstil.....	149
Är jag hatad av alla myndigheter.....	154
Det började med att röka spice.....	157
Mama y papa, derdon.....	159
Only God Can Judge You!.....	160
Styrka.....	161
Livet på insidan..!.....	162
Jag heter L.....	163
En andra chans.....	164
Hur fan blev allt så jävla knas?.....	165
Min (o)vän.....	167
Mitt liv.....	169
Brevet från din vän.....	171
Ett bra tips.....	173
Du är inte värd mig.....	174
Mitt liv som missbrukare.....	175
22/6 avskedsbrev.....	178
Jag var en av dem... ..	179
Lyssna.....	181
Tunga magar till lyckliga dagar.....	182
Att trilla ner igen.....	185
Dom säger.....	186
Från Rosengård till Göteborg.....	187

Resultatet.....	188
Well well you screwd up.....	189
ETT FUCKING VIRUS.....	190
Shoo mitt namn är P.J.....	192
Minnesluckor på Hisingen.....	193
23/11-15.....	194
Min historia.....	198
Mamma förlåt.....	202
Till min älskling C.T.....	203
Vilse i livet.....	205
Mam.....	207
Från hemma till hemma (real quick).....	208
Tack mina änglar.....	209
Att lära sig av sina misstag.....	210
Den söta lilla katten.....	211
Frivillig inlämning, slutade på låsta avd.....	212
Hej mitt namn är Pernilla.....	214
Ett adhd barn som sprider glädje.....	217
Mina fkn krigare.....	218
Aldrig tagit mig hit utan er.....	219
Skadad blir man.....	221
En annan värld.....	222
Hur allting började.....	224
Blicka framåt, annars ramlar du.....	226
Hallåja!!!.....	229
Fiskar simmar.....	231
Flyttad från hem till hem.....	232
Livet.....	233
2 november, 2015.....	234
DJ: I världens ände.....	235
En tjej på nästan 15 år.....	236
Kommer ut snart.....	238
Lövsta är bäst.....	239

Rapper R.....	240
Våran verklighet.....	241
Hotellet som ingen vill checka in	242
Ett live med och utan droger.....	243
Ur askan in i elden igen men det vill jag ändra på.....	244
Jag är 16 år nu.....	245
Sann kärlek från en äkta mamma	246
Världen är för fin för att lämna den.....	248
Jag satt där	249
Det var en regnig dag.....	252
Saknar dig min vän... A.....	253
THE TRUE STORY.....	254
Det livet jag levde förr var inget bra.....	255
Det löser sig.....	256
Om Gud.....	257
Om Statens institutionsstyrelse.....	258

Hur jag hamnade på SIS Eknäs

Denna historia handlar om hur jag hamnade på SIS Eknäs.

Jag heter P och föddes i Småland 99.

Den första orosanmälan om att jag for illa hemma var tre månader efter jag föddes, alltså när jag var ett litet spädbarn, och då var det barnavårdscentralen som oros anmälde då jag vägde lika mycket då som jag gjorde när jag föddes, alltså bara 2500 gram, vilket är 2,5kg.

Jag har i princip hela min uppväxt blivit misshandlad, svält och utstött av samhället och en stor del av min familj.

Min storebror och min fader, är dem som alltid misshandlat mig, och jag har dessutom av min storebror blivit knivhotad, och då var polisen tvungen att komma till vår lägenhet i Småland och hämta honom och köra honom till sitt familjehem.

Min pappa började efter mina föräldrars skiljsmessa suppa sig redlöst full och misshandla främst mig, men också mina småsyskon.

Jag var dessutom tvungen att ta hand om mina syskon, och hemmet, vilket i praktiken innebar att jag var den som var tvungen att städa, diska, laga mat, torka upp spyor, panta, handla och mycket mer, och det pga. Min pappa tvingade mig att ta hand om hemmet medans han söp.

En sommar så åkte jag och mina syskon till min moder där vi berättade vad som har hänt hos pappa, och min mamma, som också blivit misshandlad av min far, anmälde till socialtjänsten ett flertal gånger under en kort intensiv period i september

2012, och sedan flyttade jag till Vilhemsro, som ligger i Gränna, och mina syskon till ett familjehem.

På Vilhemsro bodde jag ungefär en månad, men tre veckor utav den månaden spenderade jag på psyket då jag vid flertalet gånger försökt att ta livet av mig, många gånger var jag nära att lyckas.

Sedan flyttade jag till ett HVB-hem, I Stockholm, där vände ALLTING, jag började plugga ordentligt, jag började med min behandling, men sedan så har det bara gått utför, jag har kommit ut som homosexuell, och då anklagades jag för pedofili av min fader och broder för dem är Sverigedemokrater och dem anser att homosexualitet är pedofili, så jag har nu blivit utredd, men det har visat sig att som jag visste, att jag inte har några tendenser för pedofili.

Sedan valde min socialhandläggare A att placera mig här på SIS Eknäs, för neuropsykiatrisk utredning (vilket är om jag har ADHD, ADD eller något liknande)

Och jag tycker faktiskt det är skönt att få reda på om jag har en diagnos, men att vara inlåst suger, och det känns som att alla mina rättigheter tas ifrån mig, och det är så himla jobbigt.

Jag vill också passa på att tacka min mamma för att hon trots vårt besöks och samtals förbud kämpar för mig. Mamma, jag älskar dig med hela mitt hjärta, du är den stjärna som lyser starkast i himlen. I love you.

Och till dig, KÄMPA PÅ! Du kommer snart ut därifrån!
Kämpa, det är jobbigt, men fan va skönt det är när det är över!!

/Smålänningen P.

I can & I will, watch me.

Skriver I sisboken för tredje och sista gången nu. Kom till mitt första låsta sommaren 2012 och sen dess har jag växlat mellan låst och på rymmen. Nu sitter jag på Arnhem och ber till gud om en till chans till öppna former. För jag kommer ta den chansen.

Att bo på låst och att vara på rymmen är inget hållbart liv. Det är slöseri på tid. Jag önskar att jag kunde gå tillbaka i tiden och strunta i droger och kriminalitet. Det har förstört så mycket för mig, men även lärt mig mycket.

And remeber: Complaining about yesterday won't make tomorrow any better.

/Micki

Jag heter M och är 18år snart.

Nu när jag skriver detta är klockan 10.03 den 27-08-2015. I förrgår fick jag veta att mitt LVU kommer fortsätta, så nu sen en vecka tillbaka så bor jag på sis Arnhem i Falköping. Jag tänkte berätta hur jag hamnade här och varför.. För några år sen så började jag må psykiskt dåligt pågrund av mitt ex M. Fick ett självska debeteende. Jag mår så sjukt dåligt så jag försökte ta mitt liv flera gånger genom tabletter och att cutta mig. Jag bodde på olika boenden, behandlingshem där allt var kaos.

Ett tag bodde jag på ungdomshem utanför Mariestad. Där blev jag misshandlad av personal och kränkt av ungdomare. Till slut fick jag inte vara kvar, Chefen hotade med polis som jag stannade kvar.

Så jag fick flytta till ett träningsboende i Skåne... Där bodde jag ensam med 11 killar. Jag trivdes inte alls. Blev polisanmäld för misshandel, skadegörelse, olaga hot. Efter ungefär en vecka fick jag åka polisbil och sitta i en cell hos polisen en natt.. Under tiden var jag på träningsboendet så fick jag åka ambulans och polisbil ofta...

Mitt självska debeteende blev värre.

Jag fick flytta till SIS Arnhem i Falköping, där jag bor nu.. Här är jag på låst avdelning.

Mitt LVU kommer fortsätta med tvångsvård sa soc. Så jag får väl stå ut!!!!

Man ska ta emot hjälpen när man har tillgång till det. Då kan man må bättre!

Jag vet att du kan må bättre bara om du vill!

Jag tror på dig!

//M

Världen behöver mig

I flera år av SISflyttade har jag alltid roats av dessa SiSböcker så ny tänkte jag faktiskt skriva in till en själv. Jag heter S och är född -95, jag har åkt in och ut från olika SiS alldeles för länge och nu är det mindre än 2 månader tills jag fyller 21 och blir fri och jag känner mig lite.. Tom? Jag har längtat efter den dagen sen jag åkte in första gången men nu när den är runt hörnet så jag känner mig lite stressad, jag måste skaffa ännu en ny lägenhet (det blir min 5-te) för hemlös orkar jag inte bli igen.

ALDRIG. Jag måste också försöka sluta med drogerna för jag mår bara sämre av att vakna upp på morgonen och undra vad jag ska skjuta just den dagen. Benzozon hjälper ju för AT-n och för stunden men jag kan inte äta av den normalt för det slinker lätt ner 10 st extra och jag har glömt en vecka igen. Jag orkar inte må dåligt längre. Så 2016 ska jag ta tag i mitt liv, för jag vill leva på riktigt, världen behöver mig och även dig som läser detta fast det kanske inte alltid känns så.

Jag vet inte vad som har hänt med mig senaste månaderna men att leva på flykt från alla myndigheter och att inte ha någonstans att ta vägen, det tär på själen och det känns som att livet måste vara mer än bara punda och må dåligt. Så jag ska ge drogfriheten en chans, för min egen skull för jag tycker mig se ett ljus i slutet av den här mörka tunneln.

Peace out // Blom of the Hill

Min historia till varför jag hamnade på institution

Hej tänkte berätta varför jag hamnade på ett institutions hem.

Det började redan när jag var 7 år gammal.

Mina föräldrar började bråka väldigt mycket 2008 och det hade på gått 4 månader fast sen efter 4 månader så kom soc och hämtade både mig och min syster och tog hand om oss ett tag.

Sen kom vi tillbaka till pappa och det blev bra igen.

Mamma kom tillbaka till pappa och vi var en hel familj igen tills 2015.

Vi flyttade från Helsingborg och jag mådde bara sämre och sämre så jag började gå på fester varje helg. Jag umgicks med personer som rökte och umgicks med äldre killar.

Mamma väntade barn och vi fick en lillebror. Vi var glada för det med efter det hände massa med skit.

Pappa och mamma började bråka när min lillebror var 3 år. Vi bråkade med mamma och pappa.

Min lillebror lärde sig fula ord sjukt tidigt. Han var bara 3 bast och visste redan många fula ord.

2015 så började alla i familjen bråka varje dag och jag pallade inte med bråken så jag sökte till ett familjehem fast kom aldrig till ett familjehem.

Efter 2 månader sa soc att vi hade fått LVU.

När vi fick veta det så ville vi inte åka. Dom 4 sista veckorna vi hade tillsammans var väldigt bra.

Dom satte LVU på mig pga bråken och att mina föräldrar aldrig höll koll på mig så jag festade varje helg när jag var borta.

Sen flyttade jag, min syster och min lillebror till jourfamiljer.

När jag flyttade så började jag hålla på med mer skit än vad jag gjorde när jag bodde hemma.

Min syster hamnade med min lillebror. Jag kom till S och jag trivdes inte där ute i skogen så efter 1 månad så flyttade jag till K och 4 månader senare så fick jag bo i ett akuthem i 5 dagar för jag hade rymt från stället i K.

Varför jag inte trivdes i S var att jag inte fick göra ett skit.

Gick i skolan och sen var jag alltid tvungen att åka tillbaka till min jourfamilj.

I K hade jag frihet fast jag rymde därifrån pga att soc tillät mig inte vara med mitt ex.

Så jag rymde till honom i Hässleholm.

Dagen efter kom snuten och hämtade mig. Jag vägrade hänga med fast snuten tryckte in mig i bilen.

De körde mig till K fast jag åkte därifrån efter 4 timmar. Efter snuten lämnat mig så jag åkte till ett akuthem.

Efter akuthemmet flyttade jag till Helsingborg, trivdes där.

Varför jag trivdes i Helsingborg var att jag fick mer frihet fick vara ute med vänner.

Kändes jättebra att jag äntligen hade hittat ett ställe jag trivdes på.

Träffade alla mina vänner från min barndom och min syster.

Började festa och röka på och sen fick soc reda på det så som sökte upp ett Sis-hem o dom hittade ett i Uddevalla som heter Ljungbacken (Villan) en utredningsavdelning.

Har varit här i 3 månader och snart 4 månader jag sitter här ännu en idag efter 3 månader.

Min tid på Ljungbacken har inte varit den bästa tiden i mitt liv för mig.

Helt ärligt så har man ju lärt sig saker och fått mer förståelse för vuxna och andra ungdomar.

Hade viljat vara i Helsingborg och leva i minförort den orten jag började starta mitt liv.

Fast efter detta ställe så så jag vidare till ett HVB-hem förmodligen nere i Skåne.

Om jag har tur så åker jag från Ljungbacken i Januari förmodligen.

Hade hellre varit i Skåne nu än att sitta inne på ett Sis-hem.

Ett tips till er där ute ta vara på era liv och hitta inte på massa med skit.

Ni vill verkligen inte komma till ett sånt här ställe.

Att hamna inom Sis-behandling eller på ett HVB-hem är verkligen inte kul att sitta inne på ett sånt här ställe.

// Skåne Bruden

SÅ HÄR HAMNADE JAG PÅ LÅST

Det var en gång romsk kille som hade det tufft i familjen. Han kände som att alla var emot han. Han var tvungen o slåss varje dag för att nån försökte slå han och när han hjälpte sina bästa vänner o sin familj så fick han skit för det av sin pappa. Han försökte göra allt för att göra sin pappa stolt men varje gång han försökte så misslyckades han och hans pappa slog han fast han inte hade gjort något han fick ta stryk i onödan. Han fick kontakt med en snäll o fin tjej som gjorde att han kände lättnad o att han mådde bra. Varje gång dom sågs så kunde dom inte vara med varandra så länge för dom fick inte vara ihop med varandra. Men när dom såg varandra så kändes de som att det var bara dom i hela världen och att dom kunde göra vad som helst. Men sen så började dom bråka väldigt mycket men dom blev alltid sams efteråt. Dom krigade genom sina proplem med varandra, fast killen hade det tufft hemma så kände killen att han kunde prata med hans flickvän.

Men nu gjorde killen ett väldigt stort misstag han var otrogen mot hans flickvän och hans flickvän blev väldigt sårad men hon förlät han och hon sa att det här är ditt sista chans och dom tog upp kärleken igen. Dom hade varit ihop nu 4 månader nu och killens pappa slog killen för varje gång han träffa henne. Hans pappa accepterade inte han var ihop med sin tjej och tjejens föräldrar gav henne stryk också för varje gång dom såg varandra eller ringde varandra men dom var redo och göra allt för sin kärlek.

Men en dag så var killen tvungen o rymma till Finland för att hans pappa försökte döda han. Och killen ville inte sticka till Finland men han var tvungen. Varje gång tjejen och killen prata med varandra så tog tjejens pappa bort telefonen och hade bytt

nummer. Dom försökte göra allt för att stoppa kärleken men till slut så accepterade hennes föräldrar killen o det var en dag som killen förlovade sig med tjejen. Killen och tjejen var lyckliga men sen så började dom glida ifrån varandra för varje dag dom bråkade nästan varje dag.

Men killen kämpar för att få frihet. Hans pappa gjorde så mycket problem för sin son att romerna i Finland kastade ut han från landet och hans mamma var tvungen o lämna sin son i Uppsala för att hans pappa skulle komma och hämta han. Killen ser med en sorlig blick mot sin mamma för att det enda killen vill ha det är att kunna få vara med sin mamma o kunna go o klä sig hur han vill och kunna vara med sina nära kära. Men när han ser hans pappa så bestämmer killen för sig att inte följa med honom och pappan jagar han i gallerian o folk står och kollar på bara men vågar inte göra nåt åt saken. Men killen var van med det att han var tvungen o kämpa själv, han springer ifrån sin pappa.

Men polisen får tag i killen o bestämmer sig för lägga killen på fosterfamilj. När han väl var där innan han gick ut ur bilen så ringer killen sin tjej o säger jag älskar dej och jag kommer inte få ha telefon men jag ska försöka kontakta dej på nått sätt. Flickan gråter i telefonen o säger jag älskar dej kämpa på älskling. Medan tjejen hade det själv svårt hemma glömde hon aldrig o be för sin älskling och dom två kämpade med varandra. När killen kliver ur bilen så tar dom allt från honom, telefonen och han fick inte ringa nån. Han var där minst en vecka sen orkade inte han nåt mer. Han stack från sin fosterfamilj o gick till sin bästa kompis. Han ringde sin tjej o ville träffa henne men hon svarade inte och killen var rädd att nåt hade hänt för han hade hört att tjejen hade rymt hemifrån. Klockan blev sex o han försökte ringa igen men hon svarar inte och han tänker och tänker vad kan ha hänt henne han får

värsta tankarna att hon har hamnat på intensiv. Killen skakar huvudet o vill inte tänka så för han mådde ändå dåligt. Killen tar en klunk av vodkan o röker hasch o försöker dämpa sin smärta med det men det går inte, killen får utbrott o tar allt fler klunkar av vodkan o röker allt mer hasch. Men som tur är att han har sin bästa kompis vid sin sida och killens kompis kramade om han o stöttade han och sa allt kommer ordna sig bror. Men killen orkar inte mer. På morgonen när killen vaknar så går han ut och röker hasch. Senare samma dag så kommer polisen och tar han till ett behandlingshem och killen går in i behandlingshemmet och tänker jag vill inte leva såhär.

Tiden går och killen har rymt 3 gånger redan från behandlingshemmet och personalerna varnade han att om han försätter så kommer du hamna på låst. Killen lyssnade inte och hans flickvän ringer han och de bråkar med varandra för killen var arg för att hon hade tagit tabletter och druckit. Sen säger hans tjej nåt han önska att hon inte hade sagt, hon sa jag orkar inte vara med dej när du bråkar med mej hela tiden. Killen blir arg o ledsen han slår i väggar och fönster.

Nästa dag så var killen tillbaks till behandlingshemmet men nästa dag så sticker han igen dit där hans tjej bodde, han börja dricka o röka hasch o ta tabletter. Hans kusin letade efter han överallt. Tillslut så hittade killens kusin han. Han satt på nån bänk o drack och rökte hasch, killens kusin tog tag i han o lyfte han in i bilen. Men i bilen märker hans kusin att killen håller på att dö så han kör till akuten och killen hinner gå till informationsdörren o säga jag behöver hjälp och sen han ramlar ihop o är medvetslös. Det kom flera läkare o lyfte han på en säng o la dropp direkt på han medan killen skriker av smärta. Efter ett tag när han har lugnat ner sig så lägger läkaren han på hjärtavdelning ifall hans hjärta skulle stanna. På morgonen när han vaknar ser killen hans kusin och hans

andra kusiner, han tackar gud att inget hände han för läkaren sa att han hade tradd och benso i blodet och över 3 promille alkohol. Killen ringer tjejen och hon säger jag har gått vidare baby, förlåt. Killen lägger på luren och tjejen skickar meddelande till han snälla baby kan vi inte bara vara vänner vill inte förlora dej men killen kan inte vara bara en vän med henne för dom hade varit ihop i ett år. Killen visste va han skulle göra.

Efter en stund så kom killens kontakt person från behandlingshemmet o krama om killen och sa att allt löser sig gubben men killen orkade inte o hans kontakt person sa att förra gången så hämta ja dej från cellen o nu hämtar jag dej från ett sjukhus. Danny som var hans kontakt person sa till han snälla gubben vakna nu innan det är försent. Och Danny såg på killen djupt in i ögonen för att Danny inte ville att killen skulle åka in. Han såg på Danny och hans kusin R. Killen ville bara gråta ut all smärta men han kunde inte. Senare på kvällen så kom BUB för att dom trodde att han ville döda sig själv men han förklara att han inte ville det utan bara dämpa smärtan. Dom pratade med oss en stund sen sa dom att håll dej borta från alkohol. Om jag bara skulle hålla mig från droger o alkohol, tänkte killen.

Nu om nån av er läser det här så hamnade jag på en låst avdelning i Södertälje Tysslinge. Det är inte så dåligt som det sägs att det är, men det är ändå inget roligt ställe. Det är Sverige värsta låst verkligen, dom har murar och allt. Jag har varit här i 3 veckor nu och har inte kunnat snacka med min tjej på 3 veckor men får kanske besked om det idag. Nu ska jag verkligen börja tänka framåt i livet, det är kanske jobbigt men man kommer ut nån gång och då har man sin frihet igen. Man kan aldrig tro vad droger och alkohol kan skapa problem. Och ännu idag så är jag kär i vodka, eller som jag brukar säga vodka is my girlfriend. Peace out

GIPZY POWER

Fortsätt gå

När kroppen är tung och du omöjlig kommer upp ur sängen igen, ställ dig upp

När du igen får dina förväntningar krossade, sjunk ner på golvet och pussla ihop glädjen åter.

När natten är svart och kall, kommer morgonen med nytt ljus och värme skyndsamt.

När mörka tankar finns och kroppen är din närmsta fiende, omfamna dig själv och känn på den människa du ska älska resten av ditt liv.

När skriket inom dig är ljudlöst, trösta dig med musikens melodi.

När orden inte längre räcker till, kommer du ändå vara tillräcklig.

När längtan är stor och saknaden olidlig, förglöm ej att allt är temporärt.

När benen domnar och målet är långt, stanna inte, fortsätt gå.

Av Jenny B

Så mycket jag vill ha sagt

Det finns så mycket jag vill ha sagt,
men inget blir bra i ordets vackra pakt

Med en morsa som dricker o en brorsa som är insydd,
får en inte särskilt trygg! Men ändå har

jag nån som backar min rygg, min älskade syster, det är du!

Önskar jag kunde va med dig nu, men sitter på låst utan
varken nät eller lur, men de som hände jag vet inte hur,
du finns i mitt hjärta, bland allt dedär svarta, men inget
kommer ändras så vi syns när jag är fri, trodde allt var bra
men där fick jag tji

Allt som jag vill, de e att vara fri, slippa all skit, o att du
kommer hit

Allt känns så tomt utan dig vid min sida, ute på stan med dig
vill jag glida

De finns som mycket som borde gjorts men hela den tiden,
den har vi glömt bort

All den där skiten, o all den där spriten, jag hoppas o tror att
den ligger bakom oss

Om något dej händer kommer jag att slåss, för att skydda dig o
familj förstås

Du har ett hjärta av guld, o likaså fantastisk, o vad jag än gör så
ställer du upp,

Det finns inget som skiljer oss åt, för vi sitter faktiskt i samma båt

Som vi gjorde innan o fortfarande gör, men de e en sak som gäller, att ingen ska lämnas utanför

Vi har haft våra gräl, av olika skäl, men vi har en själ, som vi delar tillsammans

VI ska inte svika, fuck alla rika, vi har det bra trots fattigdom

Jag kommer alltid finnas här, o du alltid där, o om vi inte träffas så syns vi i en bättre värld

De finns en myndighet som flyttat på oss, allt jag vill säga, de fuck Bromölla soc!

Har flyttat många gånger sen jag var fyra, o morsan hade svårt att betala sin hyra, kom hem till

Min morbror men dom svek mig hårt, men fuck that, alla har det svårt, på olika sätt de ena eller

andra, men vad som än händer så har vi varandra, har blivit flyttad typ 20 gånger

O hela mitt liv har bestått utav ånger, var de ja eller var de dom, fuck allt, mitt liv är denna sång!

Min gång har varit rätt så svår, har levt en del svåra år, men de som med allt annat, bra om

vartannat. Men ibland så orkar man inte mer, fattar inte hur ingen ser, hur dåligt man mår, man

har öppna sår när lyckan kommer och lyckan går! Ta till exempel det här som kallas kärlek, nån som kan säga vafan det är, för var den finns så e de fan inte här, här vinnas bara hat, mobbning och svek,

varför fattar ni inte, att livet ej är en lek! Men det finns en sak
som lyser upp min dag, o alla dom

gångar när jag varit svag, när allt jag velat ha varit att riva så
har jag alltid min älskade Shiiva.

Låttext av CH

Mitt liv i 352

Hej mitt namn är Natta jag är narkoman om inte weed, tjack och benzo fanns så blir det fan tradolan. Allt började med problem i skolan, lärarna skällde för man störde och när man väl försökte och man gjorde något fel så fick man skäll för det med. ingen hjälp fick jag heller. ADHD gjorde det inte lättare heller, stress och ångest dag in och dag ut. Det började i pappas lägenhet som jag hade över sommaren när jag var 13, hade fest och hade ångest. Alla mina vänner höll på med droger men inte jag, tills jag tog några bloss och jag var fast. Älskade känslan av vara bäng och det gör jag än idag. Nu är jag 16 år och har testat tjack, benzo, mdma, sub, ecstasy, lyrica, kokain och en massa annat skit men tur det blev aldrig heroin. I slutet av 2013 började dom ta pisseprover på mej, men jag rökte spice så ingen syntes. Men i mars så goolade en tjej ner mej att jag var bäng i skolan , så grisarna kom. Dom visiterade mej och hittade bara en tom redlinepåse och en paket rizzlor, sen tog dom mej till stationen och jag fick lämna urinprov och av en fucktup anledning blev jag positiv på THC och jag hade inte rökt det på flera månader. Jag blev avstängd från skolan och det var första gången jag torskade på pisseprov och några dagar efter det blev jag skickad på behandling på långanäs. Jag fick göra en utredning och efter 4 månader fick jag flytta hem men efter första dan i friheten började jag med spice igen, och efter en månad hamnade jag i akuten. Flyttades till ett HVB hem i Öjaby det gick två dagar där sen var jag tillbaka på långanäs, kom dit oktober 2014 och nu sitter jag på lljungaskog och det är 3/2-16 har inte bott hemma sen dess. Har rymt kanske över 20 gånger sen 2014, min längsta rymning var i sommräs , va hemma i växjö och det var den sommaren som allt spårade ur. Umgicks med fel människor, det började med

att jag testade tjack och jag älskade den känslan och det var med dom människorna jag tog allt som gick och ta. Det jag fastnade mest för var tjack, kände verkligen att detta var något för mej, jag blev smal jag gick ner alla kilon som jag hatade på min kropp. Och idag ångrar jag att jag träffade dom människorna, ångrar att jag testade tyngre droger, röka har alltid varit min huvuddrog och det kommer det att alltid och vara. I år blir jag 17 år gammal och känner mej som 25 i huvudet, för det jag har upplevt genom dom här åren är inte normalt, har en farsa som är psykopat som bor på rättspsyk, en mamma som kämpar dag in och dag ut för mej, min syster och våra hundar. Medan jag har spårat ur och inte kommit hem på flera veckor eller varit på behandling i flera månader har det varit hon som har tagit hand om min hund Marley, det är hon som har stöttat mej i allt och inte någon annan och jag vill tacka min mamma så mycket för att hon har gjort för mej vill även tacka resten i min familj för allt.

Jag tackar även min bästavän som alltid vid alla tillfällen funnits vid min sida även fast jag har gjort fel, vi har bråkat varit ovänner blivit vänner så många gånger med vi har alltid varit där för varandra, 17 års vänskap försvinner inte bara. Älskar dej Ebba <3

Kommer alltid att älska mitt hood, men nu är det dags att flytta därifrån.

/// Natta från 352

Helt fast i psykoser!

Sitter på rastgården låst bakom taggtråden, saknar friheten mannen fuck detta. Ser döda vänner framför mig & tankarna dom stannar mig. Beblandar mig aldrig med lallare jag svär mannen, jag förlitar mig på Gud ser du korset jag bär? Inga fucking blöta kuddar i min cell, ni fostrade mig till en krigare men nu så är det ni som blir lidande. Min bror är på annan plats & väntar på en ambulans medans jag sitter fast. Jag har lärt mig allt den hårda vägen aldrig fått det serverat. Boxar in & sliter ut oss, hotar med att skjuta oss, hetsen stiger ett felsteg & du är ett minne blott. Ner från backen det är kallt & det är grått. Järndörren stängs, slungas in i ansiktet fan nu är jag här igen tillbaka i helvetet. Stirrar in i väggen vafan inte nu igen. Vafan är det som händer? Jag vet jag är inte helt perfekt men vissa människor kan inte va sig själv & ge respekt. Svartsjuka dom vill se mig knäckt snackar skit sprider rykten om att jag lever fräckt. Har alltid ställt upp för mitt folk & här ute så händer det grejer med det finns hopp. Dissa mig, gör vad ni fan vill men allt jag gör jo jag gör det för min familj. För många bröder som gått bort känner hur jag tappar allt mitt hopp. Varje natt jag ber till Gud att någon ska ta mig här ifrån, från droger, sprit, skit det ger mig bara ångest inifrån. Redan från dag ett dom har bara sagt jag är problem ingen som har hjälpt, ingen som har brytt sig ett skit. Dom säger lek inte med elden, men jag föddes i en fucking brand mannen det här är allt jag kan. Sen jag va elva barndomsminnen brända vi tillhör barnen som uppfostra sig själva. Min smärta är tre dimensionell jag svär du skulle aldrig orka bära den min vän. Du & jag är inte samma för jag är på riktigt. Mamma hon är ledsen men för att gå på djupet räcker inte 100 ord. Jag älskar min mamma för allt den kvinnan gjort men jag blev den jag blev för min värld var så

kall. Fuck en chans jag har aldrig sett nån & fucking hjälp mannen jag har aldrig bett om. Lätt & fastna tomma glas & tomma talrikar fuck dina ord mannen visa dina handlingar. Jag är en krigare fortsätter kämpa filtrerar frustration, som att falla är det ända som funkar för kan man inte simma är det lätt att man drunknar. Jag ser vargar klädda som lamm, oss dom sopar under mattan som om allting var tamam. Låssas att det regnar & dockar ner pengar, dom som har pengar jag svär det är stängt här. Sista bussen den har gått för längesen skicka aina för att rensa upp oss, skicka oss i fängelsten vad händer len? Djävulen han jagar mig, han äter upp mig inifrån. Fråga mig för jag har fightats med han flera gånger djävulen är stark han har knockat mig flera ronder. Söker efter Gud men är svårt i en hård värld en mur av demoner står ivägen för o gå där. Jag svär benim G, jag svär jag skiter i. Gatan är som cancer äter upp oss inuti. Ber Gud att hämta mig från helvetets lågor. Blickar mot himlen letar efter ljus ber Gud att han ska hjälpa mig jag måste hitta ut. Romar dom är överallt jag ser dom kamouflerade men tro mig där vi bor vi vet hur, vi vet hur man hantarer det. Himmel & helvete finns här i staden men i orten är det svårt att vara förebild för barnen. Varje dag är en kamp som en fight mot psykos. Ibland jag undrar om jag skapat dess ont, varje dag jag ber till Gud men jag känner mig tom.

//A

GE ALDRIG NÅGONSIN UPP!!!

Jag har bott på SiS i nästan 2 år och det börjar bli drygt och det börjar även bubbla inom mig.

Jag får negativa tankar av att bo kvar på SiS.

Men samtidigt vet jag om att det blir bättre inom en snar framtid.

Jag vet att min behandling är klar här och jag är klar för flytt men ändå så tar det lång tid.

Jag är en person som aldrig ger upp lätt.

När jag känner att jag är på väg att ge upp, brukar jag hitta min kämpar glöd igen och det är ju bra, för man kommer liksom längre när man fortsätter att kämpa vidare, oavsett hur jobbigt det är.

Livet är inte bara till för att vara lätt utan det är även till för motgångar och nedgångar. Det gör att man blir starkare i sig själv och man växer som person. Man blir allt duktigare på att hantera de dryga och jobbiga situationerna.

Skolan kan vara bra att gå till för att komma på andra tankar och även fixa skolan så att man kan komma vidare för att bli något inom ett yrke man vill.

Lärarna är helt awesome här och de har verkligen stöttat mig genom allt här.

Jag är så tacksam för att jag har fått chansen att få ha dessa lärarna här!

Mitt liv har blivit lite enklare nu fast vissa dagar kan vara så

sjukt jobbiga men jag klarar mig igenom dagarna.

Livet är ingen dans på rosor och livet är inte till för att vara enkelt.

Helt ärligt så kommer livet aldrig vara enkelt för livet är till för att uppleva saker, både nöjen och deppiga tider.

Livet är till för tuffa utmaningar och det är klart att man ska vara glad och ha kul också, men det är även nyttigt att vara deppig och ledsen ibland!

Jag vill även säga att saker och ting kommer kunna lösa sig så småningom.

Jag kommer snart att flytta från SiS så jag hoppas att allt kommer att gå bra och jag hoppas att saker och ting kommer att lösa sig för er andra också.

Glöm aldrig att ni har en superhjärte i er själva och ge aldrig upp! Det blir bättre bara man ger det lite tid, lägg inte all energi på att vara arg och sur ifall det tar tid för fler som ska flytta inom en snar framtid.

Lägg istället energin på att göra saker ni tycker är roligt och som får er att må bra.

Ibland kan det vara bra att hitta på andra saker och må bra just den stunden.

När jag är nedstämd så brukar jag sjunga eller gå ut till mitt egna lilla husdjur som jag älskar så oerhört mycket.

Ibland så kollar jag på film, sover, duschar eller lyssnar på musik och även spela spel.

Ge aldrig någonsin upp för det kommer ljusa stunder och allting är inte bara ett helvete, utan tänk på folk som älskar er och hur många som bryr sig om er och ställer upp och hjälper er.

Min familj är liksom mitt allt och utan dem hade jag inte orkat leva vidare och min mamma är min idol och min förebild och hon har alltid funnits där och stöttat mig genom de väldigt jobbiga stunderna.

När jag har behövt prata så har jag alltid kunnat prata med min mamma och det kan jag fortfarande göra.

Min mamma är liksom min HERO.

Utan mamma hade jag aldrig orkat kämpa vidare.

Det betyder att hon har den största platsen i mitt hjärta och jag kommer alltid att finnas där för min mamma också och hon är värd mer än guld och diamanter för mig.

Jag har världens bästa mamma och hon är verkligen mitt allt.

Hela min familj är mitt allt och min släkt är det viktigaste jag har och det är dem jag älskar mest i hela världen.

Oavsett vad som händer, med min familj vid min sida orkar jag kämpa vidare.

De har en stor plats i mitt hjärta precis som min släkt också har.

Det går inte att beskriva med ord hur mycket jag älskar hela min familj och släkt.

Min lilla kanin ska jag inte glömma för han har verkligen en stor plats i mitt hjärta och betyder allt för mig.

Han är verkligen helt underbart söt och helt underbar att kela och gosa med.

Min kanin är min söta lilla guldklump och min söta lilla solstråle och gör varje dag lättare för mig.

Att få ha honom i famnen och dofta på hans mjuka päls som luktar så otroligt gott är så himla mysigt.

Jag är en stolt matte/mamma till min underbara lilla kanin som är min söta och värdefulla skatt.

Ännu en gång: ge aldrig upp utan kämpa trots att det är jobbigt och tänk positivt !

I'm a survivor and i'm not a give up !

Tänk så !

Kram på er !

Mvh Lollipop-Poppie

Månaderna på Lövsta!

Jag kommer fortfarande ihåg den dagen som Jag hämtade min syster vid tåg stationen. Och när jag kom in på vägen såg Jag en brun bil. Jag och min Familj åkte närmare och närmare

När vi kom fram till huset så såg Jag två poliser som stod vid uppgången de sa en mening packa ihop allt du vill ha med dig jag gjorde de dem sa. De satt mig i baksättet jag fick inte ens säga Hej då ordentligt. Det tog tre timmar sen tog de ut mig jag hade kommit till Lövsta skol hem alltså sis när jag kom in satt personalen in mig på Vie. När jag väl fick komma ut på avdelningen så kollade alla Elver snett på Mig. Som om Jag inte existerade. Först betedde Jag mig respekt löst men sen lärde Jag mig att bara om man vill sköta sig och visa lite respekt. Man får aldrig glömma att det handlar om en själv. Det är enkelt att hamna i bråk men då måste man tänka är det verkligen värt att slå honom/henne nej jag vill här ifrån så snabbt som möjligt. Och att gå i skolan alla dagar man Pallar. Jag saknar min familj och djur mest av allt och den där härliga känslan när man går ut på en skön morgon promenad till nån av polarna. Eller när man vaknar i sin egen säng och solen skiner en i ansiktet. Har vart här nu i 10 månader på olika avdelningar. Men nu försöker jag jobba ut mig här ifrån.

MRJ

Va försiktig med det du gör!

Jag heter L och kommer från Stockholm! Jag bodde med min pappa som hade tagit hand om mig sen jag var bebis medans min mamma var tvungen å ta hand om sig själv. Jag var en busig, lekfull flicka men åren gick och det började med bråk hemma, vara ute på nätterna, använde droger och bara svek min pappa! Det blev bara mer och mer av allt! Det var en kväll som jag kom hem och jag undrade... vart var åru någonstans?? Jag gick in till hans rum och ser blod på golvet och ringde till min farmor. Hon berättade att pappa var på sjukhuset. Jag grät och tänkte till ordentligt... Forsätta använda droger eller börja göra min pappa glad? När han kommer tillbaka ska jag bevisa att jag kan bättra mig å börja lyssna! Efter 3 veckor fick jag ett samtal på att han hade bara nån timme på sig att leva. Jag tar första tåget och åker! När jag kommer in ser jag min farmor, farfar, faster gråter och ser honom där, med ögonen som hade slocknat! Hans hjärtat hann stanna innan jag kom! Schit... fan, vad jag grät å grät!! Känslan när man har förlorat någon som man verkligen älskar men inte visat det och sviker gång på gång... Hamnade i fosterfamilj i Stockholm. Den familjen funkade inte bra nånstans! Jag bara bråkade och stack därifrån. Blev tagen av snuten hela tiden för att jag fuckade upp mitt liv. Varje dag å kväll mådde jag dåligt och rökte på hela tiden. Festade, var full, var bäng, chillade med polare, bråkade med snuten å vakterna, baxade saker i affären, svek min farmor, farfar å min mamma varje gång över mina misstag som jag valt! Jag fick ett samtal av snuten och socialen. Dom sa att jag skulle hamna på SiS ungdomshem å det var mitt på landstället! Jag var på rymmen i 2 månader sen kom grisarna på mig å tog mig med våld! Fick bära handbojer och spottmask på mig. Nu

har jag suttit här inne i 10 månader och är fortfarande inte ute!
Har lärt mig en hel del om livet å kommer bättra mig när jag
kommer ut men kommer alltid å hata socialen och snuten...

/L

...jag hoppas att jag kommer hem snart

Jag tycker att Lövsta är bra får att Lövsta hjälper ungdomar som deras framtid är risk att de ska lämna problem eller fängelse det därför man hjälper ungdomar här i Lövsta personalen här de är snälla om man är snäll mot de andra elever eller ungdomar här kan man få hjälp tip bra tips allt som är bra kan man få här i Lövsta om du här gjord som det ska vara i vecka då kan personalen i Lövsta bjuda dig och göra aktivitet ute t.e.x äta ute eller simma och det bra ibland och komma ut från Lövsta man kan inte vara instängt hela tiden men det gör vi inte vi går skolan här som andra skolor i Sverige ibland man känner inte att man är inlåst får du träffa din klass kamrater lärare ny ansikte här Lövsta man kan gymma spela fotboll jag är en av de som tycker att det kol och gymma och spela fotboll och jag hoppas att jag kommer hem snart.

Hälsning!

/W

Så länge du är hos mig

Så länge du är hos mig kommer jag orka men om du lämnar du mig finns det inget kvar. Du får krama mig. Du får älska mig. Du får kyssa mig. Du får slå mig. Du får hata mig. Du får döda mig. Du får skjuta mig men vad du än gör skjut mig inte i hjärtat för där finns du. Du vet väl om att du är värdefull att du är viktig här och du att du är älskad för din egen skull för ingen annan är som du. Vill bara att du ska veta att du är världens finaste människa strunta i dom som håller på att sprida rykten och sån skit för det finns så många som älskar och bryr dig om dig du är den vackraste som finns älskling jag älskar dig till månen och tillbaka du är det bästa som har hänt mig. Du är det bästa som har hänt mig, du är den bästa i mitt liv. Du är den ända som jag någonsin varit så här lycklig med och nedända jag någonsin varit riktigt stört förälskad i. Så länge jag har dig så vet jag att jag kan klara allt, mitt liv är verkligen helt lönlöst utan dig, jag vill aldrig förlora dig, om du skulle lämna mig skulle det blir djupa hål i min själ, dom sårenskulle aldrig försvinna. Du är den finaste jag vet den underbaraste person jag träffat, jag vill för alltid vara din. Tanken på att du skulle försvinna ur mitt liv ger mig gåshud. Jag vet inte riktigt hur jag ska kunna förklara mina känslor för dig. Har aldrig haft sådana starka och äkta känslor förut för någon kille. Minnena och känslorna vi byggt upp tillsammans kommer jag alltid att minnas, jag minns första gången jag träffade dig, jag var jätteglad över det. DU är speciell, det finns ingen som liknar dig, ditt härliga skratt och vackra leende, dina underbara ögon och dina mjuka kramar, jag vet inte hur jag har kunnat levat utan dig, när jag tänker på det nu verkar det helt omöjligt. Jag saknar dig enormt, vi träffas ju i skolan varje dag o vi försöker träffas så ofta som möjligt, bara så fort jag ser dig då

blir jag helt varm, och mina ögon börjar glittra och kan inte tänka på att du någonsin skulle lämna mig. du är världens finaste pojkvän och det har alltid varit dig jag varit kär i, men hittar brasan sanna kärlek en gång, och jag har nog hittat den, jag har försökt med andra några gånger, men ingenting har fungerat eftersom ditt namn har viskats i mitt öra och varmt mitthjärta, så inget har fungerat. Det kan väl inte betyda någonting annat? än att du är den rätta för mig. DU är verkligen världens bästa, och med dig är jag världens lyckligaste. Utan dig vore jag som en klocka utan klockslag mitt hjärta bultar ej. Utan dig vore jag som en fågel jag skrattar ej.

Utan dig vore jag som ett bananskal utan banan, helt tom.

Med dig bultar mitt hjärta tick-tack, med dig skrattar jag tvitt-tvatt, med dig är jag hel. Min ande vill åker utifrån min kropp och kommer till dig och säga att jag älskar dig

//

Stockholm stad

Hej jag heter Natta. Jag är från Stockholm. Allt började när jag fyllde 12, min födelsedag i februari, den dagen va den första dagen jag började missbruka jag började hänga med fel umgänge. Min pappa och mamma gjorde slut när jag var 2 år och jag har bott hos min farsa sen dess. När jag blev 9-10 började min pappa slänga ut mig nästan varje dag jag började hänga med kompisar som var 16-19 åringar o den dagen jag fyllde 12 år började dom ge mig knark alkohol från att röka cigg till alkohol till kokain jag började ha sex med äldre män och festa som fan vissa dagar kunde jag festa 3 dagar i streck jag började rymma hemifrån röka på och ta ladd o jag levde för dagen men jag tyckte de var fett chill, jag tyckte om de adrenalinerna jag hade när jag va på rymmen men jag knullade verkligen upp mig själv innerst inne mådde jag skit jag tänkte på att min morsa

Säkert gråter nu medans jag sitter o laddar som en pundare, jag hade en pundare till kompis som jag en gång i tiden brukade kalla min broder hon knullade verkligen upp mitt liv o fuckade upp mig helt o nu bor jag här på Lövsta ungdomshem jag vet att jag aldrig kommer bli till den gamla natta igen o allt jag vet är att tagga från mina problem men nu måste jag lösa dom pallar inte börja om på ruta ett igen men jag har sagt till sos idioterna att jag ger dom ett år om jag har sköt mig i ett år och jag inte kommer hem då kommer dom aldrig se mig igen jag kan tagga när jag vill o fakking leva lux mannen men jag gör de här bara för min killes skull men mest min såklart när jag flyttar hem kommer jag inte va helt perfekt de vet jag själv och min omgivning många vet vem jag e men inte vad jag gör de bästa tipset jag har till er som läser de här e om ni har

en familj som väntar på dig och älskar dig sköt dig då jag har en kille som väntar på mig min familj och släkt de e därför jag sköter mig för jag har nåt att komma hem till och de hoppas jag ni också har och vänner ? nej! Dom som du bor med är inte dina vänner du är sams med dom för du inte har något val en äkta vän pratar inte skit om dig den bakk dig till 100 % den är alltid där för dig o drar inte in dig i skit. Dom som jag trodde var mina vänner är mina största fiender idag de e dom som jag hatar mest för när jag trodde dom va mina vänner så drog dom in mig i knarket och i skitet, dom ända man ska lita på e sin familj när de gäller vilka vägar du ska ta.

/Natta

Bara sitter

Hej vad gör du för något

Om du undrar vad jag gör så gör jag inget bara sitter och kollar ut. Eyyy nigga Free mig om ni läser så kommer ni tänka va

/A

Hade soc inte placerat mig hade jag suttit på gatan

Jag började rymma.

Det vart bara mer och mer.

Jag tänkte bara på mig själv.

2014 vart jag placerad på sis Björkbacken. Mitt första sis. Var där i 8 veckor och 1 dag, men fick ingen hjälp alls. Jag gick bara ner i skiten ännu mer.

2015 vart jag placerad på mitt andra sis Lövsta. Var där i 4 veckor, sen släpptes mitt lvu. Jag flyttade hem, det gick bra i 1 vecka... Sen jag träffade mitt ex. Jag var så himla kär, att jag trodde jag skulle gå sönder. Vårat förhållande var bra i 2 av 4 månader. Han började slå mig, låsa in mig i hans lägenhet.

Han dödshotade mig och min familj. Han kallade mig massa saker. Han sa att jag var en hora som dög bara åt en sak. Jag var så himla rädd för honom. Jag vågade inte lämna honom och vågade inte be om hjälp.

Soc såg på mig på möten att jag mådde skit dåligt. Men dom sa aldrig något om det. Jag var hemma och skulle precis gå ut och träffa en person. Precis då knackade det på dörren. Det var polisen och soc. Dom sa att jag skulle följa med dom. Jag gick och packa, sen åkte jag. Hade ingen aning om vart jag skulle. 4 timmar senare kom jag upp på en gård. Jag var tillbaka på sis. Jag var på Arnhem i Falköping. Idag sitter jag här på Arnhem och har bott här i 11 veckor.

Jag ska flytta hem om några dagar. Jag tog modet att lämna mitt ex och jag är en ny människa. Hade soc inte placerat mig på arnhem, hade jag suttit på gatan. Livet är en bitch, men du klarar av den bitchen. Var stark och kämpa för det du verkligen vill! Jag tror på dig och det kommer bli bra!

Tack till all personal på Arnhem som jobbade på B-sidan. Utan her hade jag inte klarat av mina dagar hos er. Ni fanns alltid där och stötta och trodde på mig. Ni är guldvärda!
SAKNAR ER...

Till er som sitter på Arnhem... Personalen är helt klart bäst och finns alltid om man behöver dom som mest.

//Köpingsbo.

Går Vidare

Livet går vidare jag bara chillar rundor, och visst det finns gånger jag saknar gamla stunder.

Men jag försöker tänka framåt dock inte bakåt, jag tittar bara uppåt jag tittar inte neråt.

Fuck framtiden för jag lever livet, jag kommer soffa varje dag hela tiden.

Det är så jävla skönt o röka lite grönt, sitta hemma i soffan känns inte längre lönt.

Jag kommer leva gangster, jag kommer leva hoodling, jag kommer springa runt i stan o spela dum.

Tänker inte längre låta någon trampa på mig, jag tänker inte heller längre tänka på dig.

Mitt liv det har gått upp o ner, men allting blir bättre det händer inget mer.

Jag tar nu livet dag för dag så kommer allting att bli bra.

//

Uddevallabon

Jag sitter på sis utredningshem i Hässleholm den låsta avdelningen och har endast 2 dagar kvar när jag skriver detta och hur jag hamnade här är så att jag har varit sexuellt utnyttjad under 9 års tid men jag ska inte säga som mycket om mig utan mer hur det är att på här på sis i Hässleholm.

Ja som sagt jag sitter ju på den låsta avdelningen och nej det är inte så dåligt som det låter jag har haft det jävligt chill jo visst man har haft jobbiga dagar men då finns personalen där för en dom vill absolut ens bästa och samtidigt som dom är väldigt crazy och skämtar om allt, man får även hjälp med allt man behöver som jag som har 2 diagnoser som jag fick här och ja dom har hjälpt mig med hur jag ska leva med dem. Men visst det finns skit saker med stället också som deras poängsystem som suger tex att man ska va uppe 08.00 på morgonen och äta frukost plus bädda och blocka undan om det ligger något på golvet innan 08.30 hur fan ska man lyckas med det? Men om man inte gör som det som står så får man ett streck och då minskar veckopengen. oh på tal om veckopeng så tycker jag att det e för lite pengar man får bara 156kr om man är över 16 och tar alla poäng. Så ja här har ni lite av vad jag tycker om detta sis ställe och jag hoppas ni tycker samma sak ni som läser detta och sitter på sis i Hässleholm så ja tack för mig puss och hej!

//uddevallabon

Värsta tisdagen i mitt liv.

Jag kom till sis en tisdag vid 11 tiden, det var den värsta stunden i mitt liv..

Dagen var full av tårar och sorg från morgon till kväll, min mamma grät min pappa grät och alla mina vänner grät, jag kom till kommunhuset i T vid 9 tiden och vid samma stund stod alla mina vänner utanför och ville säga hejdå, efter en stund så körde vi jag åkte med pappa och soc körde framför med mamma i bilen. När jag kom fram var det första jag såg ett stort staket, tårarna började rinna igen och jag visste inte vart jag skulle ta vägen .. men det var bara att genom lida, när jag kom innanför dörrarna stannade tiden, jag ringde till min pappa och sa att jag aldrig skulle klara av att sitta här lovade till och med att ta mitt liv om jag inte fick komma ut redan på kvällen. Men tack vare den underbara personalen vi har här har jag klarat detta perfekt och tiden har gått fort jag har drygt en vecka kvar redan! Vill tacka all personal som stöttat mig och verkligen brytt sig <3

Mina föräldrar är hemma och krigar för min skull det vet jag, är också sjukt stolt över mina syskon som varit starka för detta som vi har gått igenom önskar jag inte ens min värsta ovän vara med om.

Jag kan inte direkt se vad jag har gjort för fel, men enligt soc har jag fel umgänge och springer ute på nätterna.. visst jag har varit ute på nätterna men vem är inte det. Efter ett tag hittade soc på att jag tog droger, jaha så jag gick på piss 2 ggr i veckan och pissade negativt varje gång ändå trodde inte soc på mig. Mina föräldrar har varit skilda sedan jag var 2 år gammal och

sedan dess nästan aldrig kommit överrens, vilket har gjort att vi haft det sjukt jobbigt nästan hela vårt liv. Men krigare är bara förnamnet på min familj, <3 love <3

Ångest? Vem är han och varför ska jag leva med honom?
Han är en bitch som vill mig illa, men jag ska kriga den bitchen in i det sista,

Till alla er som sitter på sis eller liknande ni klarar detta ni är starka och jag lovar er att detta kommer hjälpa er att må bättre osv osv. om ni spelar rätt kort så kommer tiden att gå fortare och man får göra så sjukt mycket mer om man lyssnar och spelar deras kort rätt.

/ peace and love <3 tjejen ifrån en liten by T

Familjebråk i luften.

Allt började när jag var liten flicka.

Jag var rätt så dum jag bet folk, slog folk och sparkade folk mm.

När jag var 8 år fick jag diagnosen ADHD.

Det kändes jätte jobbigt det kändes som om jag var konstig och annorlunda.

Då vet jag att jag tyckte det gick för snabbt att få en ADHD diagnos och det var för att jag tyckte jag var för liten och det var en väldigt svår tid för mig att det var jobbigt att berätta det för kompisar och mina vänner!

Sen gick åren för mig och jag blev snällare.

Sen när jag var 12,5 så skaffade mamma en kille som inte var så snäll han splittrades min familj och kallade mig sår, idiot och jävla pinna.

Jag var rädd varje secund när jag var hemma ett litet misstag och allt blev som värsta stora grejen.

Jag klarade det inte mer tills slut kände jag för att jag måste göra något.

Jag gick till min lärare och berättade allt vad som hände hemma, då så ringde läraren till rektorn och bad henne komma till skolan.

Vi gjorde då en socialanmälan och efter fem dagar flyttade jag ifrån min mamma och till en kontakt familj.

Det värsta var att samtidigt allt detta hände splittrades min familj och det värsta av allt att alla vände sig till mig. Precis alla mormor, morfar moster och mamma.

Jag tänkte vad ska jag göra.

Alla ringde till mig jag fick aldrig lugn och ro hos min kontaktfamilj.

Tillslut började jag bråka med världens bästa kontaktfamilj.

Jag ångrar mig att jag bråkade med dom alla dagar i veckan jag var elak mot dom och jag säger verkligen förlåt!

Sen hände något hos kontaktfamiljen tre nya flickor kom vi var redan två och nu kom tre till det var mycket spännande dom var helt underbara jag älskar dom, vi pratade väldigt mycket med varandra och dom tröstade mig om jag var ledsen. Och jag tröstade dom nu saknar jag dom mycket jag saknar min andra syster med. Jag älskar dom och saknar dom.

Tillslut åkte jag till sis ungdomshem nu är jag rädd att jag inte kommer att få åka tillbaka till min kontaktfamilj.

// En tjej med mycket problem.+

Hej tja jag heter mö

Hej jag från Somalia när jag kommer Sverige jag var 15 år och jag vara väldigt glad men sen

Jag får mycket skattar min socialsekreterare en dag var jag spela fotboll och sen jag bröt mitt ben

Personal som jobbar på det HVB hem där jag bor, sen vi åkte vi till Mölndals sjukhus och jag fick ett gips på benet.

//

B**s från Sthlm/Farsta

Hej, jag heter s... och efter namn s... men blev kallad för B**s sen jag liten och bor i Stockholm/Farsta, har alltid bott där sen jag kom till Sverige. Jag har varit LÅST på SIS instruktion i 10 veckor nu, just nu är jag i Hässleholm utredningshem och har varit här i 9 veckor. Innan jag kom hit så va jag i Ryd akutavdelning som heter källan. Och om några dagar så ska jag blir placerat till Lövsta SIS behandlingshem.

//

Från ett skitliv till ett bra liv

Det började med att jag hamnade i fel umgänge och började med smått kriminella saker. Det var skitkul tyckte jag. Jag bodde hos min mamma i kristianstad. Min pappa har jag typ aldrig haft kontakt med. Jag har fyra syskon. Två systrar o två bröder, jag är äldst. Jag kom längre in i det kriminella livet. Varje dag gjorde jag brott, det blev en vana. Började röka tidigt, har inte skött skolan särskilt bra. Jag kom precis in med exakt poäng till gymnasiet. Där skaffade jag nya vänner från andra städer. Jag känner alla i kristianstad så jag hade aldrig ont om vänner. Jag skaffade mig en underbar flickvän när jag gick på gymnasiet. Det höll i 8 månader, när hon gjorde slut så mådde jag piss och gick grövre in i det kriminella. Rån, narkotika, misshandel osv. Allt för att få pengar. Jag hittade ett sätt o kunna dämpa min ångest och allt tänkande. Hasch och marijuana, tabletter.. rökte marijuana och hasch dagligen cirka 20g om dagen. Det gick en tid och sen fick alla mina vänner, familj, socialen, polisen reda på att jag knarkade. Efter det hade jag ett riktigt stressliv. Jag har varit med om väldigt många hemska saker som jag aldrig kommer berätta för någon. Min utredning på sis är klar, tiden har gått väldigt fort. Jag har fått jobba med väldigt många saker här inne. Jag har fått reda på att jag ska flytta till ett familjehem någonstans i skåne. Till jag blir myndig sen är det socialen som hjälper mig med en lägenhet, jag får aldrig bo hemma mer hos min familj och det känns riktigt sjukt. Men det positiva är att jag har fått mycket hjälp och kan nu ordna upp mitt liv igen. Allt löser sig. Det gäller bara att vara stark o stå upp för dig själv. Du kommer få hjälp med allt.

BE STRONG.

//

Hur gick allt så fel

Hur gick allt så fel? Man hade allt... Familjen fanns där, kompisar hade jag aldrig haft och allting var okej. Sen gick allt snett... omhändertagen, satt på behandlingshem i väntan på familjehem (Högelid), familjehem och nu sis ungdomshem Hässleholm. Visst jag flyttar nu när jag skrivet detta och då har jag varit här i 10 veckor och en dag. Men man mår ändå inte bra... Skadar sig själv, dricker bort känslorna och bara skiter i allt. Liksom allt jag ville var att skada mig själv, ingen annan. Hur kunde allt gå så fel?! Kanske var det alla självmordsförsök, alkoholen, självskadebeteendet eller att man helt enkelt var sig själv och folk inte gilla en... Visst jag kanske mår lite bättre nu men jag kan inte sluta tänka såna hemska tankar. Men familjen hjälper mig och jag försöker att leva för att inte såra dem och det funkar ännu. Jag älskar fortfarande mitt ex och det var jag som fuckade allt... jaja jag ska gå och packa nu men vi ses aldrig. Kämpa hur mycket det än tar emot och till mina fem syskon: jag älskar er och vi är snart en familj igen! Mamma, du är min stora hjälte <3 ja men nu går jag innan jag skriver mer och kom ihåg: du är älskad även om du inte tror det

//

Stockholms stad

Hej. Jag heter N. Allt började då jag fyllde år. Min gamla pundar kompis presenterade en tjej för mig som börja på bokstaven R. Hon var en riktig pundare. Hon hade sex med vem som helst som såg bra ut. Hon drack alkohol varje dag och missbrukade. När jag träffade henne var allt nytt för mig. Jag var blyg och visste inte hur man pratade med killar, speciellt äldre män men efter en vecka så kunde jag absolut prata med killar, och alla killar jag peka på fick jag. Jag åkte runt, nästan hela Sverige med äldre män och min nya alki kompis och jag knarkade och drack alkohol varje dag. Jag hade umgänge med killar varje dag. Jag kommer verkligen inte ihåg någons namn o innan jag visste ordet av så var jag precis som henne. Jag gjorde saker som jag trodde jag aldrig skulle kunna göra. Men ska jag erkänna så var det de bästa stunderna i mitt liv men det var dom dummaste valen jag har nånsin gjort. Jag hängde med farliga män som hotade mig med pistol och hade stora knivar i sina bilar och det var inte köksknivar kan jag bara säga. Vissa dagar kunde jag festa i 4 dagar och sova 35 timmar per vecka. Mitt destruktiva liv fortsatt ett långt tag. Jag såg folk som var skyldiga killarna pengar och blev misshandlade och kastade i hav. Jag har sett folk som har barn bli utkastade ur sina hem. Jag har sett folk gråta på sina bara knän och bara bett och bett med tårarna i ögonen. I såna stunder var det enda jag kunde göra var att ha en cigg i min mun och en vodka flaska i min vänstra hand för det var det enda jag hade. Men en dag så kom aina till en fest och sa -"hej e du N? Du ska följa med oss till Sala mitt i bondelandet", jag var arg, hade depression o mådde skit de kändes som om jag var jävla

ensam. Men efter ett tag rymde jag igen o jag hade ett bra liv.
Men sen kom idioterna igen. Nu är jag på sis ungdoms hem o
får ett bättre liv tror jag.

Hälsningar Natta

Från Malmö till institution

Redan som 4 år så började jag slåss och då gick jag på dagis, jag gillade adrenalinet och att slå itu någon som lekte sig eller var uppkäftig.

När jag fyllde 5 så började jag få kontakt med SoC och dem började snacka om familjehem och skit, min familj sa till dem att dem kan drömma vidare. Sen så började jag i skolan och jag började slåss mot nästan alla och jag gjorde det för att de var roligt och inte för att jag var tvungen att göra det.

Sen blev jag avstängd och började på en annan skola och där slogs jag men blev inte avstängd och sen flyttade jag till jourhem till jourhem och sen sa SoC att jag skulle till familjehem och jag flyttade dit. Sen startade allt slåss med alla tom lärare o hotade rektorn, alla började backa undan när jag lackade sönder. Sen började jag röka på och sen så blev det pix, tram, cola, amfetamin och till slut så var jag inne i skiten. Jag började med kriminalitet tex, bilstölder, beckna, inbrott, utpressningar, personrån mm.

Och sen så började jag kaosa helt riktigt grovt jag gick mot vakter, hotade SoC, slog alla som var uppkäftiga o gick på SoC möten hela tiden och var anhållen o häktad ett antal gånger.

En dag så hade jag precis lämnat av min brud och hon skulle ta bussen och så träffade jag en polare och vi åkte iväg för att leta efter en snubbe. När vi väl kom dit så gick vi dit vi hade bestämt att leta efter snubben, när vi kom dit så märkte vi att de var något knas på gång så vi började hetsa mot lärare och rektorn på skolan. Sen så gick vi iväg och meckade en fet och

efter 20 sekunder efter vi hade lightat holken så kollade jag bak och såg snuten och jag och min polare sprang.

Snuten fick tag i min polare och jag kom undan "trodde jag", sen efter 1-2 timmar så gick jag iväg med mina polare och då kom snuten o stannade framför mig för att jag inte skulle ha en chans att springa eller börja slåss eller göra motstånd mot dem. Dem tog på mig handbojor och satte mig i bilen o körde mig till häktet där satt jag i 73 timmar och på morgonen på fredagen så sa dem att jag har fått ett akut LVU. Och så tog dem in mig i en snut bil och körde upp mig till låst uppe i Ryd som jag bodde i 11 dagar och sen förflyttade dem mig till Hässleholm låsta ungdomshem. Där sitter jag fortfarande och väntar på rättegång med 6 åtalpunkter, jag kommer sitta inne minst 6 månader till som jag har förstått det. Men som jag brukar säga "Du får ta konsekvenser för alla saker du gör".

Så detta är mitt tips till alla som håller på med skit, sluta med droger och sluta hålla på med skit annars kommer du också sitta inne på institution. Och du ska va glad om du sitter på institution och inte i fängelse. Visst svenska fängelse och häkten är en lek, men vill du verkligen förlora din familj och kanske din brud på grund av att hålla på med droger och kriminalitet? Och sitta inlåst kanske tills du blir 18? Och sen när du kommer ut och sköt dig istället så slipper du åka runt en massa och förlora en massa nära o kära. SoC kan knulla upp ditt liv helt om dem vill vilket dem gör för att dem tror att dem är något för att dem är någon fucking SoC tant mannen. Jag har gjort riktigt, riktigt mycket skit, jag har gjort exakt allt typ och har inte åkt fast för det. Och nu ska jag snart ha rättegång och kommer säkert få 6 månader till 1 år på låst. Visst de är roligt i början men till slut så förstår du vad du håller på med och då känner du inte likadant. Jag väljer inte om du ska

lägga av med skit eller inte, men tänk om tänk på att du kan va ute med dina grabbar, festa och softa istället för att sitta inne och måste lyda personalen och göra som dem säger annars får du kuk av SoC. FTP!!

//Marangan 040 Malmö

Bla bla bla

Sis ungdomshem är en lärorik plats man tycker det är skit i början men efter ett tag förstår man varför man e här. Alla som hamnar här har en andledning kanske e man en fara för sig själv eller bara har haft det jobbigt. Det är från person till person. Jag har varit på tre olika sis , alla har varit olika har varit på utredning till låst behandlingshem och öppet. Det har inte gjort mig annorlunda eller något sådant. Man kan inte bli få hjälp med något man själv inte vet vad de är. Man måste vilja själv annars så är man fast på samma plats hela tiden, det blir som en ond cirkel. Vet man själv vad man behöver rätta till blir allt lite lättare men om man sitter och ignorerar sina problem så blir de bara jobbigt för en själv. De va de jag gjorde jag ignorerade mina problem så länge att jag va fast på samma ställe i mitt liv i 3 år, jag kom inte vidare med något. De är nu jag insett vad jag kan göra för att förendra mitt liv. De va inte så svårt haha men de e bara att kämpa och göra din grej. Allt fixar sig. De kanske e skit ballt att hänga med grabbarna i nått hörn och ta en holk då o då. Men hur länge ska man fortsätta med de? hänga ute hela nätterna och göra vad? BAJJS. De ger en ingenting. De gäller och se framåt aldrig bakåt. Mycket som hänt och kommer hända. Jag e från Malmö men har varit ifrån min stad ett bra tag men jag vet att jag alltid kommer hem igen. De gäller bara och hitta dem andra vägarna ifrån gatan. Fuck gatubarnslivet. De är inget riktigt liv. De är fjant fasoner som bara skitungar håller på med, gör något bra istället av ditt liv. Bli någonting visa alla att dem hade fel. Tänk dig själv om 20 år du kör i området med din feta bil och ser alla andra som inte kommit någonstans som fortfarande står på gatan och inte har gjort någonting. Eller för vissa slutar det med fängelse eller döden.

//

Bara skriv

F heter jag, jag fyllde min 17 års dag på selet de va en obehaglig känsla att fylla år i ett sel, men att vara gangster i livet vi lever i är inte lätt att vara, man vill de men grisarna är efter dig hela jävla tiden, alla vi som ville leva det livet viste att en vacker dag tar allt de här slut och då menar jag antingen sitter man eller så dör man för evigt.

Jag satt häktad 15 dagar uppe i Helsingborg på tredje våningen rum numer 358 det här numret glömmar jag aldrig för att de va ett obehaglig upplevelse för mig som aldrig satt inne en enda jävla gång för att jag lyckades med allt jag har gjort fast de va stressigt hela tiden men dagarna jag har haft där var en av dom svårasta dagar jag va med om, undertiden jag satt inne där på den där äckliga stället så tänkte jag på vad jag exakt har gjort och inte gjort, men jag viste och hade känsla på att den här gangster livet kommer att krossas ner och att grisarna har lyckats med att få tag på mig för att jag va den killen som va, NOJIG TÄNKTE hela TIDEN LEVDE ett KNAS LIV hela TIDEN, många märkte inte de på mig för att jag ville vara för mig själv hela tiden KÄRLEKEN va den närmaste vägen till mig, LÄRDE känna en fin, vacker, under bar TJEJ som var exakt lika dan som jag hon gjorde de jag gjorde vi va så lika båda två vi delade allt med varan RÖKTE PÅ LIKA MYCKET VARJE DAG STORA MÄNGDER VARJE DAG vi åkte över allt träffade hennes kompisar men dom RÖKTE OCKSÅ PÅ SÅ VI RÖKTE MED DOM OCKSÅ, vi va så lika men vårt förhållande byggdes av narkotika vi rökte hela tiden hon drog i mig mer och mer i de så jag inte kunde sluta, vi hade de trevlig hela tiden varje dag jag la all min tid på henne men ingen märkte någonting under tiden jag va bara några styckna och de är dom

närmaste till mig bara dom och dom sa till mig sluta men jag stack bara iväg varje gång dom började prata om de, men ingen visste om att vi två va så INSATSA i den DROGEN, DROGEN va vår ena medicin och vår enda kompis hela tiden, vi hade råd hela tiden för att andra jobbade åt mig och jag kände av dom och då ville vi bara leva vårt egna underbara och skönaste värd med min underbara TJEJ och leva livet, för att hon va en del av min kropp och vi gjorde samma hela tiden är de något problem så löser vi de men jag TÄNKTE OCKSÅ PÅ HEN SAK HELLA TIDEN JAG VA MED HENNE,

DÅTÄNKTE JAG SKA VÅRT LIVVA SÅ HÄR HELLA TIDEN ELLERVAD HENDERVAD ÄR DE SOM PÅGÅR MEN JAG VET INTE SNART ÄR DE ÖVERVÄLL ELLER?? JAG TÄNKTE PÅ DE HELLA JÄVLA TIDEN MITT HUVUD EXBLÖDERADE AV TANKARNAMAN HADE HELLA TIDEN OM HUR SKA DE GÅ TILL VÄGAR

Jag sökte svaret men nej den låg så djupt ner så djupt ner så vi inte hittade den då hade drogen redan tagit över allt, den tog över huvudet, hjärnan och kroppen och styrt över känslorna man hade svår för vissa saker de va så obehagligt ibland stannade man bara mitt i vägen och inte vågade gå vidare stressen där alltså fy de vill ingen vara med om tror mig!!! Jag ville ha hjälp med allt de här men och jag ville hjälpa henne också men de gick INTE de heller. De va så obehagligt att ha de så som vi hade de. Vi började glömma saker vi glömde nästan hela tiden vi glömde tider besöks tider OSV... vi kunde inte minas vad vi gjorde för en väcka sen fast vi va med varan och att inte komma ihåg de gjorde så ont för att vi glömde hur vi lärde känna varan och de värsta va att vi glömde datumet vi blev tillsammans till och med saker som va bra glömde vi saker som va dåliga glömde vi och de är för att vi RÖKTE PÅ HELLA TIDEN VILLE LEVA VÅR EGEN VÄRD vi va hela tiden med

varan vi kunde inte låta varan va en enda sekund så jag blev SJUK KÄR I HENNE hon hade de dåligt med ekonomin jag hjälpte henne och gav henne de jag kunde ge och de gjorde jag för att jag va så kär i henne vi hade de bara bra varje dag vi njut av livet fast på ett dåligt sätt vi va TVÅ BAR SOM FÖRSANADEVARAN och under den tiden TÄNKTE JAG PÅ DEN ANDRA SAKEN OCKSÅ

OCH DÅ TÄNKTE JAG PÅ ÄRVIVÄRDA FÖRVARAN ELLER INTE NÄR DE HAR GÅT SÅ LÅNGT MED DROGER OCH ANNDRA SAKER SOM GJORDE VÅRT LIV TILL ATT MÅ SKIT ???

MEN JAG FICK INGET SVAR DÄR HELLER DE LÅTER VÄLDIGT KONSTIG MEN DU SOM LÄSER DETTA SERVAD DROGER KAN GÖRA OCH INTE GÖRA.

IDAG KÄNNIS DE BARA BRA DE KÖNS BRA ÖVER ALLT, ALLT KUNDE JAG SLUTA MED, ALLT SOM JAG TRODE DE ALDRIG KOMMER ATT HÄNDA MEN JAG LYCKADES OCH DE ÄR FÖR DE JAG HAR GÅT IGEN DE GJORDE SÅ JAG SLUTADE, JAG SAT OCH TÄNKTE EFTER OCH JAG KOM FRAM TILL ATT NEJ SÅ KAN JAG INTE HA LÄNGRE OCH NU SITTER JAG HÄR DROGFRI FRÅN ALL SKIT MAN TOG OCH INTE TOG DEVA ETT KNAS LIV MAN LEVDE UNDER TIDEN MANVILLE LEVA GANGSTER LIVET MEN DE ÄR NU JAG KOMMER PÅ SVAR TILL ALLA MINA FRÅGOR DE GJORDE JAG INTE I BÖRJAN OCH DEVA FÖR ATT VIVA SÅ PÅVÄRKADE AV DE VISST DE VALDIGT KÖNT FÖR STUNDEN MEN DE ÖR INTE VÄRT ATT GLÖMA SAKER MAN HAR GJORT TREVLIGA SUNDER OSV.... DEVA SJUK KÄNSLA JAG HOPPAS BARA ATT ALLA SOM RÖKER SLUTAR MED DE FÖR ATT DE JAG HAR GÅT GENOM TRO MIG DE VILL INTE NI GÅ GENOM SJÄLVA DEVA TOR ATT

JAG KLARADE AV DE OCKSÅ VET INTE VAD SOM HADE
HÄNT IFALL JAG INTE HADE KLARAT AV SITUATIONEN
DÄR JAG OCH HON VA.

NU ÄR DE BARA FRIHETEN OCH FAMILJEN JAG SAKNAR
OCH TRO MIG FRIHETEN ÄR DEN VIKTIGASTE FÖR OSS
ALLA INTE BARA JAG ALLA OCH JAG KAN SÄGA ATT JAG
KAN BETALA HUR MYCKET SOM HÄLST BARA FÖR ATT
VRIDA TIDEN TILLBAKA SÅ ATT ALLT DE INTE SKULLE
HA HÄNT 17 ÅR GRABAR TÄNK FÖR DE NI GÖR OCH
TÄNK EFTER INAN NI BÖRJAR MED NÅGOT OCH KOLLA
IFALL DE ÄR VÄRT ATT BÖRJA MED. FÖR ATT TRO MIG
MAN ÅNGRAR SIG VÄLDIGT MYCKET FÖR DE SOM
KOMMER ATT HÄNDA.

FÖR ATT DE SOM HÄNDE MIG TROR JAG INTE ATT NI
VILL ATT DE SKA HÄNDA ER.

HEJDÅ

// FÖRORTSBARN KOMMER ATT VARA DE HELLA LIVET //

Hur man överlever ett sishem

Okej jag är inget proffs men jag har bott här i lite över en månad och jag står än.

Steg ett sköt dig du behöver inte vara den snällaste där men svär inte och va inte dum mot personal eller ungdomar.

Steg två om någon fuskar eller något sånt gå där ifrån samma om någon tar en stinkare gå där ifrån säg inte till dom de gör dom bara arga.

Steg tre bjud på godis och sådant till personal och ungdomar om man är vän med personal och ungdomar blir det mycket lättare.

Om detta inte funkar eller om du ska va där en längre tid måste du rymma. Du ska vänta till den rätta tiden när du är med en personal som inte kan springa sen tar du bussen till ett ställe du kan gömma dig. När pengar går slut gå till nån släkt kanske hem.

Jag trivs här så jag behöver inte rymma Hässleholms utredningshem är helt okej mat och personal om ni nån gång kommer dit hälsa personalen från mej ^^

//

Tänk brush

De börja med att jag sluta gå i skolan palla inte med det satt hemma hade inget att göra så jag gick ut träffa vänner vi satt hängde vid en affär då va jag 13 år men när jag blev 14 börja jag med knark då och då börja råna folk börja sälja råna butiker sen blev jag 15 börja puffa varje dag de fans inte en sekund där jag inte va kickad va ute hela dagarna knarka råna sålde jag e 15 år och 20 30 åringar hade respekt för mig jag gjorde min mamma ledsen alla i min familj jag bakade aldrig för nåt eller för nån när jag höll i pistolen och bad nån att ge mig alla sina grejer jag fick en kick jag levde för dagen brydde mig inte om jag blev skjuten nästa dag brydde mig inte om nåt jag gick runt med en skotsäkerväst och en pistol i midjan varje dag och sålde knark och råna folk jag hade mer pengar en vad min mamma hade men knarket gjorde mig dum jag tänkte inte klart börja göra misstag så snuten tog mig dom tog in mig i bilen slog i sönder mig kasta av mig nån stans till slut jag fick flyta till ett hvb hem va där ett år men sen palla jag inte mer så jag stack där ifrån åkte hem böja om med samma skit igen så min soc sa till mig vi har 2 val till dig du har en plats på sis i Hässleholm öppen avdelning tar du inte den blir de låst så jag valde öppen men jag kommer aldrig sluta med detta har man hamnat i spelet så e man i de de går inte komma ut 8 veckor här de e som en semester för mig sen kommer jag hamnat på nåt annat hvb hem sen kommer jag hem hahaha men grabbar tänk på vad ni gör innan ni kommer till den gränsen när ni inte kan ta er ut för jag önska jag kunde ta tillbaka tiden för jag vet jag kommer åka in i fängelse eller bli dödad de handlar om respekt och makt där ute tänk på vad ni gör

//Möllannnnnnnnnnn brussssssss

Ännu ett utbrott hemma

Ännu ett utbrott hemma. Jag kastar bord och små saker omkring mig, allt detta för ett litet nej.

Allt va knas och jag hade bråkat med min allra bästa vän, inte tillräckligt med det utan jag hade bråkat med min kille också.. allt började med att jag va hemma hos min kille och vi började bråka, vi hade köpt vodka och min lillasyster va hemma hos oss, vi började dricka lite sakta o vi gjorde mat och sånt, sen efter en trevlig kväll så skulle vi sova o jag va redan lack för jag hade nyss bråkat med min bästa vän. Min kille va riktigt förkyld o jag lackade för att han ändå skulle till jobbet så jag skulle skriva till hans chef, så han lackade också. Vi börja bråka riktigt mycket o drog upp gamla saker. Jag började packa mina saker o bad min lillasyster vänta i köket, jag tog ALLT sen ringde jag mamma så hon fick komma och hämta oss, innan vi drog tog jag i sönder hans dörr o krossa några glas, sen kom mamma. I bilen på väg hem så va jag bara helt tyst o grät, jag satte på min musik o skruvade upp till max. när vi kom hem ville jag shi gå in för jag hatar att va hemma så jag stannade i bilen o lyssna på musik, mamma stannade hos mig och frågade vad som hade hänt, jag sa att det inte hade hänt någonting, hon fråga en massa, har du druckit, har ni bråkat, vad är det, prata med mig. Jag sneade o börja skrika på henne, hon satt där helt oskyldig och jag som vanligt tar ut min ilska på allt och alla, de va samma med min kille egentligen så va jag inte sur på han men jag tog ut det över honom.. egentligen va jag bara sur på min vän, eller egentligen inte de jag va nog egentligen sur på alla för att alla ska klaga över mig och de e klart att man blir lack då.. allt va kaos och jag gick in o la mig i soffan.. jag somnade nästan direkt, kl va 5 på morgonen o jag

vaknade igen kl 3 på eftermiddagen, jag kände att jag inte kunde stanna här jag måste här ifrån men vart fuck skulle jag? Ait fuck de jag skriver till min bästa vän "kan jag komma till dig?" fick svar efter kanske 2 min "ja, absolut" jag sa till mamma "jag sticker till Helsingborg" hon sa bara "jaha, okej" vi åt lite sen så började vi bråka, då fick jag helt plötsligt inte åka dit, jag sneade o börja ta i sönder saker.. jag mådde så fucking dåligt o ville bara ifrån allt, jag tog mammas mediciner, och började ploppa ut dom. Mamma och min lillasyster bara stod o kolla på mig, jag ville ju egentligen inte göra de så jag tog dom aldrig, men jag hotade dom riktigt mycket med de. Mamma bad min lillasyster ringa mammas kille, vi kallar han "kalle" efter ca 10 min kom kalle hem. Då reste sig min mamma och tog pillerna ifrån mig.. jag sneade ännu mer då, ska hon bara bry sig för att kalle kommer hem eller? Hon ringde snuten för jag sneade o sen tog jag en kniv o kalle gick som en fucking snut efter mig asså, han skrek till mamma "HON HAR EN KNIV" mamma kommer springandes med telefonen i örat "hon har en kniv och hon har skurit sig, ni måste komma" sen palla jag shi mer, jag tog på mig min jacka och skor och gick sakta med kalle efter mig upp på mitt rum, jag tog en tändare min mobil och hörlurar, jag gick ner där nere och tog mina cigg, jag kollar bot dörren och den står lite på glänt, yes den är inte låst. Jag går sakta men säkert mot dörren och jag springer, jag hör kalle bakom mig skrika "hon sticker" mamma protesterar och säger "nej hon får inte sticka" 10 sekunder senare visste ingen utom jag vart jag var, jag kunde inte gå till bussen för jag hade inga pengar och där skulle dom letat först.. jag e helt plöttligt någonstans där jag aldrig har varit.. jag ringer min vän o frågar va fuck jag ska göra, hon ber mig ta en spring taxi. Jag sa ja, vänta lite jag fixar de. Vi lägger på och jag kollar på min lur, bara 10% batteri kvar.. jag ringer min kille och han svarar.. jag bara "hej snälla asså jag vet

du e fett sur på mig men jag måste ha hjälp, kan du fixa en bil till Helsingborg? Jag har stuckit" han svarar "ja vänta ag ska ringa ett samtal bara jag ringer snart" vi lägger på och 3 min senare ringar han, han säger "de finns ingen som kan köra", de va liksom lördag och klockan va 11, jag säger "asså va fuck ska jag göra de e fett kallt asså" han säger "ja men var e du?" jag vet inte vart jag e "okej men har du jacka" ja "okej men ring en taxi och åk dit de finns pengar där" okej. Jag ringde en taxi o han va där om 20 min sa han, mitt i allt ska min hortelefona dö, fucking fitta asså.. jaja hoppas taxin kommer hit i alla fall, de va fullt av snö o riktigt kallt, sån fucking tura att jag iaf tog med mina cigg.. jag rökte säkert 8 cigg på den korta stunden sen kommer äntligen den äckliga taxin, jag åker in till stan. Jag går in i en kiosk och hämtar pengar sen så får jag sitta där tills min kille kommer, när han kommer pussar han mig i pannan och frågar om allt är bra. Allt e bra nu, vi går hem till han och vi softar o pratar och reder ut lite saker sen blir vi vänner igen och allt e som vanligt det e riktigt bra nu, dagen efter på kvällen träffar vi hans vän. Då får jag ett sms av min bästa vän att dom har satt ett beslut att sätta LVU på mig och att jag va efterlyst, mamma hade ringt till min kille o frågat om jag va med han, som tur va så sa han nej jag har inte kontakt med henne mer. Sen så va jag på rymmen i 1 vecka, efter de så hade mamma ringt till min kille igen och dom hade snackat lite, dom började bråka och min kille sa "håll inte på om 2 timmar e hon i Tyskland" mamma blev skit rädd och börja gråta, han sa "varför skickar du polis och soc på ditt eget kött och blod? Hon e din dotter du har burit henne i 9 månader inne i din egna kropp och du skickar dom på henne" mamma börja gråta ännu mer och dom la på, min kille bad mig åka hem för att allt kommer lösas då, jag skrev till mamma "hämta mig i morgon på stationen kl 15:07, dagen efter va dom där när jag kom med tåget vi tog en fika och snackade lite, jag hade fått tillåtelse och

fick sova hemma den kvällen, shit asså jag kan fan inte va hemma, de har hänt massa saker som har hänt hemma som jag senare berättade för mamma, kl va 11 kanske och när jag hade berättat för henne så tog hon min hand och sa "kom du ska inte va här" vi sätter oss i bilen och börjar köra, vi ringer till soc jouren och förklarar vad som har hänt dom sa "har du någonstans att sova i natt?" "ja jag kan sova hos min kille" mamma börja skrika o sa nej där får hon inte va, men socialjouren sa att de gick bra så hon körde mig dit ändå. Jag kom dit o min kille va inte hemma så jag ringde honnom o sa att jag va hemma, han sa "men har du stuckit igen?" "nej min mamma körde mig, var e du kom hem" han sa "ja jag e hemma om 10 min" sen kom han hem o vi hade bara en bra kväll. Dagen efter hade jag möte på soc, jag gick dit och dom sa att jag skulle till sis ungdomshem i Hässleholm, jag snear, de va ett låst utredningshem för barn från 13-18 år.. shit vad skulle jag göra, hade inga fucking cigg heller.. jag krävde att jag skulle få cigg av dom om jag skulle med och de fick jag, jag fråga va fuck jag skulle dit för, dom svara "för att du håller på med droger och alkohol, du utsätter dig själv för fara och du kan inte kontrollera din iska och de drabbar både dig själv och samhället" "e ni dumma i huvudet eller? Jag slutade med droger för 6 månader sen och jag e ingen fucking alkoholist som inte kan kontrollera mig o dricker varje dag." "nej men nu är det de här som gäller och du ha dessutom 13 orosanmälningar från alla möjliga håll" "e ni dumma eller? Jag hade 13 orosanmälningar för 4 veckor sen också då vi satt här och ni sa "det är inte lämpligt med ett LVU och då beteede jag mig också såhär era fucking horungar" jag kastade en penna på han så spetsen rev till på kinden. Jag fick mina cigg och följde med ut i bilen, jag skrev till mina närmaste och speciellt min kille "jag åker in nu och får inte komma ut men jag svär jag kommer ut snart älskar dig mest av allt" hela bilresan skrev han hur mycket han älskade

mig och sa "du klarar detta va star jag väntar på dig mitt allt" jag kom fram till hemmet och vi hade ett litet möte, sen fick jag duscha och dom visiterade mig och jag fick pissa också. Sen kom jag in här, nu har jag varit här i 3 veckor, jag lovar er att ni som hamnar här, det är inte så farligt som man tror att de e, den första veckan kommer ni vara arga och ledsna o ha ångest o panik och allt ihopa, men jag lovar er, jag har suttit här i 3 veckor nu och det känns som att jag har varit här i 5 dagar men samtidigt som jag har bott här hela mitt liv, man får bra kontakt snabbt med folk och jag lovar tiden går riktigt fort, om ni tänker "nej shit dom och dom och dom kommer inte va kvar när jag kommer ut" men vet du vad? Om dom inte finnas kvar e dom verkligen värd dig då? Fuck dom då jag lovar de kommer inte va så farligt, du kommer snart ut och hoppas du får det bra efteråt, det kommer gå bra! Lycka till ☺

//

Shoo mina bröder

När jag skriver detta sitter jag på låst i Falköping Arnhem. De fett kefft att sitta bakom lås och bom. Detta är min andra låsta placering satt tidigare på Lövsta, där träffade ja mannen i mitt liv, jag rymde och fick flytta hem, skötte inte mig men nu är jag tillbaka, det känns siktigt fuckdup att sitta inne igen, men vad ska man göra, efter alla behandlingshem, låst, mitt jourhem och psyket borde man ha lärt sig något men nej. Walla saknar friheten att få vara med min familj, vänner och min kille. Men mina bröder & systrar som sitter glöm aldrig att hålla huvudet högt och sluta aldrig att kämpa. Ja vet det är svårt men du klarar detta bara du vill. Jag sitter här och väntar om jag ska få LSU och det är riktigt fuckt. 2 år inlåst de är inget man vill. Älskar min kille riktigt mycket det är jobbigt att inte kunna ringa han när jag vill, men vad ska man göra. Till min bror och syster som sitter på Lövsta kriga ni e riktigt starka de vet jag, friheten e allt som betyder något, min syster som sitter på Brättegården du klarar detta du är stark min pärla. Min kille som sitter på Långanäs kämpa jag älskar dig min stora kärlek. Respekt till dem som sitter. Min bästavän du klarar detta jag vet det är tufft men glöm aldrig är alltid vid din sida vad som än händer älskar dig ferra. All lycka till min prinsessa jag satt med på Tallhöjden du är största krigaren och bakk dig i alla lägen älskling älskar dig mest. Rest in Peace alla mina fina änglar där uppe gud tar dem bästa först. Men jag lovar er en dag kommer jag till er älskar er. Kärlek till alla fina personer jag suttit med och sitter med. Nu är jag tillbaka från rymmen, och min värsta mardröm kom jag torskar på piss. För första gången min mamma och Soc har dampat på mig. Allt jag vill är bara att få ett normalt liv igen, saknar alla dem fina där ute som väntar på mig. Glöm aldrig F.T.P och fuck aina och fuck soc och fuck allt.

/Okände Eveloini

Från Östersund Till Lindome

Det började med att jag snattade öl hemma. Jag har snattat öl minst 10-15 gånger och bara blivit påkommen 3 gånger. Det roliga är att jag aldrig har blivit polisanmäld heller för det. Jag har aldrig knarkat eller snott bilar. Det enda som har hänt är att jag har snattat öl, rymt från skolan, ett LSS-boende och gjort upp en brand på ett förråd.

Sen hade jag det tråkigt en dag i augusti så jag la en tröja mot en kant på ett förråd tills förrådet började brinna. Det brann bara lite på förrådet så det blev inte så allvarligt ändå. Ingen skadade sig heller. Sen kom polisen och brandkåren. Jag gömde mig en bit bort och kollade på brandmännen som släckte elden och sen sprang jag runt Torvalla och fortsatte göra upp småbränder tills jag såg en kvinna som var ute och gick med hunden. Hon ringde polisen och sen när polisen kom så berättade jag allt som det var. Nu i efterhand så önskar jag att jag nekade hela vägen men om jag inte hade berättat allt i början så hade det slutat med att jag satte eld på fler ställen och då hade det bara blivit värre och värre så det var nog lika bra att jag var ärlig i början. Allt i livet händer av en anledning. Plus att det finns karma med i bilden. Ni får googla på Karma om ni inte känner till det eller fråga religionsläraren 😊

Sen 4 månader senare hamnade jag på ett HVB-hem i Bollnäs. Där gick allt åt helvete.

Det var den 31 december som jag hamnade där. Dan före nyårsafton. Jag önskade att jag fick vara hemma och supa och knulla istället fast nää. Så blev det aldrig. Min Soc.-handläggare ville att personalen skulle ha koll på mig hela tiden så att jag inte skulle göra upp någon till mordbrand vilket jag ändå inte

skulle göra. Det fanns en personal som var värst. Han följde efter mig som en Stalker. Dem enda gångerna jag fick vara ifred var när jag kissade, bajsade och låg och sov.

Sen en dag så brakade helvetet löst. Jag fick damp på riktigt. Det krävdes inte mycket den dagen. Jag borstade tänderna medan dem andra hade morgonmöte och sen när jag var på väg ner för trappan så sa en personal "Kom nu dem andra väntar" sen sa hon "Ja men dem andra väntar ju på dig så då måste du komma" Och då kände jag mig som en seg, värdelös jävla idiot. Så jag slog sönder halva avdelningen. Det var verkligen värt det för jag älskar att visa min ilska. Det är alltid skönt att bli förbannad. När jag blir förbannad så skiter jag i allt och alla. Folk får stirra på mig hur mycket dem vill. Sen efter det så fick jag flytta till en stuga på en Herrgård. Det är också i Bollnäs.

Sen bodde jag där till sista april. April. Det var den värsta månaden under hela året. Jag fick en medicin som heter Stratera. När jag var glad vart jag jätteglad. När jag blev kåt blev jag jättekåt och när jag blev arg blev jag skitarg. Så en gång vart jag förbannad på samma person som jag blev arg på första gången. Jag ville ringa min mamma. Jag fick inte. Hon påstod att jag hade låtit arg på mamma dagen innan osv. Sen lät jag för otrevlig mot den personalen så hon sket i att ringa min mamma då, så då flippade jag ur totalt så jag blev inskickad på mitt rum och där slog jag sönder allt som fanns. Jag tror aldrig att jag har blivit så förbannad någon gång som jag blev då.

Sen några timmar senare under kvällen så skulle jag gå och lägga mig. Då blev jag också förbannad eftersom en annan personal lät gnällig mot mig. Jag var förbannad över många grejer i april. Jag hade hemlängtan, vill träffa min mamma, min flickvän, jag ville dricka öl och knulla såklart.

Så när jag blev förbannad så skrek jag, slängde tv-dosorna mot en vägg och sen smällde jag igen toadörren.

Sen när jag höll på att somna. Ja då kom snuten! Det var en man och en kvinna. Kvinnan var tyst nästan hela tiden men mannen, han snackade på som fan.

”Det finns ju en anledning till att du bor här bla bla bla bla bla”
Jag tyckte att det var en jävla överdrift att ringa snuten eftersom jag var lugn efteråt plus att jag försökte sova.

Sen under sommaren så rymde jag mycket, rökte fimpar osv.

Sen fick jag äntligen en ny Soc.-handläggare som är mycket bättre än den jag hade tidigare.

Hon ville att jag skulle flytta till Fagared. Så jag flyttade dit Augusti 2015. Det stället är ganska låst. Det är stängsel utanför huset fast utan taggtrådar tack och lov.

Så nu har jag det faktiskt bättre. Jag kan gå in på mitt rum utan att ha en personal som kollar till mig eller sitter utanför rummet.

Plus att jag kan träffa andra ungdomar med.

Det fick jag inte göra förut lika mycket. Så fort jag snackade med andra ungdomar så la sig alltid personalen sig i. det var fan skitjobbigt.

Men det finns nackdelar också. En del personaler är skitbestämda och gör man minsta lilla fel så får man en jävla massa konsekvenser. En del personaler betar sig som riktiga maktmissbrukare. Ibland är man rädd för att Fagared ska sluta som ett amerikanskt korrumperat fängelse. Men, man får alltid hoppas på att det inte blir så. Iså fall får det bli korrupt när jag har flyttat.

Men om 7 månader så får jag äntligen flytta hem till Östersund. "Mitt vackra Östersund"

Det blir antingen i augusti eller i september det här året.

Då är jag dessutom 18 år så då kan jag köpa öl istället för att snatta öl. Å de e NICE ☺

Så det enda jag behöver tänka på är att hålla andan, sköta mig så gott det går tills jag får flytta hem.

Till er som själv bor på sis: Om ni tycker att personalen är dryga eller tillochmed är maktmissbrukare måste ni berätta det för IVO eller era föräldrar. För annars så kommer dem bara fortsätta hålla på så och då kommer det bara bli värre och värre för er. Sen om du vill komma där ifrån, flytta hem och få ett nytt liv så måste du sköta dig och göra allt du ska. Alltså inte knarka, dricka eller rymma. Gör man det på ett sis-boende får man bara mer och mer problem med personalen, Soc och hela faddeluttan.

Så nu är jag klar. Nu är det bara att räkna ner alla månader och hålla ut. Sen när jag kommer hem så får jag göra vad jag vill. Då kan jag supa, knulla och vara ifred på riktigt. ☺

//Från Östersund. Jämtlands huvudstad.

Min stad

Staden Göteborg allt annat än stort och varje gata är trampad och prydd med ditt fotspår. Staden Göteborg och man har nästan gått på allt, affärer byter ägare men alltid samma ändå. Glädje och sorg mellan gator och torg, mitt Göteborg. Allt från komik till tragik, mitt Göteborg. Från alkoholism i Olskroken till polis i Odins. Blod, våld och hat är vardagsmat. Jag är van vid våldet, hatet och utanförskapet, det är där vi känner gemenskapen. Utfrusna, utstötta, känner blickarna i ryggen när vi går genom staden. En del säger att vi inte har en chans, men vi säger att det är fel. Vi ger all in, vi ska in. Men är det nån som hör, är det bara oss det stör. Dom nickar och ler, medans vi ger och ger. Det är fel.

Från bror till bror, blodsbanden blir större och gror. Välkommen till familjen, den är stor. Grabbarna är redo, ser du. Frölunda bängen är den fegaste pliten, jag minns hur dom brukade slå mig som liten. Jag minns hur dom höll ihop när brorsan blev biten och hur åklagaren vägrade avliva skiten. Så ta och släng din legitimation och alla kort som möjlig gör identifikation och om dom ändå tar med dig till polisstation så finns inget som kan knytas an till din person, och fingeravtryck tar för lång tid att få så blir de lättare för bängen om dom låter dig gå.

Göteborg, here we come, right back where we started from.

Hälsningar, TopsyGson.

Jag är skottsäker!

Mina ärr visade att jag var svag, men mina blivande tatueringar kommer visa att jag lyckades stå ut med smärtan. Jag kallas Venus och fyller 16 om några månader. Hela min resa har varit tuff och jag är så glad att jag ändå har lyckats. Sen 2012 har jag suttit inne på behandlingshem och snart ska jag bli fri. Fri från detta helvete som jag har levt i snart 4 år. Juni det året hamnade jag på mitt första SiS, Sävastgården. I början gick det som en dans men när det väl kom in fler ungdomar så tappade jag greppet helt. Det gick inte en enda dag utan att flera larm gick. Jag skyller inte ifrån mig utan jag erkänner att jag hade lätt för att hamna i gruppsyck. I oktober 2014 hamnade jag på Folåsa i Linköping. Det gick jättebra tills min kontaktperson J slutade och E hade flyttat. Vi fick fler regler och jag fick återfall. Jag började dricka och använda droger igen, då hade det ärligt talat inget med gruppsyck och göra. För jag fick längre egen tid och fler kompisar utanför Folåsa, det var enklare och fixa då. Något jag aldrig glömmer är vårt gäng på Folåsa, Vi tjejer höll ALLTID ihop, vi klickade. Vi fanns alltid där för varandra när vi behövde varandra, vi fattade när någon var ledsen eller på dåligt humör vi behövde inte ens säga det. Jag avvek i juni det året. När polisen hittade mig hamnade jag på Arnhem sedan flyttade jag tillbaka till Folåsa. Jag hade tappat helt. Jag läste mina journaler där det stod att vid polishandräckningen så hade det påträffats kokain som polisen hade hittat i mina kläder. Det sjukaste är att jag inte ens kommer ihåg det. Vart fan fick jag kokainet ifrån? Hur fan hamnade jag på polisstationen? När jag började vakna till så började jag komma ihåg saker och ting mer och mer. Innan det var jag var helt borta. Det var då jag insåg att jag måste släppa skiten. Jag kommer att misslyckas med allt annars. Men jag fortsatte med drogerna

ändå. I smyg. Tjejerna där trodde att jag aldrig hade hållit på med droger, för jag ljög. Jag sa att jag bara hade rökt Spice en gång. Men det stämde inte, jag hade varit fast i skiten i 2 år snart. När jag hade varit drogfri i 4 månader berättade jag att jag hade hållit på med droger, dem förstod. The D day was here, vi skulle skiljas åt. Det hade varit upplopp på Folåsa. Jag flyttade till Långanäs, vi fick inte ens säga hejdå. Jag flyttade till slätten och bodde där i 4 månader. I början åt jag ingenting, min medicin började visa bieffekter. Jag hade sån jävla ångest, jag var så rädd att jag aldrig skulle träffa mina änglar igen. Tur att jag hade fel, jag har kontakt med ganska många från Folåsa nu och ska träffa en utav dem så fort jag flyttar härifrån. Efter 4 månader på Slätten så flyttade jag till Sjötorpet/Änglagården. Det känns skönt, för nu har jag blivit lite friare. Kommer dock sakna alla brudar på Slätten och jag hoppas att vi kommer ha kontakt efter detta ställe. Det känns hemskt att man träffar så underbara brudar på SiS, men när jag tänker efter skulle jag aldrig ens vilja lära känna dem om jag träffade dem utför SiS, men nu när man träffat dem här och fått se deras riktiga jag så skulle jag kunna ta ett skott för varenda brud jag klickat med på SiS! Fick reda på att jag ska slussas ut till ett familjehem i Skellefteå. Blir glad för att jag ska få flytta upp till Norrland där jag växte upp, Min vårdnadshavare, familj och vänner finns där. Men jag vill stanna här nere för att mina vänner finns här, skolan jag vill gå på och sedan vill jag börja om. Men det ska diskuteras. Utan dig N så skulle jag aldrig klara av detta och det gäller även brudarna på Folåsa, SBT, JF, Långanäs, Västerbotten, Mamma och syster!

Jag vet att ni som sitter inne på SiS just nu klarar det, för det gjorde jag!

-Venus

Mina tankar bakom lås och bom.

Sho är en tjej på 18 bast som varit placerad på många olika ställen under 2015. Allt börja när min pappa försvann 2004 då var jag 6år Jag och min finaste tvillingsyster börja skolka i 3år sen kom soc in i bilden då blev allt kaooooo, dom sprittlade på oss direkt jag blev flyttad till Helsingborg och hon till ett annat ställe. Vi träffades aldrig så vi rymde till varandra sen blev vi placerade i hvb-hem i min hem stad jaow inget funka så soc fixa en lägenhet till oss på rosengård då spåra saker verkligen ut vi kom in i fel umgänge tog upp massa folk till lägenheten börja missbruka droger med dom och min tvillingsyster. Min mamma och vår äldsta stora syster som är 19 ringde oss varje dag men vi svara inte så mamma ringde polisen och socialen polisen tog mig i lägenheten när jag var drogad på benzo tram och allt annat ,dagen efter vaknar jag och min tvilling upp på råby shiii vi fattar nadda därefter börjar vi skriva egna rap-texter spela in skiva i malmö sofielund la upp det på youtube. Musiken har varit en räddning för mig.

Vill tacka min underbara mamma och storasyster,mormor.

BIG -love <3<3

Shu bre

Jag kom till Långanäs i höstas och då var det bara skit.
Drogade, slogs, rymde och så vidare...

Men sen blev det bara bättre. Jag tycker att Långanäs är fett bra
ställe speciellt tjejavdelningen.

Jag träffade två världens bästa personal (Piff & Puff). Älskar er

Dom har gjort mig till en bra person och en konstig person. Jag
kommer ihåg när jag och puff kastade snö på piff, det var fett
kul och när Piff förlorade på basket haha :D Piff är som ICA Jerry

Nu vill jag berätta om han som bestämmer det mesta. Han är
så gullig nästan som en bebis. Han e rolig, han har en bra
personlighet och förstår mig. ☺

Så tips från mig som inte hade något att tro på : Ta en dag i taget

/Brandmästaren

Jag vill inte bara kämpa, jag vill även kunna leva

Behind every beautiful thing there's some kind of pain.

Jag fall in i dimman, jag hittade inte ut, hittade aldrig hem, gatan blev min mamma & natten blev min pappa. ensam i dimman kämpade man mellan liv & död endast drogerna fanns brevid. Man blev en krigare redan från dag 1, med en knarkare till mamma & en pappa i graven blev jag lämnad mot mitt öde. Vid 9 månaders ålder blev jag hittad & blev tagen till barnhem. Det är svårt att ha mardrömmar, men det jobbigaste är att växa upp i en. Vid 11 månaders ålder blev jag tagen till en familj, fan bre va kul, tänk dig att gå från att ha inget till att ha en familj, att få en mamma en pappa en bror & syster ... Shit vilket skit ... om dom bara viste. I 10 år av ren skit, av misshandel & problem, det va som om gud hade stämplat min framtid redan från början. I 10 år så låg jag varje dag i sängen & gömde mig under täcket, skulle jag fått bestämt så skulle jag ha stannat under täcket men jag viste vad som skulle hända om jag inte gick upp. Varje dag gick jag ner för den där trappen & bara viste vad som skulle hända när jag tagit sista steget ner. Jag tog ett andetag & drömde mig iväg till en plats där jag ville vara. Jag kände hur det sved, så låg jag där på golvet & försökte andas. Mamma står i köket, pappa med... Det första jag ser är mamma gråta, tårarna rann ner från hennes vackra ansikte. Hon kryper ihop & försöker andas. Jag kollar ner i marken för att inte möta hans blick. Jag kände hur ilskan växte i mina ådror. Jag gick till ytterdörren, tog på mig mina skor & ryckte till mig min jacka, jag såg hur han slängde sig efter mig, jag sprang ut . Sprang & sprang, vågade inte vända mig om...

Sprang i ca en timme varje morgon. Jag sprang hem & utan att jag viste ordet av det bre så stod han där. Han höjde näven sen låg jag där ... sen fick jag alltid höra att jag skulle bli en knarkare precis som min mamma. Ångesten växte & smärtan blev värre. I skolan va jag inte välkommen, alla hatade mig, vem ville va vän med mig? INGEN. Jag var ett missfoster... Fick stryk varje dag av dom andra i skolan, dom såg mina blå märken ändå hade dom mage att skapa fler & nya . När jag blev 11 år stack jag hemifrån. Jag tog mina saker & flyttade ut på gatan där jag bodde i 2 år. Fick anorexia & blev klassad som kriminell. Min vardag bestod av droger & våld, jag levde genom att beckna. Jag blev känd bland människorna, folk började backa undan & dom blev rädda, dom som slagit mig i skolan blev förda till akuten efter att dom fått kniven i ryggen. Torskade aldrig, dom vågade aldrig anmäla mig, affärerna gick bra bre, allt rullade, jag skapade ett liv där på gatan, det var mitt område, dom som stod brevid mig dom fick komma in men dom som inte va en av mina dom va inte välkomna. En dag när jag var 13 år fick jag en ny polare han kallades Jackiii, haha bror vi fuckade ur ... En kort tid efter att jag träffat han, fick jag en pistol. Han sa, ta den sikta den, tveka inte, du vet vad du måste göra. Jag förstod, jag tog pistolen satte den innanför jackan. Bror det blev knas, jag hoppade in i bilen, åkte 2 mil... Jag skulle åka till stället jag brukade kalla hem ... allt jag ville var att befria min familj från mannen som skapade märken & ärren på dom som kommer finnas hela livet ut. Jag kom till vägen som skulle vara raka vägen hem, jag tog en dos & sköt in för att slippa känna smärtan & sorgen i min familjs ögon. Sen så hoppade jag ur bilen & tog 2 andetag gick in & såg mamma & min bror sitta där. När dom såg mig torkade dom sina tårar men dom satt kvar, jag fattade inte vad som väntade mig. Deras blick sa vänd om & spring men jag kopplade inte . Jag drog fram pistolen. Jag gick in. Jag kände

Jackiiis andetag bakom mig. Jag gick fram till mamma & brorsan sen ställde jag mig framför dom & sa nu är det dags med en allvarlig blick. Brorsan öppnade lådan tog fram en kniv & ställde sig bredvid. Jag såg hur mammas mun rörde sig men jag hörde inte hennes ord. Jag tog ett andetag & vände mig om & kände hur mamma försökte ta tag i min arm men hon fick inget fäste, jag slet mig ifrån & sedan sprang upp på övervåningen. Gick in i alla rum. Hittade ingen. sparkade upp dörren till mitt sovrum som var stängd, det var tomt, jag sprang ner där dom andra vakade, jag sa åt brorsan att stanna hos mamma , sen så tog jag med Jackiii & sprang ut på gården. Nu var ögonblicket ingen hade förväntat sig ... Jag sprang till garaget, öppnade dörren höjde pistolen i sikte. Jag letade runt men såg han inte. Jag minns hur jag hörde mamma skriker ut i rädsla & skräck. Jag sprang ut & där stod han, mitt framför mig. Öga mot öga stod han där med sin iskalla blick, med kniven i högra handen. Jag förde sakta fingret mot avtryckaren, & kände hur ilskan spred sig & hur det började svartna för ögonen. Jag hör Jackiii skrika ut tryck nu tveka inte & sen i nästa sekund skrek min bror JOSSAN! & då hörs endast ett ljud från en pistol, men saken var den att det var inte jag som tryckt av utan det var en av pappans polare. Mitt ben vek sig & allt jag ser är blodet som sprider sig ut på mina kläder som suger upp den röda färgen. Pappan tar sin armbåge & slår ner den vid min nacke. Vaknade upp nästa dag på akuten, va det sant? hade jag klarat mig? Tankarna spred sig. Jag ligger där & ser alla slangar & dropp som läkarna satt in i mina armar & jag drar ut dom & sätter mig upp. Blev fett yr bre, läkaren kom in... Jag frågade med tårarna i ögonen om mamma & brorsan klarade sig . I samma stund kommer en läkare med mamma & brorsan vid sin sida & Jackiii var också med. Dom log & sa med lugn röst tack ... Efter det tog socialen mig & jag åkte in på hem. Har bott på hem 5år nu. Både på låst & öppet, har fuckat

ur en del & fått flyttat runt en hel del. Fått återfall & sånt men jag kämpar, jag kämpar på för att en dag få bli fri, för att en dag få återförenas med min mamma & bror. Denna gången ska inte demonerna få ta mig. Denna gången är det min tur att vinna kriget. Nu är det min tur att ta tag i saker fast på rätta vägar oavsett vad. För jag vet att dom väntar på mig där hemma. Dom längtar efter mig & jag har ett mål att kämpa mig mot & alla motgångar ska jag klara av, tårar & blod kommer falla men jag är stark & jag ger inte upp en gång till. Mamma & brorsan ni ska veta att jag älskar er otroligt mycket. Ni är allt jag lever för. Tack för att ni fortfarande kämpar, för att ni fortfarande orkar ta er igenom era dagar & motgångar. Ni är starka & vi klarar detta tillsammans, ni är mina änglar, mina hjältar, mina andetag, jag älskar er för all framtid. Det var allt för mig men tack för att du tog dig tid att läsa min berättelse, den är sann & nu en historia ett minne som jag hoppas försvinner med tiden. Jag önskar dig bre all lycka i världen & att du fortsätter kämpa, vi gör det tillsammans, du & jag & alla andra i hela världen. Tillsammans kan vi kriga tillsammans kan vi vinna. Man är stark ensam men starkare kan man bli ju fler som krigar vid din sida. Ta hand om er bröder & systrar <3

//

Jag och ”hon” mot världen!

Hejsan! Jag heter Kåre och bor på Ljungbacken avdelning Eken. Jag har bott på SIS i ungefär 5 månader. Många tror att SIS inte är bra men för mig har det stärkt mig och jag har mognat väldigt mycket.

Jag kickade från min hemort den 14 september och det var väl då det exploderade mellan mig och min underbara tjej. Jag har försökt att få henne i 3 år... Det var jobbigt att vara kär i henne för hon ville inte ha mig just då, hon sa att hon inte ville ha mig i alla fall, men det kan vara av många olika skäl. Typ att jag var rätt omogen, jag var inte den lugna och fina person som jag är nu. Då hade jag svårt för att visa vad jag tyckte och tänkte och jag kunde inte sitta stilla, men nu mera är jag mer lugn och jag kan ta en diskussion utan att skrika och härja och nu är jag mognare och betydligt mycket lugnare.

Den tjugoförsta november kom ”hon” med sin familj till Öxnevalla. Vi var helt själva inne på rummet och jag hade velat pussa på henne HELA dagen, sen efter ett tag tog jag mig modet och pussade henne. Det var en helt otrolig känsla, jag blir helt varm av att tänka på det. Sen den dagen har vi varit ett par. Kärleken har bara växt mellan oss, som en vacker blomma.

Men sen när jag flyttade så kunde inte jag finnas där för henne som jag hade gjort innan. För jag har alltid gjort allt för henne och jag kommer fortfarande göra precis allt för henne och hennes familj, det var hon som kom och gav mig viljan att leva.

Nu har jag bestämt mig för att komma igång med skolan så att jag kan få en utbildning. Vård och omsorg är vad jag har tänkt mig att gå, på grund av att jag gärna vill hjälpa andra människor.

Jag vill ge tillbaka till samhället. Min tanke är att fixa jobb sen efter utbildningen så att jag och min tjej kan flytta ihop och skaffa familj.

Det som kommer vara tuffast för mig är nog att komma upp till skolan och verkligen prestera bra där. Jag är rädd för att det är så många i en klass och då kanske jag inte kan få så mycket hjälp som jag har fått här på Eken. Men jag ska klara det för att man verkligen mår jättebra när man presterar i skolan.

För att jag ska klara av det måste jag verkligen träna på att komma upp av väckarklockan och inte ligga och dra mig hur länge som helst, gå upp direkt och ta en dusch. När jag kommer ut så ska jag ju få en lägenhet och då kommer jag ha en som kollar till mig ibland. Då tänkte jag att antingen hen kunde hjälpa mig eller så tar jag hjälp av mina klasskamrater.

Om allt går som jag har tänkt mig så ska jag vara undersköterska och jobba på äldreården och "hon" kommer jobba på någon klädaffär och vi kommer att bo tillsammans. Vi ska vara ärliga emot varandra och att dem som sprider positiv energi ska vi ta närmre och dem som sprider negativ energi ska vi bara ge handen.

Ta vara på livet och sköt skolan och gör det som förväntas av dig som kommer det gå bra och TÄNK PÅ DIG SJÄLV I FÖRSTA TAGET!

//Kåre

Missanpassad O Velse!

Jag hör inte hemma här eller där,
Inget ställe har funkad tyvärr
Hoppades ett tag på att få flytta till mamma
Men nuförtiden så gör det desamma
Det enda dom gör e att supa o bråka
Dom lova att sluta men sen: oj jag råka
Vill att dom ska in, så att dom e rena
Men de e inget illa som jag mena
Vill bara att vi ska bli en familj
Vi va de en gång, så vi kan en gång till
Jag passar inte in,
Saknar en gen
O genom mitt liv har jag fått mina men,
Men de e enda jag gör,
Går runt i cirklar o vankar,
Måste fokusera på att kriga mina tankar
Måste bli stark på insidan min,
Men de enda jag tänker är rinn blod rinn,

Fuck mina tårar,
Dom så sällan rinner,
Men i takt med det så glädjen försvinner
O när glädjen e där,
Mitt bröst det brinner
Jag följer en stig,
Påväg bort från mitt krig,
Började springa för allt blir akut,
Skjuten i pannan så nu är det slut.

//

Ångest!

Min bästa vän är speciell, han är inte som alla andra.

Han gjorde allt för att jag skulle gå upp till skolan och ha det bra i mitt familjehem.

Han ville se mig lyckas, se mig må bra.

S och jag gjorde allt tillsammans, gick på bio, spelade fotboll, vi var med varandra varje dag.

Men sen så hände det en grej som gjorde att vi inte pratade eller träffades på flera månader.

Efter ett tag så fick jag ett sms av S där han skrev förlåt och att det inte alls var meningen....

Jag visste inte om jag kunde förlåta han eller om jag bara skulle låta han vara, men jag tog beslutet att förlåta han så allt blev som vanligt igen.

En dag så kom inte S till skolan och jag undrade vart han var men ingen visste, det gick flera dagar utan att han kom till skolan... Blev jätte orolig, så jag ringde han föräldrar och frågade vart han var så sa de att han är inte längre här med oss, han är i himlen nu och begravningen är på fredag..

Jag åkte hem och bröt ihop, visste inte vad jag skulle göra utan han...

Jag gick på hans begravning och det var den finaste begravningen jag någonsin har sett, hela kyrkan var full med människor, fullt med rosor, vacker musik och alla grät.

Det gick flera veckor innan jag förstod vad som egentligen hade hänt han, så jag accepterade att han var borta för alltid..

Än idag så tänker jag på han otroligt mycket, jag saknar min bästa vän som in i helvete.

Jag hoppas av hela mitt hjärta att du har det bra där uppe.

I samma veva dog min farmor så det blev otroligt jobbigt för mig, hade förlorat två som jag älskade mest av allt!

Jag började umgås med S storebror och han är nu min bästa vän, han påminner mycket om S. Mitt hjärta gör så ont så fort jag skriver eller pratar om S.

Idag så sitter jag på ett behandlingshem, trevliga tjejer och underbar personal.

Jag hade aldrig klarat av mitt liv om jag inte hade hamnat på behandlingshem.

Jag saknar mitt familjehem otroligt mycket för jag trivdes där, kommer aldrig mera flytta dit igen men hoppas att jag någon gång kommer få träffa dom igen!!!!!!

Min älskade familj, jag saknar er varje dag och älskar er av hela mitt hjärta och hoppas att vi ses snart igen, för vill alltid vara med er.

Nu ska jag berätta lite om mitt liv, Jag är en tjej på 17 år och kommer ifrån Bohuslän, umgicks med fel vänner och hamnade snett i livet...

Blev tillsammans med en kille som knarkade så jag testade...

Det är något som jag ångrar sjukt mycket..

Min familj består av x antal syskon och en mamma och en pappa.

Jag hoppas att jag får flytta hem till min hemstad så jag kan träffa min bästa vän och min älskade familj! Har snart soc möte så får se vad dom har att säga. Längtar till friheten!

Vill passa på att lämna en hälsning till en tjej (CR) som jag bodde med i Sollefteå, jag saknar dig och hoppas att du har det bra, måste ses när vi kommer ut!!!!!!!

En dag så kommer alla ni som sitter nu vara fria! Jag tror på er och lycka till! :) Gör ert bästa och bara ta det lugnt, Som jag sa innan, jag tror på er av hela mitt hjärta.

Och så vill jag lämna en hälsning till L, saknar dig o älskar dig vännen, snälla åk inte in nu igen när du ska flytta om 3 veckor. Sköt dig och ta hand om dig.

Respekt, Omtanke, och Kärlek!

//

Nu sitter jag här igen

Hej jag heter Lillasyster och jag är en beroende.

Nu sitter jag här igen, långt ifrån alla jag älskar. 4 år har nu gått, har svävat mellan liv och död

på sjukhus, halvt döende på en avgiftning eller levt bredvid döden varje dag. Har kämpat

för ett drogfritt liv så länge, fallit tillbaka ännu länge ner än där jag var.. Nu ser jag inte

ytan längre, jag ser botten. Jag är under botten. Jag vet inte vad jag ska göra för att överleva detta,

leva eller överleva. Jag vet att om jag fortsätter så dör jag. Garanterat. Alla har sagt det, jag vet det.

Jag knarkar för destruktivt för att kunna överleva som missbrukare. Sinnessjuka blandningar som alla runt omkring mig dör av, allt för att få det bästa ruset. Ecstasy med Subutex, benzo & alkohol går jävligt bra. Hjärnan blir så överhettad att man letar efter sin kompis i bestickslådan. Vad fan är detta?!

Så mycket smärta krossar mammas hjärta varje dag. Vaknar upp varje dag i en trappuppgång, alla ben sticker ut på kroppen, jag luktar så illa att folk inte ens klara av att vara i samma rum som mig, andningsförlamningar och det ända jag ägde var en påse med knark, knark som inte ens fungerade längre. Höjde och höjde dosen men det fungera inte. Jag knarkade inte ens för att få ett rus, för det visste jag att jag inte skulle få. Jag knarkade för att bli frisk, för att överleva dagen utan att få så grova kramper i hela kroppen, kramp-anfall/

epilepsi-anfall. Jag väntade på att jag någon dag, skulle blanda för mycket och sedan dö. Jag visste att de tillslut skulle komma ifatt mig. Antingen de eller avgiftning. Jag gick upp till Kyrkan i Söderhamn och åt frukost med dom andra hemlösa, jag gick sedan upp till soc för att jag hade möte. Där erbjuder dom mig avgiftning som jag sedan skrevs in på. Self Help kliniken i Söderhamn.

Bästa stället jag har varit på. Jag kände verkligen hopp om att bli drogfri, för första gången i min livs historia. Tyvärr så avgiftades jag för fort, så jag blev sjuk när jag kom ut efter 3 veckor, fick krampanfall och återigen fick jag knarka för att bli frisk, för att överleva. Jag blir mer och mer äcklad av mig själv, börjar stjäla allt som fanns hemma, gjorde bedrägerier & tekniskt sätt så började jag sälja mig för pengar.

Igen. Jag blir ännu mer äcklad av mig själv, sätter nålen i armen och får Hepatit C. Igen så var jag där, misslyckad, lortig pundare som alla såg ner på. Jag hade rest mig upp, men när jag föll igen så föll jag hårdare än någonsin. Jag blir värre än värst. Livslusten försvinner, knappnålpuppliller eller teskedsögon, holken brinner, inga tårar som rinner. Hjärtat blir till sten. Och återigen sitter jag där och väntar på när jag ska råka blanda för mycket och sedan dö.

Från: Lillasyster i Söderhamn.

Shoo alla där ute som läser detta!

Den 5 maj 2014 togs min frihet ifrån mig den dagen va den värsta dagen i mitt liv. Jag satt i soc kontoret med min mamma och mina två kontakt personer o min soc då. Min soc säger att han ska ringa ett samtal då kommer han tillbaka ca.15 min efter då säger han att Han har bestämt sig för att sätta mig på lilla torp på akut avd. där jag bara kan bo i 3 veckor tre veckor blev till en månad en månad blev till 3 månader under de tre månaderna rymde jag 8ggr den 1 augusti rymde jag när jag var hemma på permis för att sen dagen efter gå på snopp dogg i gbg jag var borta ca. 4 dagar sen kom hitta min bror mig i och sen körde mig till lilla torp . När jag kom tbx så fick jag direkt reda på att jag hade blivit omdelbartomhändetagen . en vecka efter det fick jag flytta till ett hvb hem som hette skogsbrynet där var jag i 3 och en halv månad innan jag stack igen jag stack 2 dagar innan min födelsedag och kom tillbaka dagen efter min födelsedag sen så försköte jag sticka samma helg jag kom tillbaka men den planen gick åt helvete men så kommer jag tillbaka då och den 10 november så kommer jag tillbaka ifrån skolan då säger dom då att min soc hade ringt och sagt att jag ska flytta till brätte då tänkte jag jaha nu kommer jag typ dö där inne så hon gav mig två altenativ antigen åker jag med dom eller så åker jag med polisen men jag valde o åka med dom istället när vi kommer fram så går jag bara in och gör de jag ska göra. Men jag träffade min bästa vän där och jag vill bara att hon ska veta att hon måste vara stark och att hon måste komma ut snart och träffa mig. Världens underbaraste människa är hon och jag vet att hon har glimten i ögat och att hon klarar det med lite hjälp på vägen. Men i alla fall så bodde jag där i 8 månader sen stack jag två gånger innan jag skulle flytta och ena gången så kom jag tbx o så pissa jag positivt på

THC men fick ändå flytta. Jag flyttade till en fosterfamilj i Alingsås och de va de bästa som fanns men så synd så fuckade jag bara upp det. Under de 6 månaderna jag har bott där så lärde jag känna ganska många. problemet va ju den att jag fortfarande mådde dåligt och att jag inte ville lyssna på vad min soc. hade och säga jag sket ju i det. Men de förstörde ju min skolgång samt missade jag mycket som hände runt min vänner o det. Jag rymde ifrån mitt familjehem den 20 jan samma dag som mitt soc möte var men i alla fall så träffade jag en gammal vän till mig och jag gjorde mycket under de 13 dagar jag va borta jag drog tjack rent mdma ecstasy rökte tog benzo en dag ringde jag till min fosterbror och bad honom o hämta mig i centralstationen för att jag ville bara bort ifrån allt o alla jag mådde så dåligt för att jag inte kunde få tag på något så när han hämtade mig så berättade jag för honom allt som hade hänt och sa till honom att jag har haft tak överhuvudet och att jag har inte ätit så bra men de har funkat. Nästa morgon vaknar jag av att de poliser i mitt rum och hon polisen frågar om jag är jag då då säger jag att du kommer in i den lägenheter jag bor i plus mitt rum o så frågar du om jag är jag? Då säger jon har du ett leg på dig jag hade ju inget leg o mitt bankkort tänkte jag inte ens på men då säger hon då att jag ska förlja med henne o hennes kollega då frågar jag vart ska jag? Då säger hon margaretelund i falköping jag frågar vad är det för ställe? Jag vet inte är hennes svar. Jag följer med och så svänger vi in i arnhem när jag kommer in i intaget så ser jag två celler jag tänkte direkt att ta mig här ifrån men som tur va skulle jag inte sova i cellen. Och jag fick pissa för att de ansåg att jag va påverkad så pissaade jag possetivt på Amfetamin Benzo O thc. Och nu sitter jag här i 3 veckan och allt funkar som det ska detta va en liten berättelse typ. Jag vill också hälsa till min babe och mina vänner och mina båda familjer jag kommer kämpa för att göra er stolta till min babe vill jag bara

säga att jag älskar dig så mycket och att jag ska sköta mig så jag kan få dig på listan och till OB vill jag bara säga att du måste kämpa för vad du vill och göra ditt bästa min bästa broder kommer alltid finnas där för dig och till alla som jag har förlorat som är i himlen nu rest in peace gud tar ju dom bästa först men han kommer ta hand om er där uppe och jag lovar jag kommer komma till er men till dess ska jag kämpa.

//

Mitt liv i text just nu.

Jag lever bakom "galler" med det menar jag att just nu sitter jag inlåst på ett hem som kallas Arnhem.

Jag tycker inte om att vara här men trivs ändå. Hur jag hamnade här har egentligen en början för 4år sen tillbaka.

Jag skulle inte kalla de missbruk eftersom cannabis är som medicin för mig, jag kan inte heller säga att jag gjort rätt val som började med tyngre droger men allt var egentligen en början med att röka jolle.

Jag ser mig själv som en oskyldig person som ej gör någon skada för någon annan än mig själv. Just därför är jag här, för att jag ser mig inte värd mer än drogerna.

Egentligen spelar det ingen roll hur mycket jag är värd.

Det värsta jag vet är när folk lägger sig i mitt liv. Det har dom gjort i 3år nu och dom kallar vi sosarna.

För 2år sen satt jag på ett hem som heter Högelid, jag satt där i 6 månader och de hjälpte mig inte ett dugg. Känner precis likadant här. Det finns ingen som hjälper en, det finns bara dig själv.

Det har jag gjort också, de senaste 2åren har det bara varit jag och ingen annan som kan hjälpa mig, jag gick inte till någon och bad om hjälp utan löste allt själv.

Ingen jag känner är som mig förutom min syster, hon är precis likadan. Men mycket smartare än vad jag är.

Jag känner mig aldrig övergiven för det är alltid jag som väljer bort personer i mitt liv som jag egentligen tycker om men är rädd för att dom ska lämna mig.

Jag är mig själv framför alla, det spelar ingen roll vem du är. Har du attityd mot mig så räkna att du kommer få det tillbaka precis som alla poliser.

Jag tål inte dom, dom är smuts som finns under mina skor.

Jag står i skuld till personer som vill se mig död men ber ändå inte om hjälp. Jag behöver inte få någon hjälp så det är därför jag vill härifrån så jag kan bevisa att jag klarar mig själv.

”Follow your heart, but take your brain with you” – Tupac.

Becka2016

Förlåt mamma

Förlåt för all smärta jag gett dig.

Förlåt för att jag smutsar ner våran fina familj

Förlåt för allt blod du fått torka bort från mina handleder

Förlåt för gångerna du behövt bemöta mig hög, full och tom.

Förlåt för att jag aldrig torkat dina tårar som du torkat mina.

Förlåt för jag aldrig lärde mig, trots att du ville lära mig.

Förlåt för alla gånger jag ljugit dig rakt upp i ansiktet, fast du bad om sanningen.

Förlåt för alla gånger jag inte sagt att jag älskar dig, fast jag älskar dig.

Förlåt för att jag aldrig kan förklara så du förstår mig, men jag förstår inte heller.

Förlåt för allt mamma, jag ska bli bättre, bara så bra som du förtjänar.

Borås Queen

Att känna sig ensam

Att känna sig ensam är inte lätt, det är som att vara i en helt annan värld, det är bara mörker och ledsamhet.

Det är aldrig lätt att kunna lägga sitt förflutna bakom sig, det kommer aldrig att vara lätt, det förflutna kommer aldrig försvinna oavsett hur mycket vi är kämpar, det försvinner inte det kommer komma tillbaka om och om igen, men varför inte kämpa igenom det inte gömma bort det, för det är ändå den riktiga du, det Sanna du.

Jag kan säga att det inte är lätt, man kommer brytas ihop, man kommer ha tankar att ge upp, det värsta kommer komma upp, men vet du vad, när jag var just där så gick det bara en tanke i mitt huvud "varför låta ditt förflutna krossa din framtid" jag vet att det är så lätt och säga det och verkligen inte mena det.

Oavsett vad du har gått igenom så klarar du det, för du är inte ensam.

Ju mer du kämpar ju mer lär du känna dig själv, och var stolt över vem du är för just dig behöver världen, mer än vad du tror.

/B

Min verklighet

Livet är en gåva, man kan välja att kasta bort den eller kriga sig igenom allt och försöka göra världen till ett bättre ställe att sätta sina barn till.

Som liten och väldigt oförstående av hur världen utanför såg ut så visste jag ingenting annat än det som var min verklighet.

Jag är 18 år och kommer egentligen ifrån Östergötland Norrköping men flyttade till Stockholm när jag var 5 år.

Växte upp i Söderköping i en fucked up familj bestående av narkomaner, alkoholister, schizofrenier och yrkeskriminella gängledande närstående släktingar.

Mina biologiska föräldrar började knarka i unga år, kanske pågrund av alla deras sår. Jag föddes 98 ,redan då abstinent som en horsare på en parkbänk mitt på sergelstorg.

Tack vare att min mamma knarkade när jag låg i hennes mage har jag fått grova psykiska problem en ADHD problematik 10000 gånger värre än ni kan tänka er.

När jag var 1,5 fick jag en syster som senare skulle bli hela mitt liv, hade en storasyster och en storebror sen innan, eftersom att våra föräldrar knarkade och inte tog hand om oss så tog jag platsen som mamma till min lillasyster, medans dom låg nerpundade tog jag vuxenansvaret i tidig ålder något som skadat mig på äldre dagar. En dag fick min syster i sig våra föräldrars knark tabletter av misstag. Som dom vidriga föräldrar dom är så brydde dom sig inte fastän jag sa att hon inte andades, efter många om och men så gick dom till henne , kollade på henne och sa att det var mitt fel, att dom skyllde på

mig bryr jag mig inte om men deras nästa steg i detta kommer jag aldrig att förlåta dom för. Ett vanligt föräldrapar skulle för det första inte ha narkotika hemma och om man skulle ha det så skulle normalt tänkande människor ringt ambulans, men då våra föräldrar inte är normala så var deras första tanke att dom inte ville åka dit för innehav så någon ambulans ringdes inte bara ett jävla nummer för hjälp via telefon, en vuxen människa dör av en viss dos men ett litet barn på inte ens två års ålder behövs det inte alls mycket för att livet skulle ha varit förbi. Om hon hade dött den dagen kan jag säga att jag inte skulle levt nu.

Mina föräldrar hade sjuka kompisar som kastade oss i golvet och hittade på en massa galna saker för att döda oss. Har så jävla svårt att säga det där V ordet på grund av historia men en av deras kompisar utsatte först min storasyster för sex övergrepp vid ett flertal tillfällen och en dag så gav han sig på mig också. Jag fattade inte exakt vad det var som hände men smärtan som gick igenom hela kroppen fick mig att förstå att det inte var rätt.

Vi blev fosterhems placerade när jag var fem år, ungefär 500 anmälningar försent för att rädda mitt liv. Familjen var underbar och det är dom jag ser som mina föräldrar, älskar dom oerhört mycket efter mina 13 år med dom.

Biologiska föräldrarna hamnade på kåken och vi åkte dit och hälsade på dom flera gånger, när jag fyllde åtta år tog min storebror en överdos. Det var då allt började. Jag försökte ta livet av mig (trodde jag) när jag var i skolan och hoppade ner ifrån ett berg, han var min första bästa vän och tanken på att aldrig mer få krama honom eller se honom le igen skärde i mitt lilla hjärta. Började knasa riktigt när jag var 12 år gammal. Det var då jag började inse vad mina föräldrar gjort emot oss,

tanken från början var ju bara att hämnas på dom, få dom att känna sorg över att det snett för mig också . Först började det väl med att man började röka cigg sen gick det över till att man testade supa som den lilla uppmärksamhets kåta fjortis man var och tänkte "fan vad kul det här var" men det var inte tillräckligt så började röka weed och testade massa grejer skolkade ifrån skolan. Första gången jag testade kokain var jag 14 och den känslan var obeskrivlig, jag kände mig levande igen och allt var så jävla grymt, trodde jag.

Stack hemifrån hörde inte av mig till mina fosterföräldrar, blev efterlyst hela tiden bytte skola 4 gånger på två år. 2014 går en av mina bästa tjej kompisar bort , äckliga jävla cancer. Min kompis farsa golade ner mig så fick börja pissa, manipulerade i princip alla pissprover så jag tänkte att det var fett värt att torska på weed istället för all annan skit. På våren 2015 hamnade jag på öppet behandlingshem då jag kaosat för mycket, hade skrivit kontrakt med min soc på tre punkter jag skulle följa men det sket sig på en dag. Hade fastnat i någon jävla psykos så trodde alla var span så berättade aldrig vad jag egentligen höll på med förens tredje soc mötet där, erkände väl kanske inte allt, men ändå dom var helt dumma haha trodde på att jag bara rökte weed? Hade jag rökt bara weed hade jag varit fet men vägde 43 kilo och dom gick ändå på att weed var min grej. Sen kommer den dagen då jag får veta att min närmaste killkompis tagit en överdos och jag fuckar ur, slår sönder hela mitt rum, slår en kruka i en personals huvud och puttar ner honom för en trappa, slår sönder ett dubbelfönster och flippar sönder.

Sen efter några veckor rymmer jag ifrån hemmet får hjärnskakning till en början, kommer till mina kompisar knarkar sönder och super bort skallen ramlar 300 gånger.

Blir tagen av Aina efter några dagar helt förstörd helt klart synbart påverkad av narkotika & av alkohol med ett stort sår i huvudet får veta att jag blivit sexuellt utnyttjad av en av mina killkompisar under dessa dagar, handbojor på fotbojor på körd till sjukhuset undersökningar, stygn och skullröntgen vilket påvisade grav hjärnskakning påbörjan av hjärnblödning. Tillbaka på hemmet lämna urinprov kokain, bensodiazepiner, tramadol, thc och alkohol med osäkra streck på andra substanser. Tre dagar i en stuga ett samtal från soc sen blev det akutplacering på sis i Skåne, pratade i latent och var helt hjärndöd, fick inte ha mina vänner på min lista första veckorna så skickade brev med min pojkvän helt gammaldags. Efter två månader inlåst skulle jag på studiebesök på ett öppet ställe 8 timmar därifrån, stället sög så tackade nej kommer tillbaka och får veta att dom visiterat hela mitt rum då jag under sista månaden sett och betett mig så att jag såg påverkad ut. Får sen flytta till en behandlingsavdelning på samma institution, får utbrott försöker ta mitt liv hamnar på isolering, träffar sköna folk kommer två utav dom väldigt nära E & F, tar 3 återfall tre helger i rad med den ena tjejen (f) Efter det fick jag någon sorts självsikt, börjar ta tag i mitt liv började vara ärlig mot mina föräldrar (inte dom biologiska) började vara ärlig mot min pojkvän som jag älskar mer än jag någonsin kunnat föreställa mig att jag skulle kunna älska någon som inte är familj. Jag är lycklig jag har kontakt med mina älskade föräldrar och kille varje dag, jag får åka hem på helgerna, jag har börjat kämpa för att göra mina föräldrar och syskon, speciellt min lillasyster stolta. Jag skulle aldrig göra om det val jag tog för fem år sedan, finns inte i min värld att svika dom igen och det säger jag ifrån hela mitt hjärta. Familj är något utav det viktigaste man har i livet, något man aldrig ska sluta kämpa för. Jag blev sviken som liten men har ändå inte slutat kämpa för ett bättre liv, en bättre värld för dom vi kommer att lämna bakom oss när vi går bort.

Alla kan lyckas, har man viljan så går allt. Ge inte upp hur svårt livet än känns, tro mig jag har varit trasigare än en miljon krossade glas men jag har hittat det som fäster fast alla bitar igen.

Fortsätt kämpa, det är värt det.

J♥M

Hej mitt namn är I

Hej mitt namn är I och är 16 år gammal, när jag var 10 år så var min bror med i en bilolycka med sina två andra kompisar dom överlevde inte det var jobbigt och se mamma och pappa och syskon må så dåligt mådde själv riktigt dålig visste inte vad jag skulle göra ville bara att allt skulle bli bra igen kunde inte gå till skolan min kropp orkade inte liksom det jag mådde inte alls bra varje gång mamma bad mig gå till skolan så gick jag men aldrig på mina lektioner varje kväll mina föräldrar hade somnat så smet jag ut och kom tillbaka på morgonen och mina föräldrar hade varnat mig och sagt till mig att om jag inte sköter skolan och slutar gå ut om nätterna så kommer dem va tvungna att sätta mig på nåt HVB-hem jag trodde aldrig dom skulle göra det jag sa alltid till dom att dom älskade mig för mycket för att göra något sånt gick ut och stannade hos B när jag vaknade upp var det två poliser och mamma och pappa jag skulle bo på nåt HVB –hem i Alvesta när dom körde mig ditt visade dom mig vart mitt rum var det ända jag tänkte på var att hur fan mina föräldrar kunde göra så här mot mig pratade inte med mina föräldrar på 5 veckor och dom hade ringt massor av gånger fast jag hade inte lust och snacka med dom kändes bara som att dom hade svikit mig på nåt sätt jag hade inte hälsat på dom andra ungdomarna så gick och hälsade på dom och kände en brud hon kom från samma stad som jag började umgås med henne vi gick ut till rastgården och då sa E till mig har du någonsin rökt och jag var typ 13 då så trodde hon menade ciggarett haha men då tog hon fram grejer och det såg inte ut som en ciggarett hon tände den och jag tog några bloss blev helt förstörd kunde knappt gå gick in på mitt rum och spydde massor droger är inget för mig ska jag vara ärlig ingenting för mig. Rymde tusentals gånger så

hamnade på låst Långanäs i eksjö bodde där ett halvt år dom gav mig en chans så att jag kunde bevisa att jag kunde bo på öppet så dom flyttar mig till ett hvb-hem det var faktist bra där men förstörde allt hade så mycket frihet så jag orkade inte bry mig vad personalen sa till mig gick aldrig till skolan och gjorde vad jag ville helt enkelt så personalen pratade med socialen och soc bestämde att jag skulle flytta till låst då hamnade jag på bergsmansgården det var jätte bra där faktist men bodde inte där så länge efter det så flyttar jag till ljungaskog där jag bor nu och kämpar varje dag för att komma härifrån jag vill tacka mamma och pappa och mina syskon och min underbara pojkvän för att dom har funnits för mig familjen är allt man Har.

/B

En dag på avdelningen

Vi vaknade på morgonen som vanligt det var en dimmig morgon, personalen hade gjort frukosten, vi satt runt matbordet och åt frukost medan vi kollade på tv sen var det dags för skolan, vi gick till skolan och började jobba direkt vi var så pigga och glada för efter lunchen skulle vi åka ut med personalen till Skellefteå Jag hade längtat efter den dagen, vi åt lunch och då var det dags för resan. Jag satt och lyssnade på musik hela vägen. Och så efter två långa timmar var vi framme vid Boda borg, jag var så taggad för att gå in, det var fint mörkt och kallt där inne, Föst skulle vi fika sen skulle vi fara runt och leka, de hade jättegod mat där också. Rummen var så stora, det fanns alla möjliga spel frågesport, bollspel, minnesspel och massa mer, så här går det till: När man klarar första rummet får man gå in i ett annat rum där det är lite svårare klarar man den så går man ytterligare ett svårare rum klarar man det då har man klarat det rummet, klarar man inte det så får man gå ut och börja om igen. Vi provade nästan alla rum men vi klarade förstås inte alla med det viktiga var att vi hade jätteroligt, till slut blev alla jättetrötta, då tyckte vi att det var dags för lite middag. Vi åkte in till stan det var stort och jättemysigt där vi gick lite runt och letade efter nån restaurang vi kunde kaka på. Efter en liten dissektion valde vi en pizzeria, den hette nya pizzeria Picasso. De hade allt möjligt där så alla fick välja vad de ville. Själv valde jag en pizza med pommes på, jag tyckte den var super god. När vi hade ätit klart var det dags att åka tillbaka till Sävast igen, vi hoppa in i bilen o körde hem.

Jag tyckte det var en fantastisk dag skulle lätt göra om den nån annan gång. Det ska jag se till och göra med min familj nästa gång.

//

En liten tjej på 14 bast från Dalarna

Allting började med att jag hittade en på internet blev tsm mad han i 6 månader. Jag bråka med han en vacker dag och min mamma. Jag blev trött på allt och sa till min kille. "kan inte nå ta mig här ifrån". Sen la jag mig på sen hörde jag inget mer från min "kille" så jag gico och la mig. Kl 2 på natten vaknar jag avv min hund skäller mot dörren så jag då hör jag man pang dörren är insparkad min kille rycker och sliter i mig jag var trött men. Jag säger Nej vill inte, han drar med mig in i bilden och åker iväg. Jag skrek i bilden och han tving mig att följa. När vi kommer till eskilstuna hittar polisen mig för min mamma ringde polisen och allt för mamma var på jobbet asså fattar inte varför jag måste vara inlåst. Allt har blivit helt upp knullat, jag vill inte sitta här. Jag vill vara i friheten igen

Fuck att vara inlåst

Hej jag heter desiree

Hej jag heter desiree och 14 år, Jag bor i sävastgården och har bott här cirka 2 veckor jag trivs personalen & de andra tjejerna är snälla. Jag har aldrig bott på sånt här hem innan men det var faktiskt inte så som jag trodde att det skulle vara jag trodde det var mer åäst än det är, skolan är bra man får all hjälp man behöver. Efter jag kommer härifrån så känns det som att det är ny start på livet typ vill bara att allt ska bli bra och jag inte gör konstiga och dumma grejer som förut te.x all alkohol och massa skit. Yani när jag kom hit walla visste inte ett piss vart jag skulle men nu när jag sitter här inser jag att det är inte farligt och jag vet att det är bäst att sitta här och sköta sig då får man göra mer och kan få komma härifrån snabbare...

Desiree

Sävastgården 2015

Sitter inlåst på sis ungdomshem 165 mil hemifrån, fatta hur långt bort det är!!

Så himla långt bort ifrån min familj, mina vänner, min hemstad.

Det ända jag vill är att få komma hem till Malmö igen, det är det ända jag tänker på.

Man får kämpa varje dag för att klara av detta, livet är så fucking tufft ibland, men det jag har lärt mig är att man krigar ensam, det finns ingen som hjälper en alltid.

Alla gör misstag i livet, stora som små, mina har bara blivit lite för stora. Det är så mycket jag ångrar, men vad ska jag göra åt det nu?! Det ända jag kan göra är att inte göra om dom.

Vissa dagar är det skit att vara här, det ända man vill är att rymma härifrån, men vissa dagar är ändå helt okej. Man försöker se dom små positiva sakerna i vardagen, så blir allt lite lättare ändå. Man får bara acceptera att man sitter här, det finns inget man kan ändra på nu.

Tiden går hela tiden, och tiden här kan inte bli längre, det är bara en tidsfråga innan jag är ute igen, och då är Sävastgården historia för mig.

Man måste kämpa för att nå sina mål, och jag önskar alla lycka till med de!!!

// Sara

Mitt liv

Allt började under en kort tid. En termin så jag inte längre ville gå till skolan. Då kom soc in i mitt liv och försökte hjälpa mig men det inte utan de valde att placera mig i ett jourhem. Där bodde jag i 4 dar sen vart ja fri igen. Nån månad efter de hittades jag medvetlös i en lägenhet utav polisen. Polisen bar mig in i bilen och sedan lämnade av mig på ett sjukhus där jag behandlades jag och nyktrade till. Miin handläggare kom dit genast utav oron väcktes i henne. När jag väl kom hem fick jag ett samtal några dar efter. Då hade soc bestämt att jag skulle på ett behandlingshem jag fick åka dit med polis. Det varade inte länge innan jag taggade därifrån cirka 13 dagar! Min handläggare förstod attt jag inte mådde riktigt bra. Så hon lät mig va på fri fot igen. 3 månader senare så fucka ja upp allt och hamna på ett sis hem pga att jag inte klara av att göra min utredning på min frihet som dem gav mig efter alla mina chanser jag fått utav dom.

Mvh V

24 oktober 2015

Dagen efter skolmorden i Trollhättan jag gick till min skola. Jag visste inte vad som hade hänt den 23 oktober 2015 i Trollhättan. Jag hade med mig en leksakspistol och tänkte köpa gas till min pistol efter skolan .

På rasten jag gick till idrotthallen för jag ville dricka vatten och där fanns 4 killar som klädde om efter idrotten.

Jag tänkte bara skoja med dom då jag har tog fram min leksakspistol och siktade mot dom och jag sa:

Jag - ge mig din mobil

Killen - nej mannen

Jag - ge mig din mobil sa jag!

Killen - varför?

Jag - För jag vill ha den

Sen märkte jag att han blev rädd då jag vände pistolen mot mig och jag sa:

Jag - bror jag skojar den här pistolen är inte riktig

Killen - Men varför gör du så

Jag - Jag sa att jag skojar, jag vill inte ha någonting från dig.

Sen gick jag till toa och jag drack vatten. Efter det gick jag ut från idrottshallen. Då jag sedan träffade mina vänner och berättade för dom vad som hade hänt så skrattade dom.

De 4 killarna gick till rektorn och dom sa "Ziko har en riktig pistol och han hotade oss och han tog våra mobiler".

Rektorn gick till sitt kontor och han försökte ringa polisen.

Under den tiden var jag med mina vänner och rökte. Sen såg jag en tjej som jag känner och jag skulle ge tillbaka de 2 cigg som jag hade lånat av henne.

Jag skrek hennes namn och jag sa kom hit för du ska få dina cigg.

Sen sa min kompis till mig, skoja med henne, jag sa okej!

Jag sa:

Jag -Hej

Tjejen -Tja

Jag - Hur mår du

Tjejen - Bra du då

Jag - Bra, här är dina cigg

Tjejen - Tack

Sen jag tog upp pistolen och siktade mot henne

Hon sa:

-Vad gör du

jag sa till henne:

-Jag älskar dig syster

Sen stoppade jag min pistol i min ficka och hon sa till mig:

Tjejen - Varför gör du sa?

Jag - Jag skojar, jag menar inte nåt illa, kolla det är inte en riktig pistol

Sen efter 10 minuter tände jag en cigg och började röka.

Sen hörde jag "POLIS STANNA "sen såg jag två poliser som skriker "SLÄPPVAPNET" och en av dom siktade sin pistol på mig och han sa "SLÄPPVAPNET SA JAG"

Jag fick panik. Mina vänner skriker att det inte är en riktig pistol. Sen kommer hundar som skäller och en insatsstyrka med en helikopter.

Jag bara släppte pistolen från mina händer och la mig ner på golvet.

Sen sprang 3 poliser mot mig och dom har satte hanbojor på mina händer. Sen kom en polis och hon började skrika åt mig:

Polisen – Vet du vad som hände igår?

Jag - Nej

Polisen - 4 personer blev dödade i skolan

Jag – Okej! men jag är inte inblandat i det

Sen samlades hela skolan och det har var 4 till 7 polisbilar där .

Efter 20 minuter en polis kom till mig och han sa du är gripen jag sa vad? Varför ? är det bara för jag har en leksakpistol eller. han sa till mig nej du är gripen för rån och hot mot grupp sen han sa till mig kom nu vi kår till bilen.

Dom har parkerat bilen exakt framför alla jag sa till dom

-Jag har en fråga

-Du får inte fråga

-En din gris du har frågat mig flera frågor och jag har svarat på dom nu är dit tur att svara på mina frågor!

-Fråga då

-Varför har ni parkerat bilen här

-För du ska lära dig en läxa

Alla elever dom har set mig och filmat mig när polisen grep mig.

Polisen körda till polishuset och dom har tagit in mig dit. efter 10 minuter då jag satt mig på stolen och jag var helt fuckad .

Sen en polis han borga kolla på mig tipp hela tiden sen han frågade mig tar du narkotika jag lekte att jag vet inte vad narkotika är jag sa vad är narkotika ens ? han sa till droger

Jag spottade på golvet och jag sa jag håller inte med sånt skit!

Sen jag åkte nästa dag från polishuset till SIS

Jag viste inte vad sis är jag trodde att sis är en ungdoms fängelse

Men min första sis va som en Hotell

Men nu siter jag på en riktig sis

Asså det här texten är för lite för min historia .

Jalla tack för du läste allt

#FRI ALLA SOM ÄR INLÅSTA .

TÄNK ATT NÅN DAG KOMMER DU BLI FRI

OCH SNAR JAG ÄR FREE DÅ ZIKO ÄR TILLBAKA

/ZIKO

Livet som drogmissbrukare

Hej P heter jag,

Jag har haft ett jobbigt förflutet liv jag började med droger när jag vart 9år.

Min första drog var spice o de tycke jag va nice som många andra säkert tyckte första gången dom testade de. Mitt första villa inbrott gjorde jag även när jag var nio fick adrenalin som fan o de pirrade i magen o då fick jag en tanke i huvudet att de här de är min grej.

När jag var tio började jag käka piller och göra kriminella handlingar slogs på skolan o fick massa soc anmälningar sen torskade jag på skolan när vi stod o rökte på rastgården så fick börja gå på spc o pissa två gånger i veckan. När jag va 11år så torskade jag på mordförsök knivhugg en kille 5 gånger i magen o ryggen så vart plaserad på foster familj o hissinge o där vart allt bara värre än de vart tidigare bodde där i 1 år sen fick jag flytta hem igen. Då försökte jag leva ett normalt liv men allt vart bara knas för jag gick tillbaks till dom gamla polarna o livet vart fuckt. När jag va 13 så baxade jag en massa moppar o bilar torskade på grovstöld stöld till fotskaffnings medel och olovlig bilkörning och fick flytta på behandlig i Flen där bodde jag i 4 månader och rökte o tog habbar varje dag näst in till. När jag va 14 började jag med sprutor för pallade inte med livet längre o allt var bara skit tog överdoser som ja bytte kallingar ungefär. När jag va 15 så tog min polare livet av sig framför mina ögon han slängde sig framför tåget o de va den jobbigaste perioden i mitt liv. När jag va 16 dömdes jag till lsu för personrån drop skenavbrott mord osv. i 1 år trodde jag va en kung när jag kom ut.

Nu bor jag på Johannisberg i Kalix o har rättat upp mitt liv har en tjej som jag älskar en unge på 9 månader som betyder allt för mig. Kärlek o Respekt till alla er som fortfarande krigar där ute alla kan lyckas du måste bara ha viljan alla är olika o du kan inte bli en annan lik så bröder o systrar ta hand om er o tänk på vilka ni straffar. Peace.

// P

Maskrosbarn

Vart tog moralen & respekten vägen?

Mänskligheten är inte den samma, någonting hände på vägen.

Jag är en tjej på 17år från Blekinge/Skåne & känner mig mer hemma på olika institutioner & HVB-hem än vad jag gör hos min egna familj.

Anledningen är väll de gamla vanliga,

Missbruk

Sket i skolan

Problem hemma

Självskadebeteende på olika nivåer

osv osv...

Ända sedan den första dagen jag blev tagen utav soc & körd till ett HVB-hem så har jag sett hemska saker, personal som varit pedofiler, personal som varit mytomaner, & personal som använt övervåld.

Sen kom jag till Långanäs efter många rop på hjälp, visst har jag sett ungdomar bli illa behandlade, många nätter har jag gråtit & bara velat härifrån.

Men jag har också insett hur mycket hjälp jag har fått härifrån, utan denna hjälpen så hade jag aldrig kunnat må så mycket bättre som jag gör idag.

Men allt ont sitter fortfarande kvar i mig, minnen kommer upp ibland & tårar rinner.

Men jag är starkare än förut & vet att jag inte kommer svika mig själv igen!

Detta har varit den jobbigaste tiden i mitt liv men det har de vart värt, jag längtar ut till friheten, ut till min familj & till mina vänner.

& om endast 3 månader så ska jag äntligen bli fri.

Så från att ha hållit på med droger & sett ut som en crack-whore, skitit i skolan & aldrig fått några betyg, behandlat mina föräldrar som om de vore en påse hundskit, gett ut min kropp till vem som helst & skadat mig ordentligt på olika sätt till detta.

Jag har betyg & kommer antagligen komma in på det gymnasiet jag vill

Jag ser någorlunda frisk & pigg ut & orkar mycket mer

Tar mina föräldrar före allt annat

& skadar mig inte på samma sätt längre.

Så ja jag har nog lyckats, jag är fortfarande sprucken inuti men jag kämpar för att såren ska läkas.

Men jag vet i alla fall att jag föralltid kommer vara ett maskrosbarn.

Till alla er därute, ta emot hjälpen.

Den kan vara skit jobbig & tro mig det kommer vara den jobbigaste tiden i ditt liv, men om du är villig att acceptera hjälpen så kommer de vara värt det i slutändan.

& ey mannen "all personal" jag vet att de kommer suga utan mig men jag finns alltid kvar någonstans inom er, & jag kommer sakna mina tjejer som fan!

Ni får ha de bra bröder, peace n love

-EB, boende på slätten & tegel.

Malmö brud mannen

Alright, jag kan börja med att säga att allt i mitt liv har varit kaos mannen. Familjeproblem, missbruk av både alkohol och droger, självskadebeteende, självmordsbenägen lite gott och blandat.

Sommaren 2015 kom jag till mitt första behandlingshem som låg i Alvesta broor. Haha mannen det stället var kaos, stack därifrån till Kalmar bara för att kunna supa, hittade på fett sjuka saker. Klart att vissa saker ångrar jag för det fuckade sönder vissa relationer. Träffade också en vän för livet där! Mannen den bruden är den fucking bästa vännen du kan hitta! Sen fick jag flytta vidare för dem inte kunde hantera mig och jag var inte delaktig i utredningen, så sen blev det Hallands län, haha svär bror det är det sämsta stället som finns.

Haha samma sak där mannen dem kunde inte hantera mig och mina revolter så jag fick flytta hem. Så då var jag på hemmaplan igen. Det första jag gjorde när jag kom hem var att gitta till mina vänner och röka, för enligt mig så hade inget löst sig, allt hade bara blivit värre. Lite mindre än 2 veckor var jag hemma sen tog min äckliga soc mig och satte LVU, precis då hade jag planerat fetaste festen till min vän som fyllde år, så det var bara att ta samtalet till mina vänner och berätta hur fuck det hade blivit. Så jag satt hos en jour familj i fyra dagar för att vänta på en plats på Sis ungdomshem Hässleholm. Kom dit kaosade där också. Men utan *M* och *S* som jag träffade där hade jag aldrig klarat min tid under Hässleholm, klart att jag kommer att träffa dem efter där jag sitter nu! Men iallfall efter 8 veckors utredning kom min diagnos ADHD, och ett ställe som jag skulle till efter, Långanäs avd Slätten i Småland.

Träffade världens underbaraste Stockholmare här haha mannen dem är över feta! Nu är det bara att vänta tills man blir fri från allt detta! Alla därute var starka, fuck Soc bror.

Vill tacka min Syster C och alla mina vänner, speciellt min bror N :*

-Blondie-

Mitt liv

Jag är uppvuxen i Stockholm

Jag har haft mycket problem med mitt umgänge allt började när jag börja i 7an jag fucka ur totalt jag kände inte igen mig själv jag knarka gjorde inbrott misshandla folk.

Jag börja knarka när jag börja hänga med en gärrri hon var helt inne i hasch hon var beroende som om det var cigg sen jag börja röka med henne jag la pengar på jointen hela tiden.

Ångest.....

jag bodde hos mitt ex F i 7 månader. Han förstörde mitt liv han gjorde så jag började ta tabletter en gång och jag däckade direkt han ploppade 10 stycken varje dag jag ville inte. Han ploppade utan och jag visste ibland, allt blev bara kaos för hans skull jag hamna i ett hvb hem men det var bäst för jag hitta min rätta kille som jag har väntat på. Han var precis allt jag ville ha jag väntar fortfarande på honom. På hvb hemmet träffade jag den äkta bästa vännen M. Jag och hon gjorde verkligen allt för varandra. Vi kaosa ur tillsammans och vår mardröm var alltid om att jag och hon skulle hamna på låst tillsammans men så blev det. Hon fick reda på att hon skulle hamna på sis, aso jag visste inte vad jag skulle göra hon bara grät till sist sa hon till mig. Det är onödigt att gråta de första ja måste göra att sköta mig där och kämpa jag blev glad över henne för det har hon aldrig sagt. Dagen efter hamna jag på sis det var det värsta som har hänt mig. Jag trodde det var en dröm, aina väckte mig med att säga du måste följa med oss jag svarar VART dom ba aa till ett sis o jag pallar ej bölla jag tänkte okej men det första jag tänkte på var min mamma för hon

skulle döda min soc o hennes chef för dom lura mig dom sa aldrig till mig att jag skulle hamna på låst men ähh jag ska bara säga till er alla som har LVU och sitter på sis sköt er så flyttar ni snabbt även om de jobbig för jag förstår er jag hade kämpat för mitt liv sens jag var 12 år men nu verkar allt bli perfekt igen med familjen. FUCK LVU FUCK SOC NI HAR FÖRSTÖRD MITT LIV.

//

Tänk efter...

Varför ska jag vara här för att jag har insett hur verkligheten verkligen är, Och därför försöker göra något för att må bättre istället för att sugas ner i det svarta hålet .

Till skilnad från er som håller er sysselsatta för att slippa tänka på den.

Men ändå så är det ni som tror att ni kan bestämma hur jag ska leva i min verklighet!

Jag menar inte att allt ska legaliseras MEN TÄNK EFTER...

VILL NI ATT JAG SKA BEHÖVA DÖ AV DEPRESSION SOM SÅ MÅNGA ANDRA FÖR ATT SVENSKA POLITIKER SÄGER NEJ TILL EN PLANTA?

Elsa

Drogerna tog över mitt liv

Jag smular, rullar, och tänder, det känns så bra.

Krossar det, gör en rak lina och drar det.

Trycker ut 4 tabletter, tar ett glas vatten och sväljer.

Är en tjej på snart 16 år som kommer från Malmö, och tänkte berätta hur jag hamna på sis i fallköping.

Jag har väll alltid varit den typen av tjej som gillar att testa gränser, umgås med det äldre osv. så istället får att gå emot strömmen så åkte jag med strömmen, alltså den "dåliga" strömmen.

Redan vid 13 år började jag röka gräs. I början såg jag det bara som en kul grej som jag och mina tjejkompisar gjorde lite då och då. Efter ett tag slutade jag eftersom min mamma kom på mig.

Av början på 2015 började jag rymma mycket hemifrån. Det började med 2 dagar, 5 dagar och sedan till 3-4 veckor. Under denna period började jag röka igen, jag hade varit ren i 3 månader och nu blev det mer allvarligt. Det gick från att röka 3-4 stycken i veckan till 3-4 stycken om dagen. Började känna hur beroende framkallande det var, Jag började få abstinens. Där slutade det inte, jag började ta kokain och tramadol också. Jag började känna av hur seg min hjärna började bli. Jag började inbilla mig saker jag hade gjort och sagt som inte hade hänt. Jag kände mig så seg att jag inte hängde med i skolan, så jag började sjukanmäla mig mer och gick nästan aldrig till skolan. Jag missade så mycket i skolan på grund av detta.

Jag trodde jag hade vänner runt omkring mig, men sanningen är att nästan ingen är ens vän när du är i den typen av fras i

ditt liv. Man är så naiv av sig. Jag började inse det sakta men osäkert, eftersom jag började få mycket problem på grund av dessa "vänner". Jag hamna i situationer där jag inte kunde ta mig ur eller försvara mig själv. Men som tur hade jag A,H,J och hennes familj som alltid fanns där för mig och såg efter mig. Såg till att jag hade mat i magen, sovplats och kläder på kroppen. Jag vill även tacka min mamma och min familj som aldrig gav på mig.

Så istället för att knarka, stjäla vad fan man nu än håller på med, fortsätt inte med det. För i slut ändan är det ingen mer än du som åker på det. Ta hand om dig själv och de du älskar, och gör något bra med ditt liv.

IV.D

LITAR ALRDIG PÅ NÅN

JAG VAR MED KOMPISAR DEN DÄR KVÄLEN I SOMMAR-
NE 2015. PRECIS EFTER RAMADAN. DÅ DOM HAR LURAT
MIG ATT STOPPA DROGER I EN COLA FLASKA UTAN
ATT JAG VET DET, JAGDRACK NORMALT SOM DOM GÖR.
EN EFTER ETT TAG BÖRJAR JAG KÄNNA MIG HELT
ANNORLINDA, JAG VAR PÅVERKAD AV DROGER
[TABLETTER] SOM JAG FICK I DEN DÄR COLAN DÅ
SÄGER DOM VI BEHVER PENGAR. VI MÅSTE FIXA
PENGAR. JAG BARA *JA VI GÖR DET MEN HUR* NÅN AV
DOM SA *JAG VET HUR JAG HAN EN PLAN*. SEN GICK
VI TILL ETT OMRÅDE DÄR DET BOR RIKA MÄNNISKOR,
VI HAR GJÖRT EN INBROTT DÄR DÅ FICK VI MYCKET
PENGER. EN DAG EFTER TÄNKTE JAG PROVA ENSAM
MEN JAG MISSLYCKAS. NÅN AV GRANNARNA SÅG MIG
INNE I HUSET OCH RINGDE POLISEN SOM TÅG MIG.
NU SITTER JAG INNE I JOHANNISBERG KALIX. SJU
MÅNADER OCH EN VECKA. TIDEN HAR GÅTT JÄTTE FÅRT
EFTERSOM VI HAR VARIT TER GRABBAR SOM KAN
SAMMA SPRÅK. VI HAR SPELAT KORT OCH FOOTBALL
OCH GYMMAT OCH GJORT KAOUS, VI SKRATTAR ALLTDI
MED OCH ÅT PERSONALEN. NU HAR DOM FÅTT GÅ UT.
JAG ÄR ENSAM MEN ÄNDÅ ÄR JAG GLAD FÖR ATT MIN
TUR ÄR SNART O JAG SKA TRÄFFA DOM IGEN UTE.
JAG VILL BARA SÄGER ETT RÅD LITA ALDRIG PÅ NÅN
SOM NI INTE KÄNNER, HEJ DÅ

/Cheb Bila!

Maskrosen

Aa allt börja när ja va liten hade problem hemma och så haft soc så länge jag kan minnas men de brydde sig inte då när ja va mindre de började runt 2013-2014 då dom började försöka ta mig bort från min mamma men ja lyckades alltid komma undan dom då va kanske borta från henne max 2-3 månader sen kom ja alltid hem till henne ingen på något sätt varse sig dom ville eller inte.

Haft en problem fylld uppväxt så inte så konstigt att man började göra problem själv eftersom de va det ända man va van med därför jag sitter på sis nu .

Ändå att ja har haft det som jag har kan ja inte se bak på det som en dålig sak för haft de jävligt kul i mitt liv ändå och lärt mig mycket bara för att va 15 sen träffat otroligt fina mäniskor och tänker varje dag på er som inte finns kvar här på jorden. allt de här har jag förstått under dom 4 månaderna ja suttit på sis . Sen jag vet inte vad jag skulle ha gjort om jag inte träffade N här hon har blivit som en syster för och kommer alltid att va de sen jag vill bara tacka dig för alla dina sköna skitar du lagt på min toa under tiden vi vart här med varandra sen ja vill tacka alla andra som stått vid min sida och helst min mamma älskar dig till månen och tillbaka och kommer aldrig lämna fast de blev som det blev . Sen till alla er som sitter på sis se de inte som en dålig ska se de som en semester där ni får tid att chilla lite fast den kan va jobbigt ibland.

// ni som vet vem jag är ni vet det

Välkommen till mitt liv

Sönder slitna väggar och möbler, en säng, en jävla massa regler och tigande inlåsta tonåringar. Välkommen till mitt liv.

Är det Onsdag? Shit man måste ha tappat tidsbegreppet.

Rätt så lätt när man sitter inne för skit som hände

längesen

vi sågs, jag har fått för djupa sår.

Måste ha tabletter för nätter

annars

vrider och vänder på skiten som hände.

Länge leve livet, länge leve vi.

Var och en går sin egen väg för att hitta dit dom ska.

Bryter tystnaden,

lämnar ett spår skrivet i blod.

Det som verkar bra just nu,

kan ändras nästa dag,

man vet aldrig vad som sker.

Vem som har rätt och fel visas i rätten,

karma is a bitch och biter dig i arslet.

-Emilia-Niki

Från barn till SiS.

Shoo mitt namn e Tilda och jag e från Sthlm. Jag e 15 år och har bott hemifrån i 2 år snart men har alltid varit knas typ. När jag gick i 6års tog jag sönder stolar o skrek hora till dom äldre de tyckte jag va fett tuftt men nej. Jag har bytt skola fett mycket ,bråkat och sånt och första gången jag flyttade hemifrån va 2013 till jourfamilj där bodde jag i 2 och en halv månad sen flyttade jag hem igen i 11 timmar innan aina kom till fritidsgården och tog mig till "Lövsta" de va helt ok jag träffade många där under mina 3 veckor sen soc satte mig i hvb där bodde jag 2 vecker typ sen dom trodde jag tagit nåt så dom tog piss som va negativt sen flippa jag ur så i februari 2014 satte dom mig på sis igen den här gången sävastgården det va sjukt jag bråkade med alla och hamnade på psyket sen enskildhet i 1 månad fick inte gå ut på 2 veckor. Jag bodde där i 2 månader innan jag fick LVU och flyttades till ett nytt sis "Folåsa" där bodde mitt ex men vi kom överens och i början kom jag inte överens med tjejerna med sen till slut gick det bra och jag tackar S för utan henne vet jag inte vad jag skulle göra min storasyster , minä rakastan sinua. I december 2014 flyttade jag hem till min mamma igen de funkade i typ 4 månader sen började vi bråka igen och jag flyttade till jourfamilj i Upplands väsby men jag ville ha hjälp med mina problem så jag flyttade till ett hvb i Boden. Det funkade bra i 2 månader nästan men de kom en tjej och vi började bråka fett mycket så jag hamnade på Sävastgården igen i juli 2015 och bor här fortfarande (1/9-15) och flyttar snart, jag säger till er sköt er så du inte blir som mig då det finns knappt hopp kvar. Ps. jag fick veta den 7/9-15 att jag flyttar till hvb idag (8/9-15) och jag fick veta att S klarat sig bra i livet de gör mig glad.

Tack till N, en tjej jag bråkade med förut du blev en av mina närmaste här på sävast.

Tack till A, en av mina bästa vänner utanför. Jag älskar dig.

Tack till S, du är min bästa vän och jag älskar dig mest av allt.

Tack till min kille som hjälper mig att klara av livet.

Tack till S som blivit som en storasyster för mig

Tack till L, du är min svampbob och jag din patrik!

Och tack till min mamma som alltid stöttar mig oavsett vad.

Och tack till W, S, J, E, M, E, S och V ni är bäst!

/Tilda från Sthlm.

En Gärri Från Uppsala

Allt började på valborg 2015, som de flesta ungdomar gör så var vi (Jag o mina vänner) ute på valborg och chillade som vanligt, När det väl var dags för mig o åka hem så gjorde jag inte det, inte för än 2 veckor. Ja Jag rymde med mina vänner, Jag var så överlycklig men det tog slut när jag kom tbx hem, för då kom soc o tog mig till ett familjehem 2 timmar från Uppsala, Jag var där i 3 dagar men jag orkade inte mer så jag stack därifrån också sov hos en kompis den natten sen åkte jag hem till min mamma dagen efter Men det dröjde inte länge då fick jag reda på att jag ska till ett akut- och utredningshem Och att jag skulle ha akut LVU Jag tyckte ändå det var helt ok. Jag hade hållit mig där i 2 veckor men då saknade jag mina vänner o friheten... Så jag tänkte skit samma jag sticker och då gjorde jag det var borta i 2 veckor efter det bestämde jag mig för att aldrig rymma igen jag gick tbx till det där akut- och utrednings hemmet. Men det dröjde inte ens 2 dagar tills en tjej övertalade mig för att vi skulle rymma o köpa cigg, För vi fick oftast inte åka o köpa cigg med personalen. Vi köpte cigg o va på väg tbx tills jag fick ett samtal från en vän att hon ville träffa mig, o då kunde jag inte låta bli och åka dit, var borta ännu 2 veckor Polisen fick tag på mig o lämna tbx mig till hemmet. Efter det har gått några veckor så skulle en broder flytta så jag skulle hälsa på honom så Jag rymde men jag kom tbx dagen efter. Sista gången jag rymde var typ 3 dagar efter mina kompisar hade typ Fest tackade så klar Ja. Det va typ det sjukaste jag var med om Men det var så FKn kul. Efter 3 långa veckor Åker jag hem Men efter typ 2 dagar står två soc o 2 Grisar Utanför mitt rum... Dom väckte mig Och sa att jag ska flyga till Norrland så klart vägrade jag.. men det hjälpte inte mamma packade mina kläder o så kom grisarna o tog tar i mig vi Åkte

Till Arlanda och flög hit till Luleå. Åkte från Luleå Polisbil till Sis Sävastgården. Första Dagarna var ett jävla helvete, Men nu sitter jag här i skolan efter 1 månader och några veckor känns allt Bara bättre ska göra utredning här det tar typ 2 månader. Trivs ganska bra här.. Och nu när du läser det här kommer jag säkert sitta hemma och chilla, Och du måste veta att allt löser sig till slut bara kämpa och gå vidare.

Ett Meddelande Till alla, Livet är inte alltid Som man vill det bara gilla läger och kämpa för sitt mål.. Och det du som tar alla Konsekvenserna o ingen annan.

Till er mina Gärriz där hemma i Uppsala Kärlek och respekt för er V, T och ni andra bröderna oxå Ni vet vem ni e ☺.

//N ☺

Sommar katastrof

Jag och mina kompisar brukar åka runt i Sverige på fest turnéer. Denna sommar fick jag inte för mina föräldrar så jag åkte ändå och polisen hämtade mig i Malmö och skickade mig tillbaka till Stockholm. Jag var hemma ett tag sen kom pappa på mig att sitta och röka i mitt fönster. Han ringde SOC och sa om ni inte hämtar henne så kastar jag ut henne. SOC kom och tog mig till en härlig foster-familj där jag trivdes jätte bra men jag hade egentligen inte plats där. Jag blev flyttad till ett fosterhem där jag gillade alla mina kompisar men en han gav mig en cigarett med något jag inte borde ha rökt. Några veckor efter blev jag hämtad i skolan och skickades till Luleå, Sävestgården.

Jag trivs inte här men jag måste hålla ut för mina syskons skull. Tjejerna kallar mig saker hela tiden och slår mig, såklart slår jag då tillbaka och blir sedd som våldsam.

Längtar efter frihet.

STAY STRONG

//VikyAnd

Mitt liv på papper

Allt började för ungefär 4 år sen då jag blev trött på skolan och började umgås med dom äldre vännerna och skolka från skolan. Jag mådde dåligt varje dag och förstod att det var något som var fel, fick diagnosen depression och adhd. Fick medicin för de men ingenting hjälpte, allt blev värre och jag började skada mig själv. Efter ett tag blev jag anmäld till socialen för att skolan tyckte att jag hade för låg närvaro men jag slutade bry mig till slut och kom in i ett missbruk ganska snabbt. Efter ett tag blev de mer och mer och värre saker, det var de enda jag orkade göra på dagarna. Började glömma bort att jag faktiskt hade en familj och riktiga vänner som brydde sig om mig. Jag sov fram till eftermiddagen och kom hem sent på natten och somnade sent, efter ett tag förstod mina föräldrar vad som pågick och då började dom ta pissprov på mig och dom var positiva hela tiden, jag kände att jag svek alla runt omkring mig men jag var så beroende av cannabis att jag inte kunde inse att jag faktiskt förstörde allt och att jag förlorade fler och fler vänner. Efter jag missbrukat i 1 år slutade jag ett tag och åkte in på behandling men så fort jag kom ut så började jag direkt igen. Allt blev värre och värre, blev våldtagen av några killar och då kände jag att jag inte orkade mer och då fortsatte jag missbruka i ungefär 2 år. Jag såg min mamma gråta varje dag, jag såg henne kämpa för att jag skulle få hjälp, jag såg henne falla in i en djup depression men jag var så förstörd av allt jag hade tagit så jag kunde inte ens acceptera att hon mådde så dåligt. Jag började få mer och mer ångest för varje dag och försökte avsluta mitt liv flera gånger men min familj, vänner och min farmor hjälpte mig varje gång och de är jag tacksam för idag. I början på augusti tog jag en överdos och var nära att gå bort, men min underbara vän hittade mig helt

medvetlös och ringde ambulans så jag kunde få hjälp. Utan honom hade jag inte varit vid liv idag! Tack för allt (du vet vem du är)! I mitten av augusti hamnade jag på Långanäs och jag tänkte att det är de värsta som hänt mig men efter ett tag insåg jag att varför ska jag må dåligt över att jag hamnade här? Det är ju mitt eget fel att de blev som de blev och de fick mig att tänka på att jag ska sitta min tid och komma ut så fort som möjligt och sen börja om på en ny start och få alla mina vänner att sluta missbruka för att dom ska slippa hamna på sånna här ställen. Efter ett tag fick jag en chans av socialen att flytta till öppen behandling men där sabbade jag allt och tog återfall 2 gånger. Jag hamnade på Långanäs igen. Nu inser jag faktiskt hur dum jag har varit, har varit hemma 1 gång på 3 och en halv månad men hade jag inte gjort som jag gjorde så hade jag varit hemma för längesen. Jag mår skit dåligt av att sitta såhär men jag vet innerst inne att det här är vad jag behöver för att kunna klarar mig utan droger när jag kommer ut härifrån. Vill tacka min familj, mina vänner och min underbara pojkvän F. att ni stannar här hos mig även om allt är så komplicerat just nu, jag behöver er för att klara detta. Vill bara säga till er alla som bor på SIS eller något behandlingshem överhuvudtaget att håll huvudet högt att tänk på att ni är starka, jag tror på er lika mycket som jag tror på mig själv. Detta är bara en liten tid av vårt liv, vi klarar detta! Massa kärlek till er! <3

// E skåningen

Shoo

Shooo jag heter f o bor i perstorp innan jag kom hit så hade jag varit aviken i 3 månader dom tre månaderna tog jag en massa droger drack festa ihjäl allt börja med att jag skulle till ett hvb hem då va jag där i nio timmar sen stack jag min mamma skrev min kontakt person skrev jag svarade ingen börja tjäna pengar snabbt köpte en plata rökte sönder med mina "polare" jag träffa en brud som ficksa grejer till mig mina polare kom med andra droger allt gick åt helvete när jag tänkte på att va aviken så tänkte jag att det skulle va fett men jag hade fel det va helt fuckt börja röka konstant sen en dag kom två personer hem till min "polare" jag känner dom det gör han andra med först går en in o säger att han har en kompis med sig jag sa bara aiit forsatte spela battelfield så han går in med ett gevär jag fortsatte spela sen kom den andra personen in o han va skyldig mig två gram så jag frågade han var dom tar vägen han ba du får dom imon så dom snacka med han andra och höll geväret mot hans huvud jag satt kvar sen sa dom till han ge att han skulle ge dom hans mobil o data så han gav bort det han trodde allt va slut men det va det inte efter en månad så fick han en rassa jag en annan brud som också va aviken satt i lägenheten dom kom in jag hade kniv i min jacka dom lät mig o den bruden gå därifrån sen så träffa jag han senare den dagen han berättte att dom inte hitta något så vi trodde det va chill så köpte vi en till plata vi sålde inget bara rökte vi satt sju pers i lägenheten en kompis till mig haffa den bruden som bodde hos han med lägenheten så dom va helt borta jag rökte bara med min riktiga kompis han trodde det va spöken i rummet så jag hjälpte jag o han rökte upp 15 gram senare typ en månad till så kom polisen o fråga efter den bruden jag sa bara att hon gitta här ifrån så dom kolla lägenheten dom stack

sen så kom dom tillbaks o ville ha pisse jag sa till dom att jag hette joel men sen ville dom ha person nummer så jag sa mitt riktiga namn o sa att jag va efterlyst så dom tog mig till perstorp detta är det bästa stället som finns alla ungdomar o personalen det är över fett här kommer va här nån månad till men det är inte som ett lvu det är som en fritids gård typ att vi ska till fjällen nästa vecka det kommer bli fett idag är det 56 dagar jag har varit här o varje dag är ny för mig trivs här riktigt bra jag håller på att ficksa mina betyg och så tack vare min kontakt man L och all personal här jag kom hit två dagar innan julafton men jag hade ändå en bra jul

// (f)3pk

Hallo Hallo

jag heter A.T jag kommer från Eritrea.

Jag kom till Sverige 2014/7/21.

Jag har gjort dåliga saker jag bråkade mycket .

Så jag hamnade i sis jag har varit på många ställen.

För att jag har gjort skit saker .

Nu går de bra jag börjat spela fotboll .

Hoppas ni få ett riktigt bra liv hej då.

A.T

Min Berättelse (Del 2 av 3)

Hej ni kanske känner igen mig från. Min eld berättelse. Jag sitter på sis på grund av att jag satte eld på hus. jag blev tagen av polisen när jag var tolv. Min SOC tog mig till Ryds brunn akut avd. källaren. Med hjälp bli sen flyg sen bil igen. Där fick jag bo i ca två månader. Sen blev jag förflyttad till sis ungdoms hem Hässleholm. mina föräldrar kom på besök för första gången på ca 3 månader jag blev över lycklig vi gick ut & hade roligt men när dom skulle åka blev det tråkigt man blev sårad inombords för att tiden tog slut så snabbt så jag tänkte F*CK SOC. Dom tar tid från mitt liv. & slänger i väg det. det känns som dem låser in en & slänger bort nyckeln dem är så jag dem är dem. Men tillbaka hässleholm jag mötte en kille som bodde där han var swag han var en bra före bild för mej vi hade det bra vi hade roligt ibland tråkigt det värsta på Hässleholm var man fick knappt vara ute!! Sen flyttade jag till skolhemmet Perstorp där var det Nice jag fick gå ut mer men man fick aldrig spela 16 & 18 års spel. Men nu när jag är 14 år får jag spela 16 års spel men när man är 15 år får man spela 18 års spel. Man får en typ slags bollar inte riktiga bollar!! ☺ som man får använda till stora uteaktiviteter. Som till exempel. Bio, LAN, Fiske, seg Way, go-cart, fika, klippa sig, åka till Väla köpa kläder, etc. etc. så har jag haft det i 1,5 år.

Hoppas ni gillade min bok ☺.

Inget unikt!

Världen ändras hela tiden, och jag tycker inte det är något bra. Socialen gör det både bättre och sämre för vissa ungdomar, många som har hamnat i utanförskap behöver komma till ett bra ställe.. Inte ett låst ställe där man inte får gå ut när man vill, och jag tycker definitivt att om ni kommer från ett bättre ställe, ni har chans till skola/utbildning så ska ni ta den! Inte gå runt och bara göra massa saker ni får skit för, kriminalitet är inte något bra. Jag själv har blivit polisanmäld för olaga hot, misshandel, missbruk, osv.. Både vänner och familj har varit oroliga och jag har gjort en jävla massa skit på en liten tid. Var det värt det? NEJ! En stor del av min ungdom gick upp i rök och det sög ju.. jag har tappat en del vänner under tidens gång och fått vissa nya mindre bra, jag skrivs nu snart ut ur Perstorp, (va i Hässleholm innan) och jag tänker definitivt hålla mig borta från sånt här skit i fortsättningen, jag tänker få mina vänner att tänka över saken, "Vill ni spendera månader/år på ett sånt här ställe?" tror svaret blir nej.. Vissa väljer kriminalitet för de kanske inte har familj/föräldrar knarkar, eller de är fattiga, eller vuxit upp på fel ställe.. Det kan vara vad som helst! Men ni som tänker att det är något coolt genom att börja röka/supa eller börja med knark och slå ner folk, sälja grejer.. Det är inte bra för någon, det är dåligt för sverige, dig själv, samhället overall. Jag kan inte säga att jag gillat det här med min placering via LVU, men det har hjälpt mig på vissa sätt, det har hjälpt mig med skolan, det har fått mig att tänka och att om jag inte blivit placerad skulle jag förmodligen slutat som något bara idioter skulle ha som förebild. Om ni hamnar i ett SIS-hem eller läser denna bok för ni tror ni håller på att komma hit, sköt er förfan, om ni röker/dricker så säger jag inte att ni ska sluta med det nu men gå inte till tyngre saker, ni ska

heller inte försöka få tag i vapen, råna, misshandla eller över huvudtaget gör samhället otryggt, folk blir rädda, vi alla får skit för det och det kostar våra nästa generationer en jävla massa pengar när ni, åker in i fängelse, misshandlar, bränner ner saker, slår sönder saker, målar grafitti. Jag låter nog tråkig nu, liksom allt detta är ju roliga saker att hålla på med men det är ju inget som är direkt lagligt något av detta. Därför tänk på vad ni gör. När ni blir 18 får ni mer makt över er själva, och det finns faktiskt lagliga saker att göra också, för det kanske ni behöver pengar, men det får ni om ni sköter skolan sedan får en bra utbildning och senare jobb....

Knas clienta

Hur började detta? Jo jag va inte direkt aktiv i skolan sen träffade jag en annan som va ungefär som jag, vi väckte nya idéer hos varandra, började diskutera och ville göra mycket av det, (det är hur soc ser på det så detta är inte mina ord och kan heller inte säga om det stämmer eller inte) Men "jag" och min "vän v" började missbruka först ritalinet som var utskrivet till oss, sen så gick det vidare till spice/gräs, brände ner saker, klättrade på tak, förstörde saker, slog sönder fastighets fönster, hotade folk från höger till vänster, hade alltid kniv på oss, misshandlade, varit kaxig mot folk runtomkring oss, bl.a poliser, brutit mot mycket lagar, skitit i skolan, umgicks med grovt kriminella folk, va ofta borta och så, Visst, det finns värre saker och lättare saker som bör skrivas med här. Men vill göra det kort.. Vissa saker av det stämmer och andra inte, jag ville egentligen bara visa samhället att jag ville vara fri. Jag vill leva ett roligt äventyrligt liv, jag vill INTE va en gangster rappare Swag 420 (lol) från orten, Även fast jag umgicks med en hel del. Min barndom annars har varit bra, för jag har haft jätte bra föräldrar, bra vänner, har varit väldigt stimmig, alltid varit det "svarta fåret" och bråkig o så, men det tillhör ju det hela :D

egentligen tänkte jag "aa jag kan väl ta det lugnt, kan få jobb och pengar även fast jag inte går skolan, jag kan röka och dricka när jag vill" Det va 1. Inte smart alls, 2. Det gick till värre saker. Nu sitter jag här, haft LVU i 7 månader ungefär, ska ha det 6 månader till på hemmaplan,

har polisanmälningar som inte lär försvinna på ett tag, och jag hatar det. Hatar att många inte tror på mig like mycket längre.. Cyka blyat., hatar att jag inte får samma respekt av vissa människor, HATAR ATT VISSA SER UPP TILL FOLK SOM SUTTIT PÅ SÅNA HÄR STÄLLEN. Det är trots allt inte bara mig själv jag har fuckat för, det är mina föräldrar och alla runtomkring mig också. Jag har lärt mig en läxa och fortsätter med skolan på hemmaplan, börjat med vanliga fritidsaktiviter, som t.ex. gymna. Jag ska fortsätta med det på hemmaplan också. Om ni vill ha ett unikt liv så bli äventyrare gå ut och lek pirat eller något, :D Thx for readin' vill säga hello till Z, N, V, O, och alla andra.

Sköt er och ta hand om er,

Mvh – NyanCat

Så lång ifrån en sofistikerad livsstil.

Jag sitter nu på ett sluten avdelning som tillhör Hässleholm. Fast det tog mig en lång tid och många olika hem innan jag kom hit. Det började med att min pappa körde ner mig till Soc vid 11 års ålder och lämnade in mig, av en fortfarande oklar anledning. Samma dag så fick jag flytta till en akut jour familj i samma ort som jag kommer ifrån. Efter 1 vecka ungefär så fick jag flytta till min idrottslärare, där jag sedan bodde i ungefär 1 månad. Allting rullade på som det skulle så jag fick flytta hem till min pappa igen. Men det funkade bara sämre där en vad det gjorde innan jag fick flytta första gången... Även mer problem uppkom i skolan. Allt ifrån att vägra gå på lektion till att ha sönder saker och slåss med andra klasskamrater. Jag hade även börja röka cigaretter och rymma hemifrån vid den tiden. Jag började dricka lite då och då också, så det slutade med att min pappa började kasta ut mig hem ifrån med jämna mellanrum, så att jag var tvungen att sova utomhus vid dom tillfällena. Jag fick efter en kort stund till hos pappa flytta till min mamma som jag då hade jätte dålig kontakt med. Det började ganska bra där också. Men som alltid så hittade jag snabbt dåliga vänner där med. Jag började röka både grönt och brunt då, men det gick snabbt över till spice. Det gick snabbt ifrån att bara röka till att sälja skiten också. Benzo kom också väldigt snabbt in i bilden. Jag började baxa mycket ifrån affärerna i den orten, jag är idag bannlyst ifrån nästan alla affärer i den orten. När mamma började märka av mitt spice brukande så kontaktade hon snabbt Soc. Några dagar gick innan min pappa kom till min skola och sa att vi skulle åka på en "mini semester" till Karlstad, jag kommer ihåg att jag blev så sjukt glad då. Jag följde med min pappa ut och ganska fort så fick jag en dålig känsla i magen, men värre blev den känslan

när jag såg att det stod poliser och väntade på mig. Jag tog min bräda och drog därifrån snabbt som fan. Fast såklart så kom polisen ner till min andra skola och hittade mig där. Det var så jävla pinsamt när poliserna förde ut mig till polisbilen framför alla mina vänner. Resan till Karlstad kommer jag inte ihåg eftersom att jag sov en större del av resan. Men jag kommer ihåg när vi kom fram och jag tänkte för mig själv, "Fy fan vilket jävla bonde ställe"... Jag isolerade mig mest på mitt rum och åt nästan ingenting. Efter en och en halv månad så kom Soc och körde mig till ett annat familjehem. Där bodde jag i ungefär 11 månader. Det stället var rena helvettet.. Jag arbetade för dom varje dag. Jag gick upp 05:40 på vardagar för att sortera gris mat och lasta på det på en vagn som jag sedan drog för hand upp för en isig jävla backe.. 2 timmar på morgonen och 2 på kvällen arbetade jag, varje dag i veckan i flera månader för 250 kr i månaden. Jag gjorde även deras grov jobb till deras hus bygge. Och i hemmet blev jag ofta inkastat på mitt rum, dom trakaserade mig hela tiden, dom brottade ner mig och höll på att göra illa mig på alla olika sätt som går att komma på. En gång så brottade till ock med pappan ner mig på marken och försökte tycka in en fucking flug smällare i arslet på mig.. Jävla psykopat... Men tillslut fick jag till ett möte med Soc och fick flytta akut till min pappa samma dag som mötet. Jag var där ungefär 2 veckor innan jag började gå tillbaka till mina gamla vänner igen. Det slutade med att pappa låste ut mig och jag fick åka med en av min närmaste vänner hem till honom, Respekt to you J! Vi fortsatte festa hemma hos honom och jag blev kvar där några dagar. Tillslut så lyckades Soc få tag på mig igen och i samma veva som dom hittade mig så fick dom även ett samtal från en jour familj om att dom kunde ta imot mig samma dag. Jag fick åka till dem och det va ganska chill första veckan. Jag hittade deras medicin skåp och drog i mig all deras Lyrica, Tramadol och Ritalin! Jag älskade Ritalinet och det visste

jag redan eftersom att jag redan hade testat det förut. Men en dag när vi skulle åka tillbaka till familjehemmet för att hämta mina kläder som var kvar där så lyckades jag torska på morgonen... Dom sa ingenting fören vi kom hem, och jävlar vilket pådrag det blev. Det slutade med att jag fick följa med till hans jävla kamping 8 timmar om dan. Där jag endast fick sitta på en bänk eller hjälpa till med det han behövde hjälp med. Jag pallade inte med det så jag taggade där ifrån. Det slutade med att jag var tvungen att komma tillbaka för sov platts eftersom att det bara var 3 grader varmt ute och jag hade inte ätit på hela dagen sen så kände jag inte en jävel i den hålan.... Jag knackade på fönstret och pekade mot dörren, men han vägrade öppna. Tillslut efter en liten stund så fick jag honom att öppna, men det ända han då sa var att polisen var på väg. Så jag satt på hans trappuppgång från klockan 12 på natten till klockan 7 på morgonen och väntade på snuten. Snuten körde vidare mig till ett annat familjehem i Örebro, närmare min hem ort. Jag var där ungefär 2 månader och det var jävligt chill där, älskar hela den familjen så sjukt mycket. Jag kom även närmare min vän J när jag bodde där. Men en dag så fick jag besked om att jag skulle flytta till ett HVB hem med sol. Jag drog dit och chillade, redan första dan hade jag börjat att röka deras spice. Spice bruket fortsatte varje dag i ungefär 2 månader. Jag kommer ihåg en sne tändning där jag värkligen trodde att jag skulle dö. Jag kunde inte röra min kropp eller något. Jag vaknade nästa dag och började med att röka en spice joint, igen... Jag började smyga ut på nätterna med en annan snubbe från hemmet och göra inbrott runt om i kvarteret. En gång så hittade vi 2 platter öl. Vi delade upp det satt det blev en platta var och söp hela natten. Det var så jävla chill! Men dagen efter så väcktes jag av chefen till hemmet och han sa att jag skulle vara ute innan kl:3 den dagen. Så min mamma ringde min moster som bodde i närheten av hemmet,

och jag fick flytta dit. Där bodde jag sedan i nästan 5 månader. Jag hade så jävla kul där. Vi bröt oss in i förskolor och fritids-
gårdar och rensade allt. Pengar fanns alltid. Det var ofta bråk
och vi demolerade alla. Det höll i tills jag fick bättre kontakt
med en av mina äldre grabbar igen, FREE J MY BROTHER!
Han lärde mig det mesta om det livet. Jag började dra mig ifrån
dom mer och mer och tillslut drog jag iväg till honom P.G.A
några planer vi hade tillsammans. Allt skulle gå så jävla bra!
Fast så mycket blod jag har sett sen jag gjorde det beslutet har
jag nog inte sett i hela mitt liv sammanlagt innan jag flyttade
dit. Jag fixade en hyffsad fin bil och åkte iväg till honom, vi chilla
och gjorde bryt på olika ställen och bara ägde. Så mycket
pengar vi hade, hade jag aldrig sett samtidigt förut. Fi fick nys
om att en snubbe som kände mig hade kontakt med snuten
och kanske skulle säga att jag var hos den snubben som jag var
hos. Vi besökte snubben några timmar och han fattade nog
efteråt att han får kuk om han fuckar upp för oss, han höll även
på att gola ner oss efter han såg övervaknings videorna från ett
jobb vi gjorde förut. Han kände igen oss direkt och såklart så
började han snacka med snuten. Han hade tydligen redan läckt
ut sig för mycket om oss så snuten visste vart jag var osv..
Eftersom att jag var efterlyst så tog det inte så lång tid innan
snuten skulle knacka på min väns dörr, men det visste vi redan.
Vi försökte hitta en sovplats åt mig för att jag inte skulle torska.
Vi fick ett samtal om att snuten tydligen skulle ha span på min
väns lägenhet men vi tänkte att det bara var bullshit, annars
skulle vi båda torka på så mycket annat. Så vi tänkte att vi
köper med pizza sista natten innan jag skulle iväg en vecka.
När vi kom hem så skulle min vän bara gå ut med hundarna
en sista gång innan vi skulle äta och sova, och jag skulle ta mig
en kvälls cigg på balkongen. Men jag valde att göra min vän
sällskap, så jag satte på mig mina skor och vi gick ut. Precis när
vi gick runt hus knuten så kommer det flera poliser och

omringade oss, dom sa att vi va vingliga och dom ville göra en husrannsakan för att lera efter droger.. Fast vi båda visste att det inte var droger dom letade efter.. Vi fick stå ute i 2 timmar för att snutarna vänta på back up ifrån dalarna.. Dom satte mig i bilen så jag fick sitta där inne ensam i typ en och en halv timme.. Tillslut så kommer det en bil som skulle köra mig till ett ställe innan jag skulle till låst. Jag frågade om jag fick säga hejdå till min vän och om jag fick hämta mina saker, men dom satte mig bara i bilen och började köra. Nu sitter jag här på en sluten avdelning som tillhör Hässleholm och vet inte hur länge jag ska vara kvar... Vi får helt enkelt bara hoppas att jag får komma härifrån snart. Så fort jag kommer ut så är jag och J ute igen och driftar. FREE J! Peace

//Den som vet den vet.

Är jag hatad av alla myndigheter

Sho jag kallas för Gotland är från Jönköping jag ska berätta lite om vad som hänt mig och va jag har gjort för skit för o hamna på ett sis hem i norra Skåne

Allt börja när jag va 12 år gammal jag flyttade till Gotland till min pappa och farmor minna föräldrar hade tänkt att jag skulle börja om på en ny start från ungänget och drogerna jag började på en skolla i Visby. I 6an träffade jag en kille han hette F.P han sa inget om i början att han sålde droger en dag när jag va ute o gick med pappa vi skulle hämta en cross då gick vi förbi F.P några timmar efter de ringer han och frågar är du ensam jag svarade ja så frågar han vill du träffas. Vi möttes vid en kulle han berättade för mig att han har köpt droger av min pappa för nån månad sen de va därför han inte sa hej när vi möttes när pappa va med jag trodde inte han men nu när jag visste att han rökte tyckte jag att de va bra jag bä retade att jag med röker vi köpte en fet och rökte de va lugnande de blev mer och mer droger jag åkte fast i skolan i 7an min pappa skrek på mig han sa kom vi ska gå en runda jag sa okej vi gick långt ut i skogen han grät och skrek men han va inte arg mer besviken han visade mig 25 plantor maja han sa de är inte bra att d röker men jag kan inte tvinga dig lova mig att de bara är THC och inte farliga ämnen jag sa jag lovar en vecka efter flyttade jag till Jönköping i gen jag hamnade i samma grop jag sket i va folk sa och tyckte jag rökte framför min mamma jag becknade över 12 kilo cannabis och massa tabletter till slut orkade inte min mamma mer hon sa jag vill inte ha mer droger i huset jag sket fullständigt i va hon sa så hon kastade ut mig i en husvagn på tomten jag satt där dag o natt med mina vänner som jag trodde ara fall efter ett tag rånade jag och dom min

granne jag var hög och dum och sa ja till de vi la allt i husvagnen de va pistoler och pengar allt till slut kom polisen dom kollade hela gatan jag vaknade upp med att någon knakade på dörren de va 4 snutar vi blev rensade till 0 dom jag kallade vänner golade ner mig jag hamnade i Alvesta ett behandlings hem personalen gjorde mig gallen så Jag blev aggressiv jag slog saker mot dom. Träffade riktiga vänner där de va kärlek på hög nivå vi rökte på boendet de luktade fet mycket hasch i våra rum några veckor efter va jag o styrketränna då kommer personalen fram till mig och säger nu ska du få flytta jag blev fet arg whalla när jag kom till hemmet stog 2 poliser där jag vägrade åka där ifrån så poliserna drog in min i köket jag sa rör ni mig så slår jag ett glas i huvet på er samtidigt höll jag i ett stort glas vatten jag va på väg ut från köket så drog polisen mig i armen jag fick blackout och slog ett glas i huvet på en av dom dom slog mig med batongen jag mins inte så mycket men de va svart och de tog 40 min för dom o ta ner mig en av poliserna blödde från pannan och den andra hade ett knäckt näsben dom tryckte till slut in mig i bilen en 2 timmars resa till Borås och ett behandlings hem poliserna väckte mig och sa vi är framme jag vakna till med att vi står upp med en av personalen på de nya hemmet poliserna åker då börjar personalen skratta och han sa knäckte du hennes näsa haha jag brydde mig inte just då va han sa vi jick upp för trapporna fans två avdelningar när vi va uppe på övervåningen behövde jag gå på toa jag går o pissar o kollar mig i spegeln skitt.. jag blödde från hela pannan efter dom första månaderna börja jag känna alla på hemmet svär diggar ungdommarna en av killarna knakade alltid vid klockan 11 på kvällen o sejer vill du röka visst tänker jag varge gång vi går ut till rökrutan och han meckar upp en fet vi njuter fett efter några månader flyttar han långt ner i Sverige saknar den killen kärlek till dig marockoBOY en månad efter han har flyttat flyttar jag jag fick

va hemma i 30 dagar sen skulle jag in på en ny anstalt jag
pissade bara positivt så jag tänkte då jag ska knarka sönder
dom 30 dagarna nu sen ska jag sluta när jag kom hem från
behandlings hemmet de första jag gör är att gå till mitt getto
o köper en 5a brunt jag fyllde år fick pengar så jag klarade mig
jag åkte till min kompis och borde där några veckor o skilla
och hjälper han lite han har fötts med ett kännetecken så
kärlek till dig E.S efter några höga veckor åkte jag till ett sis
hem i Skåne svär även om de är trevliga ungdomar här så
känner jag mig barra dold från värden känns som om staten
hattar mig brutalt jag gick bara fel stig nu har jag tänkt över
hur jag ska göra jag försöker så gåt jag kan vill bara hem jag
har en ny lille bror vet inte ens vem han är vet inte ens va han
heter har missat allt till er maskrosbarn som har haft de lika
jobbigt som jag har haft de mellan mina dar kämpa på sluta
aldrig ge upp

//

Det började med att röka spice

Det började med att röka spice. En gammal vän fixade spice pulvret o sådant sen jag och några vänner baxade kryddor i en affär. Sen gav vi dem till honom och de blandade det o sånt de blev 100gram. Första gången jag rökte var jag 13 jag tog 3 blossom och blev helt borta sen fortsatte jag och blev beroende rökte varje dag och mycket. Sen flyttade den här killen som fixade spice grejerna och de tog slut fast det var en lång tid innan han flyttade och jag och mina slutade röka. Jag hatar spice det är det värsta som finns. Jag ångrar att jag testade det och det gör mina kompisar med, så ett tips är att aldrig testa för du kommer ångra dig. Fast sen när spicet tog slut så började jag och mina vänner röka på och sådant. Det var då det gick snett för jag sket i skolan o sånt, puffade istället med vänner och fixa munch vi baxade de xD. Hela skiten börja så sen kom jag full till skolan de var då Soc började var jobbiga och hänga på mig och ha massa skit samtal. Allt började 2014. November 2014 flytta jag till hvb där jag satt 1 månad men de gick inte bra för jag fortsatte att röka på och sånt och när jag skulle göra pisse prov så pissa jag positivt på thc och subutex. Dagen efter så kom kriminal vården och hämta mig. De packade alla mina grejer jag fick ta min sista cigg sen kom jag till Nereby där man inte fick röka alls. Det ligger utanför Göteborg där ja satt 3 månader låst 2 på öppen. På öppen väntade jag bara på mtfc hem i Landskrona där jag bodde typ 3 månader innan jag kom hem. Fast jag hade tur, min ungdomsbehandlare fixa så jag kom hem och inte på låst som min Soc ville, jag tackar han alltså för om de inte var för han hade jag inte kommit hem. Anledningen till att jag kom hem var för jag skötte mig perfekt på permisar jag fick från mtfc hemmet. Fast de tog inte lång tid tills jag kom tillbaka till sis igen. Just nu e

jag på skolhemmet Perstorp de var riktigt kasst i början men de börjar bli bättre för jag går på mina lektioner och jag ska ta tag i skolan nu för det är mitt sista år. Jag flyttade hit för typ 6 dagar sen och stället är ganska soft. Mycket bättre personal och sånt än Nereby. Här ska jag ta chansen att bli ren och fixa min skola så jag kommer till gymnasiet och sånt för jag vill fixa mitt liv nu. Jag ångrar att de var tvunget att komma hit innan jag tänkte till men de viktigaste är att de aldrig är för sent att fixa sitt liv. Jag saknar mina vänner och min familj och jag tänker inte börja med droger igen, de är skit, jag hatar att bara tänka på att få tag på nån att röka eller fixa röka för de va de enda jag tänkte på när jag rökte på. Jag har lvu och jag vill säga att om du får chansen att komma hem förstör inte den för de går snabbt att komma tillbaka alltså. Jag nekade pisse o sånt de är därför jag är här bland annat.

Ts ord xD

Mama y papa, perdon

Jag vet att allting känns tungt och mörkt. Det känns som att man går runt i mörkret och tar sig ingenstans. Du bara går och går....

Jag vet att alla pratar och pratar men ingenting händer dom säger att allting ska bli rätt allting ska gå bra igen och igen...

Jag vet att du ibland tänker allting är mitt fel om jag bara gjort annorlunda om och om igen...

Jag vet att du aldrig kan släppa tanken på att dom har gjort fel om dom inte gjort så och så...

Jag vet att du alltid sitter där ensam på nätterna och tröstar dig själv tills söms varje natt varje natt...

Jag vet att alla dörrar är stänga nu

Jag vet att mamma och pappa undrar vad dom gjort för fel hur kunde allting det här hända a mi hija...

Jag vet att du är saknad och älskad av många.

Jag vet att gud vakar över dig och du kommer få tillbaka allt du saknar...

Jag vet att för varje mörk natt finns en ljus dag

Jag vet vem mamma och pappa skapade jag ska göra allt för att gör mamma och pappa stolta

Jag vet att det här har blivit en lång tid flera år utan er men jag kommer hem...

/Brenda abril veliz ochoa

Only God Can Judge You!

Vi är här av en anledning. Jag tror att en del av anledningen är att kasta ut små facklor för att leda människor i mörkret.

Öppna dina ögon! Se in i dig själv!

Är du nöjd med det liv du lever?

Nyckeln till framgång är att göra det du älskar, och göra det så bra att någon annan vill betala dig för att göra det.

Vår bakgrund och våra omständigheter må ha påverkat vilka vi är, men vi är nu ansvariga för vilka vi vill bli i framtiden.

Den finaste gåva du kan ge till en annan människa är din egen personliga utveckling. Jag brukade säga: "Om du tar hand om mig så ska jag ta hand om dig." Nu säger jag istället: "Jag tar hand om mig för din skull om du tar hand om dig för min skull."

Att 'misslyckas framåt' är förmågan att komma upp efter att du har blivit nedslagen, lära av dina misstag och fortsätta framåt i en bättre riktning.

-Max

Styrka

Styrka kommer inte av att vinna. Att kämpa utvecklar styrkan. När du går igenom svårigheter och beslutar dig för att inte ge upp, det är styrka.

//från Malmö 040.

Livet på insidan..!

Det första man ser när man åker till Nereby är en institution med fyra avdelningar med ungdomar i åldrarna 12-15. Två av avdelningarna är låsta vilket innebär att det är hårdare regler och låsta dörrar dem andra två är öppna vilket menas med att ungdomarna har tillgång till utsidan och mer frihet. Ungdomarna som sitter på dessa ställen är oftast här på grund av sitt missbruk eller socialt nedbrytande beteende eller på väntan ett ställe att bo. Ungdomarna har möjligheter att gå i skolan och komma ifatt och få godkända betyg, dom har flera aktiviteter på avdelningarna som innebandy, pingis, och tv spel m,m. Man bor på dom olika avdelningarna beroende på vilken hjälp ungdomarna behöver, dom flesta som hamnat på Nereby har oftast fått ordning på sitt liv och är oftast tacksamma för den hjälp dom har fått. Detta kommer från en kille som själv sett insidan.

//

Jag heter L

Jag bodde på ett familjehem. Jag hittade en tjej på facebook. Jag började skriva till henne. Hon bodde i Malmö och var 19 år gammal. Själv så var jag 14 och skulle fylla 15. Vi bestämde att jag skulle dra till henne. När jag kom till Malmö centralstation så svarade hon inte när jag ringde. Jag ringde och ringde men inget svar. Jag gick och köpte bröd för 20kronor som jag hade på mig.

Jag hade nu varit här i flera timmar. Hon svarade fortfarande inte när jag ringde. Två ordningsvakter kom och frågade om jag behövde hjälp. Jag sa att jag hade tappat mina pengar och att jag behövde åka Hem till Göteborg. Dom ville att jag skulle följa med dom till deras övervaknings hus. Jag bestämde att jag skulle följa med för att jag var hungrig med. Vi satt och pratade lite och sen kom polisen.

Dom körde mig till Ryds brunn avdelning Källan. Där var jag inlåst i två månader sen blev jag flyttad till ett HVB hem. Jag rymde därifrån flera gånger. Jag blev flyttad där ifrån till Nereby avdelning Hällen. Och de är här som jag är sitter nu. Jag har suttit här i 8 veckor nu och väntar på att få komma ut till friheten.

//

En andra chans

Hej jag heter K. När jag kom in hit var jag nervös men det visade sig att det inte var så dåligt som jag trodde. När jag först kom hit tänkte jag att jag skulle vissa att ingen skulle bråka med mig att jag var störst. Fast efter 2-3 dagar insåg jag att det är bättre att sköta sig och uppföra sig bra. Jag insåg också att jag inte ville leva det där orten livet som alla lever nu förtiden jag vill inte leva resten av mitt liv på sis och fängelsten. jag har en plan för fram tiden och den innehåller ett jobb som man tjänar ganska bra för att vara 15 år gammal. Jag brukade tobak när jag kom hit och det var svårt att inte tänka på det det är det fortfarande men man vänjer sig efter 3 dagars huvudvärk så blir det annorlunda då hade jag chansen att sluta bruka tobak också. Fast när jag kommer ut och tar första ciggen vad skönt det ska bli. Tillbaka till sis det är trevligt här jag har inte bråkat med någon eller så lite tjafs men man vänjer sig att inte tjafsa. Det finns många regler nästan så det förstör det roliga men man är här av sina misstag så det ska inte vara roligt. Det bästa sättet att bruka tiden snabbt är att spela och kolla på film här finns det 2 xbox och massor av spel. Vi äter 5 gånger dagligen det är ganska bra mat fast man måste träna så fort man får chansen för man går upp i vikt väldigt snabbt. vi har också ett system för de som sköter sig det kallas nämligen steg. Det går till så här efter att man har varit här 2 veckor får man ett steg STEG1 efter en ytterligare en vecka får man STEG2. jag har steg ett just nu fast ska försöka nå steg 2. Jag och personalen har en bra relation vi bråkar inte eller så så det är lugnt på avdelningen. Så nu ska jag Baretta jag är här på grund av missbruk och våld mot tjänsteman men man får ta konsekvenserna med det man gör så jag har inget emot att sitta här.

En berättelse från K.

Hur fan blev allt så jävla knas?

Flyttade till mitt första familjehem när jag precis fyllt två år, föräldrar som valde drogerna framför mig och så har det alltid varit, mamma pallade inte vara ren längre så hon solplacerade mig och jag hamnade som sagt i ett familjehem, som faktiskt blev mitt hem i 14 år.

Min familjehemspappa stack 1 år efter att han hade gift sig med min familjehemsmamma, hon blev förstörd, jag blev förstörd, han tog med en del av mig när han stack, tilliten för vuxna försvann med honom. Min fostermamma försökte ta livet av sig flertal gånger, framför mig, jag var bara åtta fucking år.

Runt 2013 blev bråken mer allvarliga och vi började slåss, vi slog varandra sönder och samman och jag började sticka, varje dag, men socialen brydde sig inte, jag ville flytta därifrån men i början satte dom mig på mitt första Hvb och en vecka senare ett annat i Skåne.

Fick flytta hem en månad senare och stannade hemma ett halv år innan det kaosa igen, vi slogs som idioter och jag var med en av det ställets värsta bilkrascher på 10 år. Fuck you J.

Sedan blev det Björkbacken för mig, sen solplacerad i Skövde.

Skövde var den bästa tiden i hela mitt liv, jag träffade min bästa vän, min fästman, jag stortrivdes i skövde men började sticka till min kille, sov hos honom varje dag, dom flyttade mig tre dagar innan min födelsedag, skulle fylla 16, dom flyttade mig till Uppsala.

Stack ner till skövde på min födelsedag igen, fuck dom, dom tror dom kan bestämma över mig, men jag rökte väll några

gångar den veckan innan jag hamnade på helvetet, Brättegården.

Suttit här nu i snart 5 månader

Tack till min bästa vän och min pojkvän, ni är dom bästa

Stay strong.

//J.p

Min (o)vän

Jag har en vän. Av många kallas hon Anorexi. Av mig kallas hon Ana. Hon drar ett mörker över mig. Gör mig blind för min egen skönhet. Hon sätter ett filter på mina ögon så att allt jag ser i spegeln gör mig äcklad. Hon pushar bort alla runt mig. Kräver att jag bara ska fokusera på vad hon vill och vad hon säger. Ana tycker inte om när jag äter, så jag låter bli. Hon är ju trots allt min vän, och hon bryr sig om mig. Hon vill ju bara att jag ska vara perfekt, att folk ska avundas mig. Ana lär mig ren och skär disciplin. Ibland tycker jag hon går för långt när hon inte vill att jag ska äta på flera dagar. Men jag säger inget, jag vill ju inte riskera att förlora henne. Hon säger ju sanningen, att jag är tjock och ful och ingen tycker om mig. Att ända sättet att få vänner är om jag svälter mig själv till perfektion. Ana har någon sorts övernaturlig inverkan på alla val jag gör. Ibland trotsar jag henne och äter ändå, men sen kommer jag alltid krypande tillbaka i tårar och ber henne hjälpa mig, då brukar hon säga att jag direkt ska gå på toan och spy upp allt jag ätit. Ana brukar också tvinga mig att träna timme efter timme tills jag knappt kan stå upp. Min mens är borta, och jag har börjat tappa hår. Ana säger att det är ett bra tecken på att jag snart är vid mitt mål, men varenda gång jag nått mitt mål har hon redan satt ett nytt mål och velat att jag ska gå ner i vikt ännu mer. Hon säger att jag absolut inte får berätta för någon att hon finns för då kommer de vuxna försöka göra sig av med henne. Den kontrollen Ana har över mitt liv är en trygghet, det ända jag kan kontrollera i min vardag är maten och hon hjälper mig med det. En dag kollapsa jag, jag vakna på sjukhuset med en tub i näsan. Ana blev galen av ilska, hon sa att jag måste dra ut den för det är massa äckligt fett som de trycker in där och att jag kommer bli fet och ful om jag inte drar ut den. Jag försökte

ta ut den men läkaren kom och spände fast mig. Jag tvångsmatades i 5 veckor till jag var tillbaks till en normal vikt. Alla trodde att allt var bra igen. Men Ana... Hon var kvar.

/Den osynlige

Mitt liv!

Hej! Jag är en tjej på 15 bast. När jag var ca 7-10 år kunde jag inte vara i skolan utan jag var tvungen till att vara hemma och passa mamma. Min mamma var alkoholist. Jag tog också hand om mina syskon som då var 5 och 6 år yngre än mig. Jag köpte mat, hjälpte dem till dagis/skolan. Vad som hände med mamma var att hon bara drack hela jävla tiden. Jag och mina två äldre syskon, vi kämpade och kämpade men till slut tog JAG tag i allt. Jag ringde polisen för jag orkade inte vara en mamma åt min egen mamma och 4 syskon. Jag gjorde allt som vår mamma skulle gjort. Tvättade, lagade mat, städade, köpte mat och bytte bölja på mina småsyskon. Jag tänkte, jaha när ska jag få vara barn och när ska mamma ta över sin mammaroll igen? Kommer hon klara av det var kommer hända om jag bara ger upp? När jag och mina fyra syskon föddes fick inte mamma amma oss, på grund av hennes missbruk. Men en sak som jag verkligen inte får glömma, är att hon faktiskt hade bra sidor också, inte bara dåliga. Ca 2 år senare när jag var 12 år och min storebror var 14år, min storasyster var 13år, min lillasyster var 6 år och min söta lilla prins (lillebror) som var 5år hände något!

Den 24 juli 2012 klockan 06:00 på morgonen ringde telefonen. Vi låg och sov, tills jag hörde telefonen ringa och märkte att något konstigt hade hänt, annars brukar inte telefonen ringa så tidigt på morgonen. Jag och mina två äldsta syskon skulle till Liseberg den dagen. Jag tyckte väl att det var något konstigt för vi borde gå upp klockan 08:00. Jag vaknade, gick upp och fixade mig, sedan gick jag ner från trappan. Under tiden tänkte jag det är något som hänt med mamma eller K:s fru (pappas fru). Men när jag gick in i köket och såg att K satt där så visste

jag direkt att det var något om mamma, annars hade han inte suttit där klockan 9 på morgonen. Jag ville inte fråga om det vara något med mamma så jag satte mig ner på stolen och sa; - Berätta, berätta jag vill veta, sa jag helt lugnt. A (fostermamma) berättade då att vår mamma hade dött. Vi brast ut i tårar. Vi ville ändå åka till Liseberg för att inte tänka på det och komma på andra tankar. Det hjälpte ett tag, tills min kompis C sa från ingenstans – Åhh gud vad jag saknar henne, hon var ju jättesnäll, hur kunde detta hända? När hon se de orden tänkte jag; asså jag kom hit för att inte tänka på det, men NEJ! Där förstördes min dag, tänkte jag, men höll med henne. – Mmh... jag vet, jag saknar henne!

Men dagen 24 juli 2012 blev mitt liv... det låter för jävligt, men sant, bättre på något sätt. Efter denna dag så behöver jag inte vara orolig eller besviken mer, men jag blev väldigt ledsen, mycket mer än innan. Mindre oro, besvikelse o.s.v. men mycket mer sorgsen.

Jag är mycket orolig och besviken på mig själv, för dagen innan hon dog bråkade jag med henne. Jag sa även; gå och dö din jävla kärring, dra åt helvete jävla hora, du är sån jävla dålig mamma, den sämsta mamma man kan ha! När jag sedan fick höra vad som hänt så tänkte jag; Ååh neej, detta är mitt fel, jag skulle aldrig ha sagt dom sakerna till henne när vi pratades vid för sista gången i hennes liv. FAAAAAN! Mitt fel alltihop. Mitt liv är åt helvete nu. Efter att jag fick reda på det, har allt blivit jävligt mycket sämre. Och nu sitter jag här på låst (Sis institution). Här sitter jag med andra ungdomar. Från juli 2015 – 2017 om inte längre ska jag sitta här och ruttna. Det är inte så farligt, men dötrist. Här sitter jag och skriver allt detta 2016-19-01 men det är ändå chill här.

//GOGGOLFLICKAN

Brevet från din vän

Det här är brevet från din vän som inte kommer ut igen, här är resterna av droger som jag tog för längesen. Det svider i mitt hjärta att jag aldrig kommer hem, och om du frågar vem jag är så vet jag inte vem. Dom undrar vart jag ska nu, jag undrar vart jag går. För hos mig tycks vintern aldrig bli till vår.

Brutna dörrar, sura gubbar, tagen och begraven. Vakna upp en morgon inse inget kan bli bra igen. För tro mig, den dagen har passerat, ända sen den dagen har jag bara blivit placerad, baserat på många lögner och mycket svek, därför har jag jävligt svårt att tro på nåns kärlek.

Deprimerad dag som natt. "vill du ha en psykolog?" hur ska jag prata med en människa som inte kan förstå? Hur ska jag prata när jag inte ens frivilligt får gå? Fattar inte varför ni ens frågar hur jag mår.

Omedvetet, helheten av allt som kom omkring, kanske borde insett då men jag fattade ingenting. Tomrummet fylldes i mitt hjärta, samt att weedet lindrade smärtan. Alla frågor utan svar blev enkla mattetal, + att framtiden såg ljus ut men bara för en dag. Ja framtiden såg ljus ut, men bara för en dag och dom undrade vart jag stack med det var ganska uppenbart.

Nu är jag här igen... fast i den här skiten. Kriminalitet har bara lett mig till polisen. Är sliten, efter allt jag passerat, efter 4 år har hela facking livet raserat.

Eva, weed, habbar, tram – livet leker bak och fram, allt handlar om att vara man, men FUCK den dära manligheten sanningen ska fram för ni ser inte det jag ser: fuck kärlek fuck svek det är ingen lek.

Ja, fuck kärlek "vi har det bra tillsammans" tills han stack iväg och knullade nån annan. Jag är sviken, och i världen är jag liten. En i mängden, "tyst nu!" vill visa poängen. Ville fan inte ha någon annan, han var vägen som jag gick på han var luften som jag andas. Men släng han,

FUCK livet lopp, jag kommer ändå vinna. Jag svär på min mamma slutar aldrig springa.

/Micki

Ett bra tips

Börja med att göra något åt stunden. Även i värsta stunder går det att göra något som kan få oss känna att det blir bättre. Ett bra tips är att börja med att tänka och känn att det är okej att må dåligt. Vi människor måste ta oss igenom sorgen för att vi ska bli starkare av det som gör ont. Nästa steg är att tänka vad jag kan göra som åtminstone kan få mig upp ur sängen. Jag kanske kan baka något gott, antingen till mig själv eller till andra. Jag kanske kan se en rolig film som kan få mig att skratta. Jag kan ta en promenad med personalen. Jag kan skriva av mig eller så kan jag välja att skriva en påhittad berättelse.

Försök skriva ner positiva tankar när du mår dåligt. Det gör inget om det är påhittade positiva tankar. Du kommer säkert upptäcka att vi kan styra vårt mående mycket genom att vi själva väljer att plocka fram negativa eller positiva tankar. Jag tänker att jag själv kan välja vad jag vill skriva om. Det är jag som äger mitt skrivande, inte mitt förflutna eller mina negativa tankar.

/Miriam från GbG

Du är inte värd mig

Känslorna inom mig var så nära en explosion att jag va tvungen att lämna dig. Jag vet nu att du inte är bra för mig.

Du har enbart skadat mig och dom som finns i min närhet.

Med dig har jag lekt med döden. Nu med den drogfria tiden jag bär med mig kan jag se klart och tydligt vilket AS du är och hur mycket du har skadat mig psykiskt och fysiskt.

Du är ingenting för mig. Du är inte värd mig.

Det fanns en tid då jag älskade dig och jag kommer inte att glömma dig, men nu har jag fått nog! Jag vill aldrig mera se dig!

Det är slut nu.

Nu och föralltid!

//Johanna! En tacksam N.A medlem

Mitt liv som missbrukare

Jag får en rysning som går genom hela kroppen.

Jag kollar på de andra i rummet, jag ser förstörda människor. Känner hur hjärtat börjar slå hårdare. Sitter just nu i min väns lägenhet, vi sitter i vardagsrummet klockan är runt 04.00 en tisdagsmorgon i oktober. På bordet ligger en grå mattallrik, trots den grå färgen vet jag att den symboliserar glädjen i våra liv just nu. Runt om i lägenheten ligger det tomma och fulla ölburkar. På tallriken ligger det vita pulvret som blivit vår medicin. Jag älskar det samtidigt som jag hatar det. Kärleken till det förstör mig men gör mig också hel. Det är vår näring.

Jag kollar snabbt på Anton, får en snabb ögonkontakt innan jag lika fort kollar bort igen. Jag hatar ögontakter. Jag har fått många rädslor efter jag började med min själv medicinering. Musiken dunkar på förfullt ur tv.

”Ska du ha en till?” frågar Janne mig.

”J...” jag får panik, får inte fram ett ord. Jag skäms. Men han förstår mig förhoppningsvis, hoppas jag i alla fall. Jag nickar försiktigt, och tar emot tallriken, Janne kollar på mig med ett litet leende men också men en allvarligt blick. Vet inte riktigt om jag ska skratta eller vara allvarlig. Det ligger tre färdiga linor på den gråa tallriken. Jag kollar fort vilken som är störst och drar in den största. Hoppas att den får igång hjärnsystemet igen, även om jag innerst inne vet att det inte kommer förbättra situationen ett skit, utan försämra den. Ger tillbaka tallriken till Janne, nickar och ler som ett tack eftersom jag inte får fram ett ljud. Det är mitt femte dygn vaken. Allt börjar trassla ihop sig i tankarna, hjärnan börjar koppla ur, och jag

skäms jag börjar blanda ihop ord och meningar får även svårt att få fram orden. Jag hatar när det blir så här. Först och främst skäms jag, även om jag vet att mina vänner förstår mig, och accepterar situationen.

Jag känner hur magen kurrar efter näring, jag har inte kunnat äta något dessa dagar då jag inte haft råd med mat, eftersom att min medicinering varit viktigare. Jag skäms över min kropp, mina bröst har försvunnit, min rumpa har blivit platt och mina låar är inte längre låar. Jag har blivit ett benrangel. Jag ser ut över mina vänner. Vi ser allihop likadana ut, vi väger nog inte mer än 40-50 kg. Vi är alla undernärda. Vår medicin får oss att gå ner i vikt, på mycket kort tid. Vi är inte längre accepterade av samhället. Vi har pratat mycket i natt angående hur folk ser ner på oss som smutsigt folk. Vi är människor som varje dag söker efter vår medicin, som skriker efter hjälp men ofta ingen får. Vår medicin hjälper oss med att stoppa det rinnande hålet med ångest som fyller våra kroppar mer och mer för varje dag. Ångesten som får oss att tappa hoppet för lycka, glädjen och ljuset i tunneln. Vår enda önskan är att vi en dag ska slippa vara rädda att inte kunna köpa vår medicin, att inte ha någon stans att sova med tak över huvudet. Att kanske en dag inte behöva köpa medicinerna längre. Vi har en stor historia bakom oss, precis som ni. Oftast en väldigt trasig bakgrund. Vi får se hemska saker varje dag. Vänner som blir misshandlade, våldtagna, överdoseringar osv. Det händer alldeles för ofta.

Vi har drömmar precis som er, att slippa sträva efter den enda lyckan vi har kvar, pulvret. Varje natt nykter och ren kommer alla hemska mardrömmar om allt det hemska som hänt mig och mina nära och kära. Jag ber till gud om lycka till mina nära och kära som sitter i skiten med mig. Att de en dag ska slippa detta helvete till liv, som jag har börjat dra mig ur.

Tack gode gud och förlåt kära mor och far att jag lurat, svikit och sårar med mitt missbruk. Alla pengar jag "lånat" till mat som aldrig blev till mat. En dag så kommer ni att få slippa se mig och mitt missbruk för nu är jag färdig med detta liv.

Kärlek till alla er missbrukare där ute, kämpa er ur skiten innan de är försent. Jag har förlorat många vänner genom denna skit och sårat för mycket människor.

"Tjörn"

22/6 Avskedsbrev

Amfetamin, du som gav mig mod och självrespekt...

Du som fick mig att må så bra, med dig kunde jag känna lycka.

Du gav mig lust till att göra saker, du höll mig vaken om natten så jag kunde arbeta för mer pengar. Med dig behövde jag inget annat.

Utan dig måste jag skapa en egen energi för att orka med dagen.

När jag mådde dåligt så fanns du där och du sköts in i mina vener och på så sätt tröstade du mig.

Nu vet jag att allt det där bara va för stunden och att du utnyttjar mig.

Du bara tog å tog, du sög åt dig all energi jag hade.

När du inte fanns hos mig ville jag bara dö! Utan dig klarade jag mig inte, det är inte så jag vill ha det.

Jag vill vara lycklig på riktigt och det kan jag inte vara med dig!

Du blåste mig, du fick mig att tro att du var det ändå jag behövde här i livet, mina vänner och min familj gled längre å längre bort för dom trodde exakt samma sak...

//

Jag var en av dem...

För ungefär ett år sedan levde jag på droger och annan skit, jag slog varenda människa som var i vägen, för det var många kvällar hos snuten... Mycket självmordsförsök och annan skit, många polare som tog överdoser, blev skjutna och annan shit... Vet inte hur många jag såg sönderslagna... som bad om att få vara kvar i livet. Det är inget man ber om precis... Nu bor jag på brättegården och under mina åtta månader här har fyra polare blivit skjutna och mördade, två tagit överdos och sånt. Må ni vila i frid. Det äckligaste av det är nog att jag känner dom som skjutit samma personer dom dagen tidigare kallat för bröder... Vad händer egentligen med världen? Jag var en av dom som gjorde staden osäker... En av dom som gjorde mina småsyskons kompisar rädda för att gå hem, en av dom som förstörde tryggheten på skolan, och en av dom som gjorde vad som helst för drogerna... Det är ingenting jag är stolt över kan jag lova. Men det som tog mig från detta är faktiskt min bästa vän och min familj. Jag vill verkligen tacka dem för detta...

M, min prinsessa, min bästa vän, min andra halva, vet inte vad jag ska göra för att tacka dig för detta, du är den finaste vännen man kan önska sig, äkta in i det sista, en tjej som verkligen gör allt för mig, du har aldrig dömt mig, bara tröstat och stöttat, fattar inte hur du orkat allt jag utsatt dig för, jag älskar dig min ängel.

N, min bror, vafan skulle jag gjort utan alla våra minnen? Alla våra bus, allt vi knasat hahah, saknar dig som faaan jag svär, vi ska ses snart, så fort jag får permis, jag svär min brooor, minns du när jag bodde hos er? När vi drog ut varje natt? När vi knasa och bara skratta? När vi tog cigg från dina föräldrar?

Och du tog all skit för det, haha svär vi ska få det så, hoppas du kommer långt med musiken nu min bror, i love u. Kärlek och respekt, in i det sista.

Mina kära småsyskon, för er gör jag allt, ni får mig alltid att le.. förlåt för den fitta jag varit, ska ändra på det, jag lovar mina änglar, ska aldrig mera dra hem massa fuckade folk innanför våran dörr. Jag älskar er mer än allting annat, mina finaste underbara... Skulle ta skott för er, jag skulle verkligen det. Skitsamma om det inte är kött o blod, det är alltid vi mina änglar. Ni har det inte lätt, sjukdomar hit o dit... men en sak ska ni veta, när era ben inte längre bär, ska mina bära för er också.

Min storasyster, min ägodel, förlåt för jag fuckat vår relation så grovt och att jag inte kan vara detsamma längre, förlåt för allt knas jag satte dig i, vill bara säga förlåt för det. Jag ångrar allting som jag förstört för dig. Förlåt, jag ska kämpa med dig. Du o jag, krigarbarn in i det sista. Jag älskar dig.

Pappa, min underbara... mitt liv, jag älskar dig du är den enda som aldrig vänt ryggen mot mig, min underbara pappsi, utan dig finns jag inte, hur har du orkat stå ut? Stå ut med allting jag gjort? Hur har du orkat? Jag har så mycket att tacka dig för och så mycket att fråga dig... men det finns inte tid, när vi får ses ska vi bara ha det bra, jag skulle dö flera gånger för dig.

Och alla andra i släkten, ni vet vilka ni är, jag älskar er.

//A

Lyssna!

Jag säger inte att droger är bra.

Men när dåtid är dåtid, Ditt nu suger, och din framtid inte håller annat än brutna löfte, så dövar drogerna smärtan.

Lyssna då, kom igen världen, ni kommer ALDRIG att bli av med droger, förrän ni botar lidande.

Rastlösheten, den gör liksom ONT.

Är den en biverkning? Av mediciner? Av att vara inlåst?

Min kropp: vad vill du? Vad fan vill du?

Min hjärna: ett skrik.

Ja. Så är det kanske. En biverkan... En biverkan av tid.

Tiden ger oss alla biverkningar. Så är det ju.

Skrynklig hud.

Tappat hår.

Den gör mig slö,

ger mig feta lår... Tiden?

Du får mig att dö.

/HDB

Tunga magar till lyckliga dagar

När exakt allting du älskat i ditt liv bara lämnat dig kvar utan svar tappar man hoppet av allt, man känner ingen mening allt bara är iskallt. Man är inte ledsen längre, man är inte glad man är bara helt känslolös. Djupt ner i ditt hjärta finns det en smärta som skriker och gråter men din hjärna har låst bort dom känslorna. Du gör saker utan att bry dig om konsekvenserna. Liksom varför ska man bry sig? Vad kan bli värre... eller hur? Kärlek finns inte. Omtanke finns inte. Bara du...

Jag var där, jag har blivit sviken av alla jag någonsin älskat. Jag föll ner så jävla många gånger, men jag tog mig alltid upp igen. Lite hopp hade jag alltid kvar. Men det kom en dag då jag föll så hårt, Jag föll så hårt att det blev svårt för mig o ta mig upp igen. Jag slutade tro. Jag lyssnade aldrig på någon. Ingen kunde bestämma över mig. Jag spårade...

Spliffar, sömntabletter, lyckopiller, sprit varje dag för att försöka inte känna någon smärta. Människor runt om mig började märka att något var fel. Dom försökte hjälpa mig men jag ville inte ha någon hjälp, så jag försvann. Jag ville bara komma så långt bort från allt som möjligt, slippa allt tjat "du måste fixa detta, du måste tänka på skolan, du måste göra det, skaffa ett jobb, du måste gå till BUP, du behöver prata med någon" och det jag hatar mest "vi försöker bara hjälpa dig, vi bryr oss om dig eller VI FÖRSTÅR DIG" nej. Nej. Neej! ingen kommer någonsin förstå vad jag känner, ingen kommer kunna känna min smärta. Jag tror inte t.ex. min SOC, hon hade inte klarat av en enda dag med sig själv om hon hade levt det liv jag levt, haft min bakgrund, gått igenom det jag har gått igenom! Allt dem kan försöka med är att sätta sig in i situationen men aldrig riktigt förstå. Att sticka då var något jag aldrig kommer

ångra! Min bästa vän som var på permission från sitt HVB-hem stack med mig. Den absolut ända människan i världen som aldrig svikt mig och skulle aldrig heller. Hennes mamma hade nyligen gått bort och SOC ville att hon skulle sitta på sitt fucking hem en dag efter hennes mammas begravning... hennes pappa hade gått bort ett år tidigare samma månad, så det var absolut en svår period för henne också. Vi levde ut! Vi kunde göra vad vi ville! Men det var inte rätt, allt vi tänkte på var: knulla, festa och puffaa.

Men jag tror jag började hitta mig själv igen efter ett tag. Jag insåg vad jag skulle få för konsekvenser och att jag fortfarande hade något att förlora... vi insåg hur många människor som offrat sig för oss under denna period bara för att vi skulle ha det bra. En kompis till oss riskerade fängelse för oss bara för att vara med oss... jag hade träffat en kille också och han var inte som alla andra han var annorlunda han var typ perfektion ja driver inte haha, han ansträngde sig på ett sett ingen annan gjort för mig. Allt detta fick mig o börja tro på något igen jag vet inte vad men något bra iallafall. Efter ett tag hittade polisen mig och min bästa vän, det var hemskt. Att säga hejdå till henne var det värsta jag gjort. Asså ni vet när man får en klump i magen typ när man är nervös eller ledsen eller nått sånt, tänk det x50 i hela kroppen. Så man bara faller ner på marken i tårar och smärta. Hon kördes tillbaka till sitt HVB-hem och jag, ja nu sitter jag på brättegården. Haha men nu vet jag vad jag ska kämpa mot i mitt liv. Jag har en underbar kille som väntar på mig och jag har min soulmate min bästa vän, jag har mina underbara vänner som jag ser som min familia och min kärlek för dom är så fucking obeskrivlig. Jag ska kämpa med skolan. Jag ska bygga upp min framtid. Allt jag gjort har varit värt det för det hjälpte mig o se en annan sida av världen OCH en ny sida av mig själv! Jag är inlåst nu men jag ska visa alla att jag kan stå på mina egna ben igen.

Kärlek är omtanke, och jag tror.

Om du väljer o tro kommer du finna.

Från hjärtat: se você cair , levante-se, meu amigo! Depois da chuva vem sempre sol~om du faller, res dig upp min vän för efter regn kommer alltid solsken <3

Mycket kärlek

//;

Att trilla ner igen

Ey, att trilla ner betyder inte att man inte kan resa sig upp igen. Det betyder att man inte ser målet längre och måste påminna sig själv om det. Det finns så mycket bättre saker att syssla med än att supa, knarka eller slåss.

Jag har suttit på Råby, Svanholmen, Brättegården – avd Höjden två gånger, enskild vård, viken och Kullen, och några stycken fosterfamiljen.

När jag bodde på viken i nio månaders behandling så såg jag mitt mål. Målet var friheten och en chans till ett vanligt liv. Men jag fixade inte den friheten när jag väl fick den, så nu är jag tillbax bakom låsta dörrar på avgiftning och hoppas detta blir min sista gång på låst. Det finns så mycket bättre saker att göra och det är verkligen inte värt all skit man gjort och tagit med tanke på var jag är idag. Det är inte lätt att hålla sig ifrån de vita pulvret och de goda tableterna och den underbara röken.

Men ja svär, det är värt det!

Frihet är äkta kärlek.

Så länge du vill så kan du.

Gör inte som mig, sköt dig och din tid här blir kortare, och det är värt guld efteråt.

Kämpa!

/Skånebrud på snart 17 barre

Dom säger

Dom säger att sis är en förberedelse för verkligheten men inget här stämmer med realiteten.

Vi är alla instängda i en bur och alla vill komma ut men ingen vet hur.

Man saknar dom man älskar som mest och ångesten sprider sig i kroppen som pest.

Tro mig du kommer vara fri men vi vet bara inte när det kommer bli.

//Hobbit

Från Rosengård till Göteborg

Ajt vad ska jag börja jag började med småbrott som utpressning gick vidare till större grejer som knarka beckna hasch och grönt softade med grabbarna från orten aina hade span överallt jag åt aldrig där hemma var ute hela dagen kom hem helt sent tre på natten och var helt beng jag däckade i sängen gjorde samma sak hela tiden jag har gjort personrån 4 gånger jag och mina grabbar ville göra en till rån vi gjorde femte rånet och blev catchad aina körde hem mig och sos fick reda på det och blev placerad till ett behandlingshem det gick fuckt up där jag fick inte min veckopeng där då flippa jag ur och tog sönder allt där boxa chefen där för att inte fick mina ciggarettor då ringde chefen aina dom var på plats där och snackade med mig lite sen sa chefen att dom skulle ta mig till Nereby sis ungdomshem jag vägra åka till göteborg försökte dra därifrån men dom tog fast min arm och satte på handbojor och tog mig in i bilen jag satt där i bilen och tänkte vad fan har jag gjort jag var helt arg och skrek fuck aina knulla deras mammor och sen efter ett tag bytte vi bil en annan polis bil väntade på oss och sen gick polisen med mig till den andra polis bilen dom körde mig långt bort från orten (Rosengård) till slut kom vi fram till en skylt där det står SIS ungdomshem Nereby jag kom fram till en avdelning som hette hällen en akut avdelning där var värst det var fattigaste avdelningen som jag har bott i hela Nereby bodde i hällen 3 veckor sen flytta jag till en öppen avdelning som hette snäckan det var helt ok där snart får jag åka hem för det första gången ska börja sköta mig fint så att jag får flytta hem

Ide

Resultatet

Jag bor i Nereby ungdomshem. Jag har snart bott här i 1 år, anledningen som gjorde att jag hamnade här ska jag berätta. Staden jag kommer ifrån heter Norrköping, det var kaos. Vi flyttade dit för att ha det "bättre" en stad utan "problem". Jag började göra skit, jag och mina vänner sket i allt. Jag har en mellan bror, han är 15 år och han bodde också på SIS men flyttade för ett tag sen till ett HVB. Jag har också en storebrorsa. Han hade redan börjat med skit för länge sen, han har fått flyta in och ut på olika ställen. Jag tror att han har varit placerad på SIS sammanlagt i ungefär 2 – 3 år. Plötsligt var alla bröderna SIS placerade, och det var inte kul att se sina bröder på det viset. Jag var 10 år när jag började med problem, jag hängde med fel folk. Det var inte såna vänner jag skulle umgås med, men man tyckte om att vara med dem ändå. Men se vad som hände, jag och mina bröder vill hem och samla ihop oss som en familj. Vi ska inte sära på oss längre det är inte så det ska vara. Vi längtar hem och ska visa Socialtjänsten att vi kan klara av det bara vi får en enda chans. Men dem har för lågt förtrående, bara för att man har gjort lite problem och sånt ska det inte betyda att man ska ha alla bröderna på SIS. Jag fyller 14 snart. Man kan inte låta en 14 åring bära runt på såna tyngder. Eller mina bröder, alla ska få sin chans för att visa att man klarar av att bo hemma. Men det verkar inte så.

Jag missköte allt. Jag fick LVU för 2 år sedan. Men man får hoppas att man kommer hem någon dag. Jag ska visa att dem inte kan köra över mig, jag ska visa att jag kan komma hem igen. Vi ska visa att vi kan, jag och mina bröder håll ut. För att alla vi är snart hemma det är inte så långt tid kvar. Det är bara att kämpa.

Kärlek & Respekt till mina bröder och min ort.

Hälsningar från: A

Well well you screwd up

Jag växte upp i Biskop och flyttade senare till Frölunda, där dom största fisarna bor.

Frölunda är fullt med wannabe gangsters. Allt jag gjorde om dagarna var att måla graffiti. Snutarna hatade mej, det stod 'Fasop' överallt i hela Frölunda. But i screwd up, precis som dej. Nu är jag fast i nereby gläntan jag bor i rum tre, jag flyttade nyss från helvetet så kallat hällen. Men jag ska snart flytta hem efter 4 långa månader. Då ska jag lägga en fet undvik på allt skit som står och läskar på vägen mot success. Mina kompisar och familj säger pass på allt skit du är snart fri. Jag ska börja måla tavlor och tjäna para och kolla på fotboll med farsan. Kanske ska börja fotboll har tänkt på det, alla lag skulle kunna behöva en mini Alexis Sanchez som får alla och se dåliga ut. Jag ska tjäna ihop lite pängar som jag kan skicka till min släkt i Chile. Jag ska inte svika dej längre mamma inte heller dej pappa för jag kan inte leva utan er, ni är biten i mitt hjärta som inte läker utan er, ni är den andra skon som skapar perfektion jag älskar min familj. Men minst lika mycket älskar jag min fulsöta hund.

Ni får skita på alla som vill er dåligt.

J

ETT FUCKING VIRUS

Kriminallitet är som ett virus som man inte kan få ut man får det när man gjorde nåt kriminellt för första gången jag är krim själv men jag har gjort så gott jag kan för att få ut det för att sätta stop på detta lidandet när man gör nåt kriminellt för första gången så kan man inte sluta man vill bara fortsätta det börjar ju alltid med de här små sakerna typ som godis och drickor osånt skit sen går man vidare till värre saker typ som rån moppeder även bilar sen så kan du inte sluta o sen så sitter du här på denna skiten ta rätta ditt liv medans du kan jag vill bara gott för dig skaffa dig en tjej men glöm aldrig lämna aldrig dina bröder bakom dig de är allt du kommer ha om du hamnar i bråk eller nåt problem jag sitter på låst avdelning på sis i Nereby i Kungälv på en avdelning som heter trappan jag får bara träffa min släkt o family jag har inte sätt mina vänner på 2 månader snart o jag ska sitta ett tag till detta vill ni inte jag lovar er tro inte att ni kan komma undan snuten kommer hem till dig är du inte där så kommer de till din skola är du inte där letar de efter dig i ditt område det vill du inte jag lovar dig dagen innan de tog mig så hade jag möte med SOS de hade hittat knivar vapen osånt skit i mitt rum så vi skulle ha ett möte men jag sa nej och kasta min madras i vägen för jag letade efter min kniv o då var den borta sen sa min SOS kärring vad letar du efter din kniv så jag vände mig om och sprang ut ur huset hon sa att jag kommer bli hämtad så jag visste att jag var efterlyst för en timme senare ringde min pappa och sa snälla kom hem polisen letar efter dig jag trodde han men jag visste att snuten var hemma hos mig för att jag åkte med den där gamla bussen förbi mitt hus så stog det två polis bilar där så jag kom hem runt 03.00 min pappa sov o jag smög in på rummet jag gick inte till skolan nästa dag för att jag visste att

de skulle ta mig där men efter ett tag så kom de hem till mig och tog mig nu sitter jag här och lever kriminell livet så jag varnar er sluta med det ni håller på med aiit detta är en kille från GBG 433 på 14 år

GHETTO BARN FRÅN GBG 433

Shoo mitt namn är P.J.

15 år. Bott på familjehem sen jag var 4 år i värmland.

Allt skit startade när jag började umgås med fel vänner.

Hamnade på ett HVB hem förra sommaren i dalarna där jag började ta droger.

Fick flytta hem igen efter 3 månader men jag fortsatte med droger hemma.

Hamnade på ett till HVB hem i flen efter jul o där eskalerade mitt drog användande och det känndes som hela livet gick åt helvete.

Bodde där i 4 månader tills jag fick flytta på låst i norrland där jag började tänka över mitt liv och kom fram till att jag skulle lägga av med allt o försöka ta tag i mitt liv.

Efter 3 månader fick jag flytta till en öppen avdelning på nereby där livet verkar rulla på jävligt bra o nu har jag permissioner varannan helg o ska nog snart få flytta hem

//P.J

Minnesluckor på Hisingen

Shåså jag ör 14 bast från Hisingen. Jag sitter på SiS Nereby för missbruk av Hasch, skunk, Eva (extasy), MDMA, habbar/ benzo och tjack, stöld samt rån på folk och misshandel.

Jag blev intagen på Ryds brunn i Småland 13nde november 2015. Jag fick sitta där i 6 veckor akut innan jag kunde börja min utredning.

Jag sysslar mycket med habbar i slutet av 2015, jag hade minnesluckor i ca en vecka av habbarna (diazepa 10mg)

En morgon vakna jag svårt habbad av att jag ser ficklampor lysa mig rakt i ansiktet. Jag hade en vän hos mig som var efterlyst. Han hade rymt från LVU så han torska också. Efter min utredning är klar så ska jag sitta på behandling i 6 månader tills min omprövning sen efter det ska jag vara på ett hem. Jag ångrar på det jag har gjort i mitt liv.

Ta hand om er, du tjänar inget på missbruk du förlorar så mycket.

Saknar Göteborg och alla mina bitches och grabbar.

Frankovich 418

23/11-15

Jag är en tjej på 16år.

Jag hade en familj en gång i tiden, en familj som bestod utav fyra små söta flickor. En mamma och en pappa. Den familjen drömmer jag om än idag. Jag vill ha tillbaka den lyckan som jag hade bara då. Men problemet är att jag har kommit på att det är helt omöjligt.

Du kanske undrar varför?

Min pappa dog när jag var 5 år, han hade problem med hjärtat, men det var inte orsaken till att min pappas död, det var krig år 2004-2005 mellan Irak och Iran. Min pappa dog i en bomb exakt framför mina ögon och exakt framför min mammas ögon. Jag kan få bilden än idag utav hans död. Jag minns att jag sprang till honom och försökte få liv i honom. Men jag förstod ej att jag redan hade förlorat det som betydde som mest för mig. Min mamma blev förkrossad. Jag fick se henne gråta sig till sömns varje natt. Jag mådde så dåligt utav att se min mamma så krossad och ledsen. Hon älskade min pappa, det gjorde alla. Men varför just min pappa, varför just han? Han som hade hela sitt liv framför sig.

I min kultur/religion är det så att ifall någon dör så har man kroppen kvar i ett dygn innan man kan begrava. Jag minns jag gick in där min pappa låg i hans kista, lyfte upp kistlocket och jag kan minnas än idag den ödmjuka blicken min pappa gav mig. Jag kan än idag se den blicken innan jag lägger mig, det är läskigt på sätt och vis men jag känner han hos mig varje dag varje minut och varje sekund.

Men nu är vi fyra tjejer på 16,14,12,10, vi har blivit stora, och starka tjejer. Något jag aldrig trott skulle hända. Vi har flyttat mycket sen vi kom till Sverige, från det ena till det andra. Det har gjort oss starkare självklart och mycket mognare på sätt o vis.

Jag förlorade min mamma och mina syskon för bara 5 år sen.

Jag har varit ensam och försökt och klara mig, bott på flera HVB-hem och det gjorde mig mer självständig. Jag älskade mina syskon men vad som inte fick oss och klara att bo ihop vet jag inte än. Jag kanske ville bestämma mycket över dem eftersom jag alltid har tagit hand om mina syskon. Fastän jag har haft min mamma i närheten utav mig.

För fem år sedan fick min mamma ett svar utav migrationsverket om att vi inte fick stanna kvar i Sverige. Jag var 10-11 när jag fick beskedet utav det HVB-hemmet jag bodde på. Självklart blev jag förkrossad. Jag hade bott i Sverige i ett bra tag. Jag gick i skolan fast jag kanske blev mobbad lite, har gått i skola i Sverige sen förskolan. Mina små syskon däremot har gått i dagis här och dem är stora tjejer nu. Dem ka inte arabiska, dem bor här och där jag har inte koll på var min yngsta syster bor, men jag vet att hon mår bra.

Min mamma lämnade Sverige, hon hade inget annat val. Hon ville att vi skulle få en bra framtid, så vi slapp bli bortgifta till våra kusiner eller någon annan.

Jag förstod inte vad som pågick, jag mådde dåligt i veckor efter att ha fått reda på att min mamma hade lämnat oss. Jag väntade på henne i dagar, timmar och månader men hon kom aldrig tillbaka. Nu har det gått 5 år och jag har inte fått se min mammas ansikte. Jag saknar alla våra kramar och våra stunder som vi hade tillsammans.

Det enda som jag vill ha tillbaka är min familj, det som betydde allt för mig.

Några månader efter att jag fick reda på att min mamma hade lämnat landet flyttade jag till ett familjehem. Det gick bra ett tag men sen började jag blir äldre och började förstå saker och ting. Jag bodde i det familjehemmet i 3 år nästan. Hamnade i ett akut ställe mellan augusti och september. Den 22 september flyttade jag därifrån till ett familjehem. Jag skulle bli 15 två månader efteråt. Allt gick bra en stund iallafall. Sen började jag umgås med äldre människor, festade, drack mycket för att jag ville glömma allt, men det spårade ut. Socialen fick placera mig på ett ställe i bergsjön som hette Björkbacken. Det var år 2015 månad mars. Blev äntligen fri från det stället, mådde absolut inte bra där.

Det gick bra både i skolan och ute i ett tag men under sommaren 2015 spårade det ut igen. Jag började misshandla tjejer riktigt illa, varför vet jag inte, men det va på små grejer att dem kanske var uppkäftiga hade ej respekt mot mig, kallade mig för saker och ting. Socialen fick reda på detta eftersom jag hade blivit polisanmäld så många gånger. Så dem bestämde att jag skulle bli placerad på Långanäs en låsbar avdelning som hette slottet.

jag trivdes bra där, gjorde min utredning som jag skulle, jag började må bra och så får jag reda på att jag ska bli förflyttad till Björkbacken igen fast inte till kompassen som jag bodde i utan västan en låsbar avdelning. Jag började gråta för jag ville ej lämna Långanäs. Men det hade varit stökigt på avdelningen och då var dem tvungna och placera mig på något annat ställe eftersom min utredning var nästan slut. Imorgon har jag mitt överlämnings möte och då får jag reda på vad min utredning säger. Min handläggare och jag kom överens om att det ska bli

ett litet HVB fast med tjejer som är äldre och håller på att tränar sig inför en träningslägenhet så dem kan bli mer självständiga. Och det är det som kommer att hända med mig.

Försättningen på detta vet ingen varken jag eller du men man ska alltid vara stark och kämpa och slita för det man vill. Vad är meningen med att vilja ha något och inte kämpa för det.

Stay Strong

/Love prada

Min historia.

Hej, jag vet nt hur jag ska börja med denna historia, men jag kan säga lite saker om mig själv innan jag börjar. Jag är född året 2003 och är ganska lång för min ålder, är typ 167-168 och aa det var typ allt jag har och säga.

Det började med att jag var 7 år gammal, mina föräldrar skilde sig och jag blev skit deppig och trodde allt var mitt fel men självklart var det nt men jag var liten och trodde ju det. Jag gick på möten osv för att jag skulle må bra och det hjälpte, jag insåg att det nt var mitt fel för att dem skilde sig.

Jag tappade kontakten med min pappa och när jag var 9 år gammal fick jag lite kontakt med honom igen.

Sen när jag började 4:an då kom helvetet, alla i min klass blev emot mig och allt pga av den nya tjejen som kom och hon mobbade sönder mig, jag var ju självklart tvungen och byta skola! Jag bytte i 5:an och gick sista terminen i den skolan i årskurs 5. Men när jag kom till den skolan var ju det bara värre. Dem tog bilder på mig när jag duschade och la upp dem på instagram, gjorde fan ett konto om mig och la upp den bilden. Jag vägrade gå till den skolan mer, det var hemskt. Alla ord som dem sa gjorde allt värre "hora""gå och sug din mamma knullare" osv. Jag bytte igen till en annan skola och började 6:an där, bästa skolan måste jag säga! Så snälla, så underbara människor jag mötte där, många blev förvånade att jag gick i 6:an för hur jag såg ut och allt, men det var vanligt för mig.

Men när jag började där så sa jag till mig själv.

"Jag är en ny tjej, nt den gamla utan nya." Så sa jag.

Jag var skit kaxig, många vågade nt snacka med mig för hur jag betedde mig, jag var ju en snorunge typ men hade skit mkt respekt, jag gick och rökte, skaffade äldre vänner, börja gå ut på nätterna och hade så mycket frihet som jag nt trodde att jag skulle ha! Men sen hände det. Soc. Ugh vad jag hatade dem! I september kom dem och hämtade mig och placerade mig på en utredning uppe i Uddevalla, SIS ungdomshem Ljungbacken avd villan. Jag är fan från Södertälje och jag var i en bil i 6 timmar för att komma upp till skiten, jag var ju där bara 2 månader och 3 veckor nt så länge men ändå kände det som om jag var där i 100 år, jag kan nt säga att jag mådde dåligt där för jag fick ju den hjälpen jag behövde å allt som jag är tacksam för, gud vad jag saknar personalen på Villan!

Men, men tiden går och självklart trodde jag att 2016 skulle bli bättre, men nej allt blev värre! Efter jag flyttade från Villan så gick det bara 8 dagar tills jag blev mitt gamla jag, fast jag var mkt trevligare och visade respekt till folk osv det var ju typ det enda jag hade ändrat mig med och jag försöker fortfarande jobba på att var mycket mer trevligare och så blev ju det nyår och jag var bara fri från i några månader och då kom Soc till mitt hem och sa att jag skulle bli placerad på ett behandlingshem igen, bara för att jag var lite för "aggressiv" och dem var oroliga för mig tydligen. BULLSHIT enda jag kan säga men, men. Haha dem säger säkert att jag e aggressiv för att jag blev avstängd från skolan för jag slog en lärare för mkt, ännu mer bullshit! Liksom ja jag slog henne men hon kallade mig serb jävel men aja dem placerade mig efter att jag gjorde det fyfan vad jag hatade dem för att dem placerade mig! Så jag kom till SIS ungdomshem björkbacken avd Kompassen. Har bara varit på kompassen i 8 dagar huh..känns som längre men skit samma. Alla var trevliga i början men jag fick se att det fanns falska fittor som går å snackar skit och allt! Bara för jag snackar

serbiska med en av lärarna i skolan så är jag en hora och en kuksugare!? Deras logik försvann. Man blir ju glad om man får reda på att en lärare snackar serbiska eller hur? Finns bara 3 äkta personer här och är glada att dem bor här men nu ska en flytta, fyfan vad jag kommer sakna dig M, du är skit fin min söta Polak, haha hoppas du har det bra nu kommer sakna dig som fan.

Men alla har nt ett perfekt liv, detta var min historia och tack för att precis du läste detta! Om du har blivit/är placerad som jag, hata nt Soc eller polisen för dem försöker bara hjälpa!

Till mina nära vänner:

M, Saknar dig bästa kusin, vi ses snart igen kusse M!

S, Due min kusins bästa vän och vi har nt pratat så mkt men javet att due en av dem skit sköna människorna som finns haha saknar dig!

A, din Mafia haha saknar dig som fan!! Vi ses snart igen bästa bror.

W, broooooo haha saknar dig så mkt, hoppas det går bra med att noppra med ögonbrynen och att det nt är så smärtsamt som du tycker haha.

P, shoo katt hoppas allt e bra med dig! Saknar dig och det vet du!! Älskar dig bästa P.

J, ha bror!! Kommer du ihåg vår låt? ;) Haha Yasin Byn – Hey. Herregud saknar dig bästa bror vi ses snart igen J!!

I, Hejsan din efterbelivna kelb hahah fan vad man saknar dig! Hoppas du nt gör pistoler mer HAHAHAHA bara du som fattar men älskar dig bästa I!

S, saknar dig S hoppas allt e bra med dig och det går bra i skolan! Bästa S ses snart!!

P, Men hejsan min polski hahah hur mår du? Omg som ja saknar dig P fyfan kmr mörda dig med kramar å det vet du! Hahaha

A, Hoppas du mår bra och det går bra i klassen bästa A, fyfan asså när du ringde mig å berättade allt att ni hade bråkat, fan ville ba ge dig kramar!! Saknar dig som fan.

J, Haaa bror hoppas allt är bra i skolan! Duvet ja kmr va sur på dig för jag bad dig göra mina dagar på snap, DU GLÖMDE DIN ÅSNA VAFAN! Men saknar bror HAHA

S, Vill bara ge dig en ursäkt igen för att jag "råka" slå till dig):
Förlåt min bror vi ses snart igen!

M, Men hej på dig. Hoppas du mår bra och saknar dig! Ps:
Duvet att jag aldrig kmr sluta göra periscope på lektionerna! :) hahah

M, V, F, Haaaa mian gäääriis som jag säger hahah till er bara, fyfan vad jag saknar er! Fan asså kmr krama sönder er när jag ser er haha!

C, Hejsan din nagel jävel hahah ba du fattar, seriöst du ska fan få en skit stor kram när ja ser dig C! Saknar dig!

Volim tebe Mama, Tata i sestro! Izvini mama što te nisam slušala majko! Volim tebe i Tatu i Sestru! <3

Ps: Mamma om du läser detta, köp burek för i helvete!

// Södertälje brate.

Mamma, förlåt.

Allt var som en lek.

Men inte för de andra som jag svek.

Dem hade hopp.

Hopp som jag tror har tagit stopp.

Jag intala mig själv att det var dags för ett slut.

Det gick inte, för allting var bara så jävla kult.

Kolla vem jag svek, jag svek min mamma.

Min mamma som bad och böna för Allah.

Jag kan inte sätta ord för hur jag mår.

Folk varnar och säger `` Du är bara fjorton år``.

Det känns som om jag är vilsen.

Vilsen i en skog.

Mamma förlåt.

Jag svär, jag har fått nog.

Malmö, Fatuma

Till min Älskling C.T

Jag saknar dig som fan du anar bara nt hur mycket. Du betyder allt för mig den dagen vi blev tillsammans förändrades mitt liv. Vi har varit bästa vänner i 5 år, sen blev vi ihop. Våra minnen dom är så jävla underbara sitter och tänker på dig varje dag. Du är min ängel, det är så jävla jobbigt att vara utan dig. Sitter och kollar på våra bilder och gråter tills jag somnar. Bebo jag kommer ut snart då är det du och jag igen...

Det är fett jobbigt att vara borta från någon man verkligen älskar det gåt nt att sluta tänka på dig, asso ett liv utan dig är som ett liv utan luft. Längtar tills jag får träffa dig igen min ängel. Saknar att ligga bredvid dig, känna doften av dig, få en godnatt och godmorgon kyss, när du kramar om mig.

Vi har varit ihop i 9 månader.

Du och jag har varit vänner ganska länge nu och jag tror att jag börjar inse vad jag känner nu, vill va mer än din vän, vill vara din prinsessa, ska göra allt nånsin för att göra dig t min vill va hon du kan ringa t när saker är skit, jag vill va tjejen du vaknar upp bredvid för varje gång jag är med dig så blir jag varm, det perrar i hela kroppen jag vill bara ta din hand och aldrig släppa taget ba få vara i din närhet kyssa dig på munnen och ba ge dig all min kärlek rallar hjärtat *ssch* jag bara önskar det skulle ge dig hela världen om jag kunde det. Ligger sömlös på nätterna, bara tänker på dig oavsett hur långt tid det tar jag kommer vänta på dig för det är värt jag kan svära på min mamma aldrig varit så kär... Jag älskar dig min prins du är mitt allt. Jag ryser när jag hör ditt namn, glöm allt det dumma som

jag sagt baby jag vill va din bae. Jag önska du kunde förstå hur glad du gör mig, hur mycket jag älskar dig och hur jävla kär jag är i dig... Jag älskar dig mest av allt bebo skulle kunna göra allt för dig. Kommer att finnas där för dig vad som än händer. Saknar dig överdrivet mycket jag har nt träffat dig på 1 månad nu och det är skit jobbigt. Älskar dig baby. Önska att jag kunde vara med dig just nu men fuck att jag sitter inne... sitter inlåst och tänker bara på dig vad du gör om dagarna.. Jag krigar bara för dig. C mitt liv och mitt allt mitt hjärta älskar dig som fan. C du kommer alltid att finnas i mina drömmar (Volim te, Mangava tut te dua)

Volim te naj vise na svetu moje sve... Ti si samo moj..

Ljubavi moja.. Duso beboo

Älskar dig som fan älskling du är verkligen mitt allt

Tänker bara på dig och ingen annan. Ingen annan kan ta dig ifrån mig

Saknar dig & Älskar dig som fan. <3

// Bara din J.F

Vilse i livet...

13/1-2016 och här sitter jag på sis som jag aldrig trodde att jag nånsin skulle göra. Jag blev lurad från öppet behandlingshem till låst. Dom första dagarna var ett rent helvete, det är det ju nu också men inte som dom första dagarna. Känner mig så vilse i livet, vet inte vart jag ska bo sen efter 8 månader på sis eller vad som kommer att förändras i mitt liv?

Har bott här på Björkbacken i snart 3 månader. Tiden går så jävla segt och jag vill bara ut!!!! Inlåst med tjejer man inte känner och personal som styr över ditt liv. Bestämda mattider och konstiga regler och rutiner. Ångrar allt jag har ställt till med hemma, fattar inte hur jag har bettet mig förut mot mamma o pappa. Snart får jag åka på permis över helgen, fan va´ glad jag e. Saknar kompisarna och alla människor där ute som jag känner, saknar min lur så sjukt jävla mycket!

Andra tycker åtta månader är en liten tid i mitt liv men 8 månader är hur jävla länge som helst när man sitter inlåst nästan 24/7. Jag kommer ha missat mycket dom här 8 månaderna.

Personalen på boendet e helt fuckade, vissa av dom. Svär man eller betar sig dåligt ute på avdelningen sliter dom in mig på rummet. Fyfan vill bara hem! Hamnat på isolering flera gånger o dom dagarna har jag bara velat dra o aldrig komma tbx till FUCKING SIS!

Tänker att dagen e snart över, månaden e snart över men det går så segt. Jag har lovat mig själv att aldrig sitta på sis någon

mer gång. Aldrig svika mina föräldrar och att börja bete mig. Alla kompisar som har förstört delar av mitt liv ska jag inte ha kvar och kompisar som inte bryr sig eller hör av sig... Tiden jag har suttit här har jag verkligen fått en bild av vilka som var äkta kompisar och vilka falska kompisar jag egentligen har haft.

Vissa dagar önskar jag att kunna få styra över mig själv, kunna bestämma när jag ska ut o när jag ska komma hem. Hatar när man måste bli visiterad av okända människor som tar på din kropp och känner om du har något på dig. Mår bara så dåligt av det och när personal ska kolla igenom dina saker. Du får aldrig ha något privat.

Till alla tjejer där ute som sitter på sis. Kämpa o dra aldrig därifrån. För att slippa sis måste du göra din behandling och kunna få hjälp med saker man inte själv kan förändra i sitt liv. Sen kan man leva igen som vanligt - fast bättre GOOD LUCK;)

/J.A

Mam

Mam låt mig torka dina värdefulla tårar , Låt detta få ett slut.

Förlåt för mina misstag förlåt för mina svek. Tack för att du alltid finns , hur elak jag än är hur mycket jag än förstör.
Du är bästa kvinnan i mitt liv älskar dig mamma.

Vill även tacka alla andra som finns för mig och stöttar mig

Älskar er alla // L.k

Från hemma till hemma (real quick)

- Brud här 14

Ska ba säga fortsätt kämpa och följ regler så kommer ni ut snabbare, jalla hejdå

//s <3

Tack mina änglar♥

Kära mamma förlåt för allt dumt jag gjort, förlåt att jag inte har varit den dottern som du velat ha. Jag älskar dig mest av allt & det ska du alltid veta. Du är den bästa mamman man kan ha & jag tackar dig stort för att du alltid har hjälpt mig. Min kärlek till dig går inte ens att beskriva. Utan dig mamma så hade hela min värld gått under.

Min älskade syster, förlåt för att jag drog ner dig i massa skit... Du är min finaste storasyster & jag ber om ursäkt för allt jag gjort. Vi har haft våra små tjafs men du ska veta att jag alltid kommer stå vid din sida, jag ställer upp för dig i alla lägen. Jag älskar dig super mycket & det kommer jag alltid att göra oavsett vad.

E mitt allt, tack för allt du gjort för mig. Du betyder verkligen allt för mig, det är tack vare dig att jag fortfarande står på denna jord. Du är en del av mig, du är min syster. Jag vill bara säga förlåt för all skit jag gjort... Men du ska veta att jag alltid backar upp dig till 110%. Jag älskar dig oändligt mycket och du kommer alltid vara en del av mig. Du är min soulmate.

W min andra halva, du är som en syster för mig & jag tackar dig grovt för allt du gjort för mig. Jag älskar dig något otroligt mycket. Jag kommer alltid att ställa upp för dig & du ska veta att jag står vid din sida oavsett vafan som händer. Du kommer alltid ha en stor plats i mitt hjärta.

Vi ses snart, älskar er.

//Vildan♥

Att lära sig av sina misstag

Hur många gånger ska men behöva sitta på låst innan man fattar att man ska stanna där man hamnar. Jag bor på sis Björkbacken det finns tre avdelningar jag bodde först på kompassen, sen västan och efter på den öppna östan men om man är korkad sticker man som jag gjorde. Så nu är man tillbaka på västan. I alla fall jag har bott här i snart nio månader och ska vara kvar i typ två till sen blir det familjehem. Jag har en mamma i Västerås som är pundare sen många år tillbaka alla verkar tro att jag kommer bli så med. Jag bodde förut hos min pappa, hans tjej, mina två bröder och lilla syster. De är så små att jag är glad att de knappt vet vad droger är men jag är ändå orolig tänk om de skulle göra samma som mig, det är ju rena mardrömmen. Jag är 13 år, 02a, folk säger att man är liten då men 01or och 00or är också små men äldre än oss så säg inte att vi är dumma i huvudet som börjar när vi är så små med all skit för jag antar att ni äldre gjorde samma sak då. Man borde lyssna på sina föräldrar i början. Jag trodde mina bara ljög när de sa att jag kommer hamna på låst om jag inte börjar sköta mig, men jag tyckte bara att de var töntiga nått som jag ångrar fast jag inte brukar säga det.

/En stor 02a men ändå en liten

Den söta lilla katten

Det var en gång en liten katt som heter winston och han bodde med sin familj.

När winston blev stor så flyttade han till en annan familj.

Men den familjen var elaka så han kunde inte bo där.

Han försökte med allt för att kunna sticka därifrån men det gick inte så bra.

Efter en dag så kom socialen och hämtade katten och flyttade den till ett katthem.

När katten hade bott på katthemmet några dagar så kom det en underbar familj.

Nu lever katten glatt och fint med den underbara familjen.

Frida

Frivillig inlämning, slutade på låsta avd.

Det började med att jag var beroende av gräs, o polisen hade tagit mig ett par gånger för dem var misstänksamma att jag hade nått på mig, men kom undan varje gång. En dag kom dem hem till mig på morgonen och ville göra husrannsakan och men fann inget, dem tog även urinprov på mig men då var jag positiv på thc. Dem hade även kommit hem till min vän några dagar innan och inte funnit något. Efter några veckor av paranoia började jag med benzo, det gick överstyr men paranoian försvann och jag hade aldrig mått bättre. Efter ett par veckor senare insåg jag att jag hade blivit en annan person av den här drogen, jag gjorde slut med min pojkvän för att han ville att jag skulle sluta med skiten ? Helt sjukt, för om jag inte hade börjat med benzo så hade jag aldrig gjort nått sånt. Jag fick även många oros anmälningar från skola och mina vänners föräldrar, jag visste att ja skulle åka dit på det snart jag kände det bara på mig. Så tillslut ville jag lämna in mig själv på Avd. 306 avgiftning för unga & vuxna. Jag var på väg dit med socialtjänst, förälder och pojkvän, jag var fortfarande påverkad av benzon och då hade dem vissa regler jag inte alls gillade så jag kom på vissa möjligheter jag kanske kunde fått under tiden jag skulle vara där. Det gick inte att få dessa möjligheter igenom, då fick jag vänta på bup-akuten för att få träffa en läkare som jag skulle prata med, jag pratade med henne om mitt beroende och hon skrev ner, jag fick vänta kvar efter hon hade gått. Efter någon timme undrade jag vad jag väntade på, jag frågade men fick inget bra svar. Jag satt kvar där o bara väntade på att få komma ut , men då efter några timmar kommer det ett par poliser jag kände igen och sa till mig

”Du ska till en låsbar enhet”. Jag blev bara för sur då alltså när jag hade lämnat in mig själv från början och sen ska dom ta mig till låst?!!! Nu har jag kommit längre i min behandling så bor på en öppen avd nu men det där va så fel!!!!
Fuck SiS // \$

Gina

Hej, jag heter Pernilla

jag är 17 år. Jag ska berätta om varför jag är på låst behandling på en paragraf 12-institution.

Innan jag kom till elevhemmet så bodde jag på ett ställe som heter xxxxx i Dalarna och det var inte så bra där. Jag blev misshandlad av andra som bodde där och personalen brydde sig inte så jag började rymma hela tiden med min bästa kompis Rosa. Som sagt vi rymde tillsammans ganska ofta till en ungdomsgård och där fick vi träffa en massa vänner som brydde sig om oss och vad som hade hänt med oss. När vi kom tillbaka från ungdomsgården där vi hade det jätte trevligt med våra vänner. Så kom personalen och alla andra ungdomar fram till oss och frågade vart vi hade varit och vi berättade. Sen när inte personalen såg på så blev vi båda misshandlade av två stycken som heter Stina och Lisa. Jag fick en kruka i tinningen och blev slagen och Rosa blev sparkad i magen så hon behövde åka till sjukhuset. När vi mådde bättre så stack vi igen men den gången så var det några killar så bjöd oss på fest och vi tackade ja så vi gick med dom här killarna och festade. När vi var på festen på drack vi ren sprit och så bjöd dom på hasch och vi provade det var första gången för oss båda vi var där i typ 2 timmar och under dom två timmarna så var jag och Frida jätte glada och ville inte hem vi dansade vi skrattade som vi aldrig gjorde på xxxxx och sen gick det över styr dom började tafsa på Frida och så skrek hon sluta och jag hade somnat men när hon skrek så vaknade jag och såg vad dom gjorde så jag försökte gå därifrån jag kunde knappt gå men jag lyckades komma därifrån jag gick jätte länge och visste inte vart jag var men sen kom 4 stycken som cyklade så jag stannade dom och fick låna en mobil av dom så jag kunde ringa personalen och

som tur var kom jag ihåg deras nummer jag ringe dom och dom frågade vart jag var och jag visste inte det men då sa dom här killarna som jag lånade mobilen av att jag var vid ett område jag kommer inte ihåg vad det heter. Personalen kom och dom hämtade upp mig jag var så förstörd och rädd och frågade hur det går med Frida och dom sa att dom skulle ringa polisen så dom gjorde det och så berättade jag vilken port vi var i och vilken lägenhet. När dom hade ringt så åkte vi till Sjukhus och där var jag i 3-4 timmar för dom ville veta vad jag hade fått i mig. Jag sa till personalen att jag hade fått i mig sprit och hasch men dom trodde inte på mig och när proverna kom så stod det att jag hade fått i mig det jag sa så vi fick åka hem och när jag var tillbaka på xxxxxx så såg jag inte Rosa någonstans men jag var så trött så jag somnade och nästa dag så såg jag henne hemma och jag blev jätte glad. Vi var på xxxxx. Efter några dagar stack vi igen till Ängar och skulle fråga om någon kunde köpa ut cigg åt oss och då kom dom här killarna vi festade med och frågade om vad det var som hände igår och varför jag stack. Jag svarade inte. Dom köpte cigg till oss och sen frågade dom om vi ville va med dom och jag sa ja så vi var med dom och sen så bjöd dom på hasch igen och då rökte jag på igen men inte Rosa. Efter vi hade varit med dom så skulle vi gå till hemköp igen och ringa personalen och fråga om dom kunde hämta oss men innan vi kom in så var det två killar som var somalier och dom började prata med oss och dom var rätt trevliga men efter en stund så började ena kille strula med mig. Sen så sa jag att jag måste gå in på toa så han släppte mig och jag gick till hemköp och ringde personalen och berättade vad som hade hänt men dom trodde mig inte. När dom kom tillslut hade killarna gått och när vi skulle hoppa in i bilen så sa en personal, att vi inte skulle åka tillbaka vi skulle gå med honom tillbaka jag blev jätte sur men jag gick dom här 1,5 milen hög och trött och när vi var framme så gick vi och la oss.

Nästa dag så gick vi igen för vi blev misshandlade igen och den här gången tänkte vi inte komma tillbaka så vi ringde min pappa från Pressbyrons telefon och frågade om han kunde köpa två tåg biljetter till oss till Stockholm och det gjorde han men den gick inte för en nästa dag så vi fick sova på stationen och kl 2 på natten kom en vakt och sa att vi behövde gå därifrån för dom skulle stänga i 2 timmar så vi gick till donken och var där i 1 timme och sen stängde dom så vi fick vara ute i 1 timme och efter en timme så gick vi tillbaka till stationen och sov nästa dag så ringde jag pappa och han gav mig beställnings numret så vi fick ut biljetterna och sen när vi gjorde det så satte vi oss på tågen och åkte till Stockholm och när vi var framme träffade vi pappa och vi åkte till farmor där han bodde och efter tio minuter kom mamma och hämtade oss utan att vi visste om det så vi åkte med henne och hade jätte trevligt vi spelade laser doom och var där i några dagar och sen kom Rosas mamma och hämtade henne så dom åkte tillbaka till dalarna och jag var kvar hos min mamma och nästa dag så åkte vi till polisen utan att jag visste om det och när vi var där och jag såg poliserna fick jag panik så jag sprang där ifrån och dom efter och när dom fick tag i mig så började jag slåss och dom tog ner mig på backen och då lugnade jag ner mig mamma. Hon var jätte ledsen och upprörd och sen tog polisen in på stationen och sen körde dom mig till elevhemmet och nu är jag här, och efter några dagar kom Rosa hit också så det är min historia hur jag hamnade på låst tack för att ni läste detta TACK FÖR MIG

18/12-2015

Ett adhd barn som sprider glädje

Jag är ett adhd barn som sprider glädje. Ibland har jag en dålig dag och säger förfan låt mig va! Men en sån dag kan alla ha.

Fast jag är inlåst lyser jag som en sol och när jag kommer ut tar jag på mig mina skor.

Jag ringer en vän och säger du är snäll, jag skrattar glatt för jag ser en katt, sedan är samtalet slut och jag går ut.

Nu när jag har simmat ur min dimma tar jag ett glas i natten svåra timmar.

Från att hjälpa en turist till att bli en känd jurist, Kampen var svår det tog flera år

Nu är jag advokat och tjänar para i högsta grad

Jag tror vi säger så för en stund.

Jag är en grym och stolt tjej tack och hej

Isabella 16 ÅR

Mina fkn krigare

Jag visar dig vägen dit vi ska. Kommer va din soldat tills mitt sista andetag

Jag träffade min ängel när hon behövdes som mest, när jag var längst ner på djupet hon bedöva min stress. Låt folk prata o bete sig fult dom e ingenting för mig för ingen av dom e du

lak jag dör för dig på riktigt. Sätter smilegropar på kinderna istället för salt

jag sväär på allt, utan dig så känns världen så kall

de blir som en spännande film, vad ska hända sen. Jag går i döden för dig för du e min bästa vän.

Hon e lojal som en soldat ja ni ska se hur hon betar sig, via regn o sol, genom krig och fred hon e me mig

Min bästa vän jag svääääär de vi mot världen du och jag, så vacker så lojal

baby du e allt jag vill ha

t min älskling husäää min älskling f min älskling m min älskling

mina krigare re:)dör för er<3

//

Aldrig tagit mig hit utan er

Jag vaknar denna morgon exakt som alla andra och det enda jag kan tänka är borde jag stanna?

Vet inte vart mitt hopp har tagit vägen, för det är inget jag kan se, vet inte om jag borde böna och be för att försöka finna lycka, men vad fan ska då alla andra tycka?

Jag vaknar varje dag och undrar hur det ens finns något av mig kvar, för sanningen är att jag inte är den jag en gång var.

Jag går upp och gör det jag ska, ler och får alla att tro att jag mår bra, men egentligen önskar jag bara att ni kunde låta mig vara.

Men jag tänker på dig älskling, du ger mig hopp och med dig blir jag komplett, tillsammans förenas vi och blir ett, men tro mig det är fan inte lätt.

För härinne flyter dagarna ihop och jag faller sönder snabbare än ett hus av kort, men jag kämpar för oss och gjort är gjort och det enda jag kan hoppas är att allt kommer gå fort.

Jag vet att det är många frågor om alla mina onda demoner, men jag vet inte vad jag ska svara dig förutom att jag tror att det är alla jävla droger.

Tro mig, jag sitter här och gråter oftare än du tror, och jag har inte ens ord för att förklara hur mycket jag saknar min bror.

Man är fast i detta rum som är allt för likt en cell, det har varit mycket tjat och mycket gnäll, but I can make it cause I'm still walking through hell.

Everyday of my life, I'm always looking for that extra spice, even though I'm scared of heights, I want to say I'm sorry for all the lies.

Maybe I just needed a hug, but I just kept on looking for the perfect drug.

Meanwhile I got stuck in the devils mud, and I sunk deeper than I ever thought I could, but I should have listened to you when you said I would.

Thank you for saving me, you showed be what a wonderful person I could be and you made me see what I could give the world from a whole another perspective.

I'm so lucky that I've got all of you, because you can see me right through, and never forget that I love you.

I love you mum and I'm always going to miss you dad, and I will keep my smile even though I'm sad, cause you thought me how to do that.

Mamma, pappa, min älskade bror, min underbara pojkvän, min finaste syster Jackie och alla mina vänner

.Jag älskar er och jag hade aldrig tagit mig hit utan er<3

//

Skadad blir man

Två år har gått och jag sitter fan fortfarande här som en mongolid och väntar. Bott på SIS i 10 månader nu och jag kommer att bryta mig ut snart. Där jag bor nu är ändå helt ok, bor på ett pragraf 12-hem. Livet suger verkligen på insidan asså. När du väl blivit inlåst kommer du inte ut på ett bra jävla tag. Jag kan sakna skiten ibland men nu när jag vart ren så jävla länge så är jag som en ny människa. När jag kom ut första gången på några månader så var jag fett obekvämt med alla människor runt omkring mig på stan. Jag blev typ yr och helt jävla cp skadad asså. Men vafan, konstigt? Var ju för fan isolerad hela jävla sommaren. Dom tog allt ifrån mig. Mina cigg, min tändare, mina kläder mitt insulin. Hade ingen mobil när jag kom, tappade den nån månad innan jag blev inlåst. Helt jävla värdelöst är Sveriges system. Det tog mig två månader och kunna åka buss /tåg själv. Helt skadad blev jag, skadad blir man. Bye

Julia

En annan värld

Just nu så bor jag på SIS Ungdomshem. Jag trivs ganska bra, men ibland så händer det saker som jag egentligen inte riktigt vill. Jag rymmer och får en massa utbrott. Ibland händer det att jag blir aggressiv mot personal. Det händer ganska ofta när jag tänker efter. Det har hänt att jag har slitit sönder personalen kläder och fått till några sparkar och slag. Jag har försökt att prata med psykologen, men det hjälper inte. Det har hänt att jag har fått utbrott under våra samtal. För tillfället så träffar jag inte honom. Jag känner att det är bäst eftersom det inte hjälper mig. Han är en bra psykolog som jag litar på, men jag tycker att han inte möter mig på rätt sätt. Institutionschefen har jobbat som psykolog och han är ganska bra att prata med. Man känner sig värdefull och sedd när man pratar med honom. Det finns även två personal på avdelningen som jag bor på som jag har väldigt mycket förtroende för. Jag kan berätta allt för dom. De lyssnar på mig och hjälper mig på ett bra sett. Den ena personen är min kontaktperson. Han är snäll och omtänksam. Jag kan alltid vända mig till honom. Han är en sådan person som jag känner mig trygg med. Jag luta mig mot honom när allting blir svårt. Ibland så har det hänt att jag har mått dåligt när han inte jobbar. Då försöker jag att rymma hem till honom. Jag har lyckats med det en gång, men jag har försökt flera gånger. Den andra personen som jag litar på är en nattpersonal på avdelningen. Han är också väldigt snäll och omtänksam, men han är väldigt bestämd. Han brukar sitta med mig på nätterna när jag mår dåligt. Han är också en sådan person som jag kan luta mig mot när jag känner att allt är svårt. Det finns en grej om mig som de flesta inte vet om. Ibland så kan jag få en massa tvångstankar som vill att jag ska göra illa mig själv. För det mesta så kan jag inte styra över det.

Jag känner mig tvungen att göra det. Jag får panik och blir helt galen. Personalen är tvingade till att hålla fast mig. Då får jag ännu mer panik. Jag har ingen kontroll överhuvudtaget. Jag tappar verklighetsuppfattningen och förväxlar personalen med män som har varit elaka mot mig. Jag skriker och gör motstånd. Jag kallar de för olika namn och jag är verkligen säker på att personalen är de personerna som har utsatt mig. När jag börjar lugna ner mig och det får gå några minuter så har jag glömt vad som har hänt. Jag kommer inte ihåg vad jag har sagt eller gjort. Det är ganska läskigt. Personalen har berättat för mig att jag ser på dom som om de vore männen som har utsatt mig. Ibland kommer jag ihåg några delar av händelsen, men oftast så kommer jag inte ihåg någonting. Jag funderar på om det kan ha med någon diagnos att göra. Jag är utredd på NPU och det kom fram att jag har ADHD med impulsproblematik, ÅNGEST och Misstänkt autismspektrumstörning. Fast de här panikattackerna har förvärrats med åren. Det har aldrig varit såhär illa förut. Jag tycker att det är bra att jag har personal som hjälper mig. Annars skulle det bara bli kaos! Det rör sig mycket i mitt huvud om min pappa också. Han dog samma år som jag skulle fylla 14, alltså 2013. Jag fick inte delta i hans begravning. Det är någonting som fortfarande finns i mitt huvud, men det har gått ganska bra ändå. Just nu så har jag det ganska bra förutom lite panik och ilska ibland, men det får man räkna med. Jag har kontakt med ungdomar och en personal från mitt förra ställe, SIS Ungdomshem Långanäs. Jag och den där personalen kommer väldigt bra överens. Han är en bra person att prata med. Han spelar i ett rockabilly band. De är ganska duktiga. Nu ska jag inte slösa bort er tid!

/// Carro

Hur allting började

Hej jag heter C och jag vill skriva om hur allt började.

Det var en hemsk dag (27 April) Allt var helt kaos. Jag stack hemifrån och bodde hos olika personer som hade plats för mig. Sen bodde jag hos min kompis M och hennes fosterfamilj. Min mamma sa att om jag inte kom hem skulle jag bli hämtad av polis.

Jag satt med min bästa kompis och drack läsk i solen den 9 Maj 2015. Min kompis fostermamma kom till oss och sa att det var någon som ville träffa mig, så jag gick med henne till två män som stod och blockerade dörren. Jag fattade vad som pågick ganska snabbt och försökte springa till M som satt en bit bort. Dom två männen tog tag i mig och jag blev våldsam mot dom. Dom släpade ner mig i trapphuset och pratade med mig om vad som skulle hända. Jag blev sedan satt i en bil och körd till Norrland, till ett ställe som heter Vemyra i Sollefteå. Jag har aldrig varit placerad på ett Sis hem förut och var jätte rädd för att jag bara har hört hemska saker om sådana ställen. När jag först kom in fick jag ta av mig kläderna och bli visiterad, det tyckte jag var jätte jobbigt. Men det gick bra. Jag fick kolla runt på avdelningen och hälsa på de andra som bodde där, sedan fick jag prata med min socialsekreterare som sa att jag skulle vara här i 2 månader max. Dagarna gick förbi utan att jag visste av dem, det kändes som det hade gått flera månader och efter 2 månader och 1 vecka fick jag veta att jag skulle göra en utredning också, vilket skulle dröja ca 2 månader extra.

Det var helt kaos, jag var ovän till och från med de andra tjejerna, dem gaddade ihop sig och smetade in min dörr i

senap och skrev hora på alla väggar. Det kändes som jag hade kommit till helvetet.

Men det lade sig efter ett tag, och när jag hade fått rätt på alla mediciner så kändes allting en aning lättare. För tre veckor sedan gick jag in i väggen, jag blev riktigt utåtagerande och slog sönder inredning och personal ordentligt. Jag rymde varje dag och triggade de andra till saker. Men det lade sig efter två veckor och sen blev jag stabil igen. Nu tänker jag bara på en enda sak, och det är nästa placering. Jag ville till behandlingsavdelningen här på Vemyra och för att få det måste jag sköta mig och bli lugn så jag har mitt mål nu och jag kämpar verkligen för att nå det. Med hjälp och stöd tror jag att det kommer gå..

// CaRy

Blicka framåt, annars ramlar du.

Helt sjukt, det har nu gått 18 månader sen jag blev placerad på låst. Fattar själv inte vilken förändring jag faktiskt har gjort. När jag blev placerad så sket jag i allt, okända människor ska komma här och 'jobba' med mig? Haha aldrig. Sa gång på gång, 'ni kallar detta behandling, vet ni vad jag kallar det? FÖRVARING.' Soc sa till mig att jag blev placerad inom sis på grund av mitt missbruk och att jag hade fel umgänge. Vadå missbruk? Vad jidrar hon i? Jag är ingen missbrukare, jag är livsnjutare. Fel umgänge? Vad vet hon? Ska hon komma här och säga vem jag ska umgås med och inte? FUCK HENNE. Men nu inser jag, hon hade rätt. Jag var missbrukare, jag hade fel umgänge. Jag hade problem, jag hade hamnat riktigt snett. Men jag ville inte lyssna på någon som försökte förklara för mig vad som är bäst för mig hit och dit. Innerst inne så visste jag att dom hade rätt, men jag var för rädd att ta i tu med mina problem. När saker och ting blev för jobbigt för mig och de droger jag tog slutade ge effekt så gick jag över till tyngre droger, tog mer och mer. Jag ville inte bli nykter, för då måste jag ju möta verkligheten och det vågade inte jag. När jag blev placerad på min första institution så hamnade jag långt ut i skogen, jag visste inte ens själv vart fan jag var, för när jag kom dit så var jag så hög så jag knappt visste vad jag hette. Och det var då paniken kom, vart är jag nånstans? Vart finns drogerna? Rädslan kom, och det var då jag förstod. Jag har inget val längre, det är bara att gilla läget. Jag ville verkligen inte, jag ville inte bli nykter. Jag var så jävla rädd, jag försökte ta livet av mig gång på gång, jag ville bara försvinna, försvinna därifrån, försvinna från allt. För det hade jag ju gjort i flera år, rymt från mina problem. Så det var ju nånting jag var van vid att göra,

men nu när det inte gick så visste jag inte vart jag skulle ta vägen, vad skulle jag göra nu? Jag stängde in mig själv, det enda jag gjorde på dagarna var och ligga och sova. Jag sket i hur länge, jag ville bara sova. Men det var då allt började ploppa upp igen, när jag sov så drömde jag mardrömmar om händelsen som fuckat mitt liv. När jag var 10 år så gjorde jag mitt första självmordsförsök genom att ta en överdos på tabletter, dom förlorade mig i några sekunder sedan fick dom igång mitt hjärta igen och jag blev flyttad till en avdelning som heter Intensiven. Eftersom jag var såpass svag så fick jag ligga i respirator i ungefär en veckas tid. Ingen förstod varför jag tog överdos, jag var ju den glada lilla flickan som alltid skrattade och spred glädje, så varför skulle jag försöka ta mitt liv? Jag hittade på ursäkter på ursäkter, jag skämdes. Rädslan över att jag en dag kanske kommer stöta på denna man igen. Jag var så arg, så arg över att dom inte lät mig dö där, hade dom låtit mig dö så hade jag inte behövt bära på denna smärta. Jag kollade mig i spegeln, jag såg ingenting positivt. Det jag såg det var smuts. Jag var smutsig, jag förtjänade inte att må bra. Jag började leta fel på mig själv och det var då mina ätstörningar kom in i bilden. Det kunde gå dagar innan jag åt, och när jag väl åt så spydde jag upp den. Jag bar stora kläder för att jag ville inte att någon skulle se. Jag ville inte att någon skulle se hur äcklig jag var. Det gick ett tag, och jag tror inte jag själv insåg hur tunn jag faktiskt var. Men i mina ögon var jag fortfarande fet. Jag stod inne i mitt rum, i bh & trosor och kollade mig själv i spegeln och det var då mamma kom in, från första början så skulle hon säga till att maten var klar, men när hon såg mig så blev hon tyst, hon satte sig på sängen och började gråta. Mamma kontaktade soc och jag blev inlagd på psyk för tvångsmatning. Och efter det så eskalerade allting bara mer och mer. Provade droger första gången när jag var 11,

några månader senare så satt jag i skiten och kunde inte ta mig ur. Eller ville inte ta mig ur rättare sagt. Jag fattar inte att jag höll på i ca 5 års tid, det är bara sjukt. Men, jag tog mig ur det. Och hoppas ni alla andra också gör det. Peace!!

/023

Hallåja !!!

Jag är en tjej på 17 år som bor nu i Norrland men jag ska gå bak lite för att berätta lite hur jag hamnade här uppe !!!.

Allt började för 1 år sen, jag bodde hemma, jag började skära mig, jag slog alla i min familj, jag tog min första drog och jag drack varje helg som jag kunna när mamman min inte såg.

jag försökte sluta dricka men det gick inte bra så fort ja såg nån sort av alkohol så ville jag dricka den, så jag drack den fort som in i helvete.

så mamman min ringde SOC och sa att hon inte hade verktygen för att klarar av mig så jag flyttade ner till Uppsala dom första dagarna gick bra men sen så började jag sticka igen och igen och igen, det var liksom inge stopp på mig, jag stack till Stockholm och till Uppsala jag kunna vara borta i dagar när jag var i Stockholm. En dag när jag var i Stockholm så träffade jag en kille vid namn M.... jag kommer inte säga hela namnet för jag vill inte avslöja hans namn men i alla fall han och jag vart tillsammans och var det i 3 månader, men mamma ringde SOC igen och sa att jag kunna komma hem och det gjorde jag.

jag åkte hem och var där i 3 månader, min kille M som jag hade då han kom och hälsade på en helg men han insåg att det inte fungerade så bra mellan oss så han dumpade mig på samma plats, jag vart jätte ledsen och sa till han att han skulle åka hem och det gjorde han med.

efter 4 veckor så kunna jag inte vara hemma längre så jag bestämde mig för att flytta till Borlänge på behandlings hem, jag kunna inte heller sluta sticka där ifrån heller så när det gick

typ 3 dagar så stack jag och jag kom hem kl. 04 på morgonen men samma dag så stack jag igen och var borta över dagen och kom hem på kvällen runt 22:30 men personalen brydde sig inte om mig eller andra ungdomarna på hemmet så alla vi bestämde oss för att sticka ifrån hemmet och aldrig mer komma tillbaka.

Efter 2 dagar efter rymningen så kom polisen och sa att jag skulle till Örebro vi satt i en bil i 4 timmar med utan stopp och när jag kom fram så var en kompis till mig där hon heter P..... vi bodde under samma tak i 2 månader men vi gick inte så bra ihop så hon flyttade till ett öppet boende och jag var tvungen att flytta upp till Norrland.

jag satt i en bil i 7 timmar men vi stannade för att jag kunna få nått att äta sen så åkte vi vidare och sen så var vi framme och nu sitter jag här efter 3 veckor av lycka och bara längtar efter att få komma hem till min familj!!!

Sådär nu vet ni lite om hur jag hade det

/F

Fiskar simmar

Under mitt liv på SIS (jag har bott i tre) så har jag insett en viktig grej. Fiskar simmar, men brunbjörnar simmar också. Men det betyder inte att brunbjörnar är fiskar.

// Guldfisken

Flyttad från hem till hem.

Jag har bott på 27 ställen på 2 och ett halvt år. Jag har blivit flyttad och flyttad. På grund av att mina föräldrar inte vill ha mig och att jag rymmer och skadar mig själv. Jag har inte mått bra på något ställe. Jag har spenderat 1 och ett halvt år på låsta institutioner. Det är många månader och många veckor och många dagar. Men, jag har behövt det. För om jag inte hade hamnat på en låst institution, så vet jag att jag hade varit död för längesen. Jag har varit med om mycket i mitt liv som har fått mig att bara falla ihop och inte vilja leva mer. Men, med hjälp av personal och andra ungdomar så har jag börjat fundera på om allt verkligen var mitt fel. Varför ska jag behöva gå runt och må dåligt och inte han? Varför ska jag behöva kämpa mig igenom varenda jävla dag, men inte han? Varför ska jag behöva skada mig själv, men inte han? Varför ska jag behöva lida, men inte han? Varför ska jag behöva bo på sånt här ställe, men inte han? Varför ska jag behöva höra hans jävla röst, men inte han? Varför får inte jag bo hos mamma, men det får han? Han har förstört mig. Men, jag ska kämpa mig igenom det här. Jag ska inte låta honom vinna över mig. Jag vill bli fri från min ångest och mitt självskadebeteende. Jag ska inte låta någon trycka ner mig så pass mycket att jag till slut tar livet av mig. Vissa dagar är tuffare än andra. Och ibland så vet jag att jag behöver hjälp för att klara mig igenom dom tuffa dagarna. Och då är jag glad att det finns folk som jag litar på som jag kan prata med. På ett sätt så är jag glad att jag hamnade just här jag är idag. För då vet jag att det finns hjälp att få. För jag vill ha hjälp. För jag vill inte svika mina nära och kära längre. Jag vill visa alla att jag faktiskt kan jag också!

/Melle

Livet

Jag vet att alla texter i den här boken brukar vara fett deppiga (fuck soc, polisen, systemet) bla, bla. Du får faktiskt skylla dig själv. Det är ingen annans fel att du sitter i den här situationen. Men det är bara du som kan ändra ditt liv. Du kommer förmodligen skratta åt det jag skriver. Det skulle jag gjort för nåt år sen. Men det du gör, har jag redan gjort. O det du säger har jag redan sagt. Jag har tagit mig ur mitt gamla liv som var fyllt med droger och misär.

Jag är så glad, livet äger. Jag är 100 % nykter. Jag har fått lägenhet. Jag har ett badkar. Jag ska på dejt på måndag. Jag har respekt för mig själv. Jag kommer hitta en bra kille för att jag kastar alla som betar sig dåligt.

Lyssna på det tjejer och killar. Behandlar nån er dåligt. Skit i den personen. Den kommer inte ändra sig. Lägg inte energi på att försöka ändra nån person. Har nån lyckats ändra på er? (utan eran vilja att göra det) Nej, tänkte väl det. Ge inte upp, din framtid kan vara så ljus. Den som lever får se hur det blir.

Keep your head up little fighter, tomorrow will be brighter.

/M

2 november, 2015

Minns dagen som igår. Jag hade precis kommit hem från Eskilstuna och två snutar knackade på min dörr och sa att jag skulle till Lövsta skolhem som skulle va öppen. På vägen dit så stannade vi i Stavsjö för att Nyköpingspolisen skulle hämta istället. Vi satt i civilbilen på nån mackparkering och väntade i en timme och ja svär det var den längsta timmen i mitt liv. När vi kom dit så möttes vi av två personer, en gipsy och en Syrian. Jag skulle klä av mig naken för jag skulle lämna piss och visiterad. Dom fråga om jag va positiv på nåt och sa att det är ingen idé att ljuga för dom skulle ändå se. Så jag sa "aa ba THC".

Dom tog min lur och mina cash för det tydligen va låst SIS. En utredning och akutavdelning som man va runt tre månader på. Och nu efter 4 fucking månader akutplacerad fick jag äntligen börja min utredning som dom säger ska ta max åtta veckor. Så Inshallah snart kommer jag härifrån och det här fucking rökfria stället.

MH

DJ: I världens ände.

Mitt minne är kort, liksom livet och lyckan är. Något alla kan relatera till. Jag kan inte minnas ett liv utan låsta dörrar. Jag vet den där obehagliga känslan man får på första dagen då snutjävlar och soc kärringar som kommer hem till en och tar en och i samma stund så vänds hela din värld upp och ned och livet förstörs åt alla håll! Man vaknar på ett nytt ställe och får en ny identitet och man kan fortfarande inte fatta hur man kom hit. Det är som att man har dött. Tiden är långsam och man gör allt för att slå ihjäl tiden, man får gå igenom samma saker om och om igen. Man blir grå och tunn liksom uttänjd för att man aldrig är fri och man straffas varje dag och det blir helt svart i skallen. Men tiden är värdefull för det får dig att ångra och kan vara början på bättre tider. Tro mig jag vet hur det känns att inte ha någon att prata med och man har otur med flickvännen och saknar det livet man hade. För att SiS är döden – både slutet och början.

//

En tjej på nästan 15 år

Allt började redan när jag föddes. Min mamma va alkoholist. De va alltid bråk hemma mellan min mamma, pappa och mina två äldre bröder. Men jag kommer inte ihåg så mycket. De jag minns mest är att jag och min yngsta bror som e två år äldre än mig. Vi slogs hela tiden. Men när jag fyllde sex år blev min mamma nykter och jag började skolan. Då började de me att jag skolkade väldigt mycket. Sen när jag fyllde åtta år flyttade jag hem till min pappa så va tvungen att byta skola. Jag började också röka cigg när jag var åtta år. De gick bra kanske den första månaden sen började jag och min bror bråka igen och jag började slåss i skolan och skolkade. När jag fyllde 11 år och började 5an kom soc in i mitt liv. Jag fick flytta hem till mamma igen och bytte skola igen till en resursskola för ADHD barn. Där blev jag misshandlad av lärarna. Sen hösten 2014 när jag var tolv år flyttade jag till ett familjehem 20 mil från min familj. Men var bara där i 1,5 månad sen blev jag placerad på ett behandlingshem. Bodde där i tolv dagar typ sen hem igen. Men efter två veckor flyttade soc mig till ett annat behandlingshem och där bodde jag i 1 år och 3 månader typ. Under tiden jag bodde där hände mycket. Jag testade droger för första gången, tog BENZO. Men inget jag fortsatte med. (va bara 12 år) Sen ville jag ha lite kul så jag rymde med två tjejkompisar. Vi hade kul i typ en vecka sen blev mina tjejkompisar tagna av polisen så jag ringde mitt behandlingshem och sa att dom skulle hämta mig så de gjorde det. Sen två månader senare rymde jag igen. När jag va på rymmen va de min födelsedag så jag och min tjejkompis ville ha kul så vi drog till en strand med några vi inte kände så den kvällen blev jag våldtagen av en snubbe. Kom tillbaka samma natt/morgon till behandlingshemmet. Åkte till sjukhuset och dem la in mig på BUP. Sen

gick de upp och ner. Men tillslut gick det bra. Sen våren 2015 sa soc att jag skulle flytta till ett flickhem men de var inge bra. Bodde där i ett halvår och fick ingen hjälp alls. Sen fick jag flytta hem så jag bodde hemma i typ fyra månader de gick så där. Va mycket, dom tar droger och säljer. Sen en helg ville vi ha kul så jag och några tjejkompisar drack me några killar och vi åkte bil me dom och sånt. Sen en annan helg drack jag me några också då blev jag efterlyst men kom hem dagen efter och då mådde jag piss så jag försökte ta självmord och nu sitter jag på Lövsta (Tallhöjden) och har varit här i tre veckor och hoppas att jag kommer härifrån snart... Mitt tips e att du ska sköta dig så kommer du där ifrån så fort som möjligt

/En tjej bara!

Kommer ut snart!

Allting började för tre år sedan när spice tog över mitt liv. Efter att ha flyttat omkring et tag så bestämde soc att jag skulle åka ner till mormor i Kosovo och vara där i några månader.

Det gick bra utan drogerna, men efter fyra veckor så fick jag en plötslig psykos och skumma grejor började hända mig. Jag lärde mig hantera det med tiden, när jag kom tillbaka till Sverige flyttade jag tillbaka till mamma. Jag var mest ute och drack, så soc bestämde sig för att placera mig på ett HVB-hem. Det var mest kaos där. Jag rymde hela tiden. Personalen hade ingen koll. Till slut så placerade dom om mig till ett HVB-hem i Alunda. Jag trivdes där och det gick fett bra för mig. Jag fick åka på permissioner typ varje helg och fick åka in till Uppsala typ bara så där.

Med tiden så blev jag deprimerad för att min dåvarande kille hade varit otrogen. Vi var tillsammans i ett och ett halvt år. Jag började ta tramadol och drack typ varje helg på permissionerna. Till slut så tog jag med mig flera kartor till HVB-hemmet efter mina permissioner.

Det dämpade smärtan och jag slapp tänka så mycket. Jag väntade på att få flytta i flera månader. Tanken var att jag skulle komma till ett friare ställe. Jag packade ihop mina grejor och drog till soc.-kontoret fett hypad och nervös. När jag kommer dit så får jag reda på att jag istället ska flytta till Lövsta skolhem. Blev helt chockad, men nu är jag här. Det suger, jag är utan cigg, utan min telefon, utan min frihet.

Men jag svär jag kommer ut snart jag svär!!

//

Lövsta är bäst

Allt började med att jag började må piss. Allt gick dåligt i skolan. Jag blev placerad på familjehem, men det fungerade inte så bra. Efter typ 4 månader så blev jag placerad på ett HVB hem. Jag blev bara sämre av att bo där. Efter att jag hade försökt att ta mitt liv allt för många gånger så placerade soc. mig på Lövsta. Nu så har jag bott här i typ 2 månader. Jag bor på avdelningen Tallhöjden. Det är bäst. Jag trivs där, personalen är bra. Det enda som är dåligt är maten och de hårda sängarna.

Jag vill aldrig flytta från Lövsta.

Raggjarbruden

Rapper R

Sis är piss tiden är guld tiden är pengar tiden går jag är fast när ska jag ha rast. Maten är äcklig alla är förskräcklig jag vill hem jag vill inte vara här jag svär jag älskar bär. Ni bara kaxar till advokaten jag faxar. Domstol kommer soc vinner jag försvinner från gatan och satan vinner. Jag älskar mat en stor fat jag är stor och lat bla bla bla jag är trött på era tjat. Jag har ego jag delar inte med mig av min lego. Jag är bäst jag går varje dag på fest jag är vän med en präst yoo yoo yoo jag rider på en brun häst som är min. Jag är snabb som en katt tjugo kronors hatt du hinner inte i fatt mannen du är matt golvet är slätt och platt. Jag är cool och stor som en sol jag är stadig som en stol hahahaha bla bla bla ratatatata. Salong balong jag sparkar på en stång vägen är lång ding ding dong hong kong king kong bada bong. Ninaninananana jag är snygg men jag kan vara stygg rak i rygg splashar mygg jalla bygg. Kom bom bom lalalala hoho ho ni kommer aldrig bli fria haha.

Fatpac

Våran verklighet

De e knas som vi lever med de e verklighet
Folk ser mig som ett djur utan någon mänsklighet
De e vägen som vi valt där i 543
Nu ja sitter här på sis och skriver ett brev
Till grabbar som går igenom samma skit samma knas
Känner samma hat, där i kanten av stan
Folk tänker hur har vi kommit dit vi e
Lyssna noga ja ska berätta bre
Ja gick från botten till toppen från toppen till cellen
Allting går så fort när man lever denna karusellen
För ju äldre ju du blir ju större blir stressen
Ångesten växer o du dämpar denna pressen
Med boozen, habbar, linor eller silen
Du gick från äzi nu du sitter där helt sliten
Misstänkt o efterlyst av polisen
Helt instängd o man känner sig så liten
Man ser inget ljus, hittar inte vägen ut
Misär eller död i en kista om man har tur
De e så de e, i all ärlighet
De e våran verklighet

/A 543

Hotellet som ingen vill checka in

SIS Sveriges låsbara hotell där du får allt, förutom lur, para, gärisar, gähda.

Folk kallar d fängelse, fast Sverige d latch. 1 månad till sen ja gatch.

/ A Byn

Ett liv med och utan droger

När man har köpt sin drog (i mitt fall Cannabis) och ska använda den efter en längre tids uppehåll. Det finns inte ord att beskriva den känslan. Det är bättre än sex, socker, första ciggen på morgonen etc. etc.

Men det man håller kärt försvinner snabbare än vad man tror. Man kan förlora allt över en natt om man har otur. Så frågan är: Är det värt det för en drog?

Med facit i handen så är svaret, NEJ.

Men nu så känner jag att ett liv utan droger är så mycket svårare än ett liv med det. Jag har förlorat mina vänner, min tjej, min familj. Hur fan ska man reda ut det här?

Ge inte upp. Det kommer stunder då man bara vill skita i allt och ta dem drogerna som finns, vare sig det är Heroin, Morfin, Hasch, Benzo, Spice, Ecstasy etc. etc.

Men de stunderna går över, för att det är oftast en känsla. Och känslor kommer och går, livet är så, ibland kommer bra känslor och ibland så kommer det riktiga jävla skitkänslor. Jag sliter och kämpar för att reda ut min situation, men det är allt annat än lätt. En dag kanske jag lyckas och när den dagen kommer så kan jag vara stolt över det jobb som jag har lagt ner för att bli ren. Och inte nog med det, jag kanske kan hjälpa andra, definitivt min familj. Alltså min egna familj, när jag får egna barn och en egen kvinna.

Ge aldrig upp mina vänner!!!

// Ättling till Pablo Escobar

Ur askan in i elden igen men det vill jag ändra på

I ett mörkt rum lyser det en lampa under den står det ett bord i stål. Och mitt på bordet så ligger det en revolver. Jag tar upp den och siktar mot mitt huvud och trycker av. När jag vaknar så tänker jag vad fan kunde inte det vara på riktigt. Men det är inte det och man vaknar till att man lever i ett helvete också. Man ser att man är inne i sitt rum och för mej är det att gå ut. Och sköta sej som man ska. Men det är svårt allt jag vill är att kom från elden men det blir bara ur askan in i elden igen. Som det känns men det vill jag ändra på. men det går inte som det inte gör jag är fast här tills jag fyller 21 så det är 5 år kvar. För mej men jag vill inte det personalen är tröga ibland att man vill bara så huvudet i vägen. Men för mej är det att koma ihåg sin familj. Fast man har glömt bort hur de ser ut som det är. Jag har glömt bort hur min familj är och att bärby är knas som det är. Inget som är trevligt det är bara sköta dej. Men parssonalen är i vägen hela tiden som de är, men jag bitter ihop men det är svårt som det är. För att man vill bara slå in vätt i parsonalen men då vinner dom och man hamnar mer i elden som man gör. Fast man vill mer från elden som man vill men det är svårt man vill bara svärja och ställa till med kaos. Men det går inte den ända som kan få in vet i mej jobbar ibland som den gör. Och en har flyttat som den har gjort men det finns en som kan hjälpa mej ibland. Och det är en ungdom som är hjälpsam och det är skönt så tack.

//

Jag är 16 år nu

Jag är 16 år nu och mitt liv har varit ett paradiset men ändå ett helvete. Allt började när jag var liten. Det var mycket bråk mellan mamma och pappa. Det flesta bråken var på nätterna. Polisen kom till vår lägenhet i Göteborg. Pappa hade missbruk av droger och alkohol och gjorde en del förbjudna gärningar. Pappa satt inne och mamma var ensamstående. De enda jag hade var min morfar, mormor och mamma. Nu på senare tid har hela familjen det bra och alla ses. När jag blev runt 14,15 år så bytte jag skola fram och tillbaka jag började umgås med fel folk. Vi klippte moppar, gjorde inbrott och drack alkohol. Och om det var någon som sa något så drog vi alltid till med våld tills polisen kom. Efter ett tag i mitt liv i Göteborg så flyttade vi till ett ställe lite utanför Borås men mitt hjärta kommer alltid tillhöra 421. Vi flyttade på grund av mig, för att jag skulle komma bort från den dåliga miljön. Men det tänkte jag inte tillåta så jag tog bussen varje dag till Göteborg och drack och gjorde andra dumma saker. Efter ett tag kom socialen och hämta mig hemma i hemmet. De körde mig till Nereby avd Hällen. Där var jag i tre och en halv månad. Efter det kom jag till Långanäs behandlingsavdelning Brostugan. Där var jag i sju månader. Senare kom tingsrätten och jag blev dömd till åtta månader LSU så jag kom till Bärby. Här skall jag vara i åtta månader sen är jag hemma igen och då kommer jag vara den mest skötsamma ungen man kan vara. Jag vill även säga tack till personalen på Långanäs, saknar er.

// vH (421)

Sann kärlek från en äkta mamma.

Den 26e september gick jag upp, allt var som vanligt. Jag drog upp påsen på bordet, tog fram min iphone och busskortet. Sedan hackade jag fint upp pulvret och la upp en lång lina på mobilen, Jag snortade upp allting, jag väntade ett par sekunder, sedan kände jag ruset sakta men säkert komma. Även om jag var påverkad av amfetamin, så känner jag sveket, skammen och ångern djupt inom hela mig. Känslorna började ta över. Jag tänkte flera gånger, vad fan håller jag på med? Är det verkligen värt det? Även om jag visste att det inte var värt det så la jag aldrig av, beroendepersonligheten och mitt destruktiva tankemönster hade tagit över. Några minuter därpå hör jag mamma prata med någon i hallen, jag hör också att hon gråter, hennes röst kändes annorlunda. Jag hör mamma med sin uppgivna och sorgsna röst säga,

-Han är där inne.

Jag reagerade direkt, några sekunder senare stormar tre poliser in i mitt rum, jag förstod ingenting. Dem visiterade mig, och bad mig följa med till bilen. Jag frågade flera gånger vad dem höll på med. Det enda dem svarade var,

-Du ska till ett SiS hem i Uppsala.

Några timmar senare anlände vi till en halvstor ljusrosa byggnad. En utav ingångarna till byggnaden var som en stor gallerbur. Jag tänkte,

-Vart fan är jag?

Jag var fortfarande påtänd, så jag brydde mig inte så mycket. Jag gick in och fick klä av mig naken, sätta på mig kläder där

det stod avgiftning på. Det tog någon dag tills jag var nykter och insåg att jag verkligen var inlåst. Rutorna var tonade och det gick inte ens att kolla ut. Allt kändes förjävligt.

Nu har det gått ca 100 dagar sedan jag kom till Sirius Bärby i Uppsala. Jag är evigt tacksam för att min mamma ringde polisen morgonen den 26e september, verkligen mamma, det är kärlek och omtanke på riktigt. Att jag nu får möjligheten att bli drogfri, genomgå en tolvstegsbehandling, arbeta med mig själv och framför allt lära känna mig själv.

Vem är jag?

Om du mamma inte hade ringt polisen den där morgonen så skulle jag antagligen vara död nu eller levt kvar i en destruktiv, egoistisk och oempatisk värld. Jag vet inte hur jag ska tacka dig för att du tog mig ifrån den där äckliga världen. Hur ska jag kunna gottgöra dig? Den frågan ställer jag min själv väldigt ofta.

Jag är på god väg till att förändra min livsstil, ändra tanke-
mönster och handlingar. Det är tack vare dig mamma som jag har fått möjligheten till ett nytt och bättre liv, utan dig skulle det här inte vara möjligt, verkligen inte. Tack för att du gav mig möjligheten till att få ett nytt och bra liv mamma. Det är kärlek från en äkta mamma det, ärligt.

Jag vill bara säga till alla som hamnar på ett SiS ungdomshem, jag vet hur förjävligt det kan vara i början. Men ge det tid, era föräldrar eller socialsekreterare vill bara erata bästa, dem ger er en möjlighet att förändra era liv. Ta vara på den möjligheten!

Jag vill att du ska veta mamma, jag älskar dig otroligt mycket, från hjärtat.

//60243

Världen är för fin för att lämna den

Vad gör vi när allt faller ner fram för ens ögon. Vad gör vi när allt känns hopp löst vi faller också ner i allt annat som faller ner. Men varför? Livet är underbart det handlar bara om att njuta av den. Det händer att livet går ner men den kommer att gå upp också. Det handlar bara om att tro på livet och ge den en chans. Oavsett hur livet bli så kommer folk i ditt liv att lyfta upp dig. De kanske inte känns just då när du är nere men de kommer. Värden är för fin för att lämna den. Jag vet att det finns många som tänker att det inte finns något att leva för men det finns. Du kan leva för familjen. Om man inte hittar någon anledning alls så kan man leva för världen eller för framtiden.

//

Jag satt där

Jag satt där. I ett samtalsrum hos socialtjänsten. De sa att jag kunde bli placerad på ett behandlingshem frivilligt, att jag kunde lämna mitt hem, min mamma, mina katter. Men självklart så vägrade jag. Jag menar, vem skulle säga ja till att lämna sitt liv och flytta till något hem för knäppskallar? Inte jag, nej nej.

Senare samma kväll så kommer min mamma in på mitt rum och säger att hon och jag behöver prata. Jag satt och spelade League of Legends med mina bästa vänner och hade kul. Mamma sätter sig på min säng och säger till mig att lyssna. Jag tar av mig mina hörlurar och säger att jag kommer strax tillbaka till mina vänner via Skype.

”Jag fick just ett samtal från Socialtjänsten... Dom sa att du har blivit tvångsplacerad på ett behandlingshem, vi kommer hoppa på ett tåg imorgon bitti och åka till Uppsala.”

Orden var som ett svärd i mitt bröst. Jag kunde inte ens gråta, jag var så chockad. Jag hade blivit LVU-placerad på Bärby ungdomshem. Efter en stund av prat med min mamma så gick jag tillbaka till spelet, jag tog upp hörlurarna och sa att jag var tillbaka. Mina vänner märkte på min röst att något var fel, min bästa vän, vi kan kalla honom Ares, frågade mig vad jag och min mamma hade snackat om, jag kunde fortfarande inte riktigt förstå vad jag just hade hört, så jag sa att vi snackar om det sen.

Efter att vi hade spelat klart så började jag förklara vad jag och mamma hade pratat om, jag sa att socialtjänsten hade bestämt att jag skulle till ett ungdomshem för att jag hade psykiska

problem som jag behöver hjälp med. Senare kom en annan bra vän till mig in i samtalet, vi kan kalla honom Hercules, "Jag hörde att du ska norrut!" Det gjorde mig lite glad. Hur jobbig en situation än är så kan alltid Hercules skoja till det.

Dagen efter så var jag och mamma på Centralstationen i Göteborg och väntade på att socialtjänsten skulle dyka upp. SOC dök inte upp direkt, och dem hade biljetterna. Det tog flera timmar innan de dök upp, vi missade de två första tågen men hann med det tredje.

På den långa vägen upp till Uppsala så var jag fortfarande lite chockad, jag satt mest och tittade ut ur fönstret. Ibland pratade jag med mamma och SOC, dem undrade om jag var okej, jag svarade mest med ett "mm".

När vi kom till Uppsalas Centralstation så skulle vi egentligen leta upp en hyrbil som SOC hade fixat, men det slutade med att vi tog en taxi istället. Föraren av taxin förstod inte riktigt vart vi ville, jag var bara tyst medan SOC försökte förklara vart vi skulle. Taxi föraren hade ett exemplar av koranen liggandes i taxin och pratade halvdan Svenska.

När vi äntligen hittade rätt så var vi på en akutavdelning som låg i Sirius huset, Det är en lite separat del av Bärby. När jag kom in på avdelningen så fick mamma, jag och SOC sätta oss i ett rum och prata om regler, telefonnummer mm. Efter det tog de mina väskor och visade mig vägen jag skulle, jag fick några svarta SIS kläder samt ett par svarta InterSport tofflor. "Byt om" sa en stor mörk snubbe. Jag undrade om jag kunde gå in på toaletten och byta, det tyckte dem var okej. När jag kom ut så fick jag träffa de två andra killarna på avdelningen de verkade inte speciellt glada att se mig. Sedan fick jag se mitt rum som jag skulle bo i de nästa 5 dagarna, det var ett hyfsat litet vitt

sten rum med en säng och ett skrivbord som var fastborrade i väggen, fönstret hade galler, jag hade inte ens en egen dusch. Det såg ut som en fängelsecell. Det enda av mina grejer jag fick in på rummet var några manga-böcker jag hade med mig.

Efter 5 långa dagar så fick jag flytta till en riktig avdelning på Bärby, där fick jag gå igenom regler igen, sedan fick jag äta med de andra grabbarna, dem var en blandad grupp av killar. Den här gången fick jag ett lite finare rum, inga galler på fönsterna, egna nycklar till rummet, till och med en egen dusch.

Lite senare fick jag Ares på min telefonlista, och nu nyligen har jag fått Hercules på min lista. Jag pratar med dem ofta för att hålla humöret uppe och hålla kontakten. Det där svärdet i mitt bröst som jag pratade om finns inte längre, det försvann för länge sedan. Nu mår jag bra och jag är mer motiverad att gå i skolan än vad jag var innan, jag har till och med börjat kolla på fotboll och idrotta; två saker som jag trodde var omöjligt för mig innan Bärby. Sedan jag kom till Bärby så har jag börjat läsa mycket böcker, det har blivit ett intresse.

Min svensklärare ville att jag skulle skriva en sista mening för att avsluta det hela så here goes:

Bärby har gjort mig till en ny person. Yippee-ki-yay! ☺

Det var en regnig dag

Det var en regnig dag, och tunga moln hängde över den fridfulla byn samtidigt som vinden trängde genom husknutarna. Skarp blick bakom runda glasögon iakttar tyst flickan på färd mot en far som varit ständigt närvarande i sin frånvaro.

Flickan ringde på dörrklockan och tunga steg på andra sidan närmade sig dörren. Hjärtat slog allt fortare och hon kastade en blick bakåt och tvekade för en sekund. Det kärvade i låset och en obehaglig känsla for genom kroppen. Insiktens bittra verklighet närmade sig och flyktens sötma föreföll avlägsen. Dörren öppnades. Hon teg.

Där står han, hennes egen pappa. Han rynkade pannan, mumlade något som inte gick att tyda och släppte sedan in den lilla flickan i huset.

Där låg hon. All smärta hon kände. Det gjorde så ont, så fruktansvärt ont. Han hade kört iväg med bilen, och det han hade lämnat efter sig var nu en trasig liten själ som aldrig kommer kunna bli hel igen. Golvet hon låg på var kallt och hårt och hade lämnat ett dussin blåmärken efter sig på hennes lilla kropp. Det enda hon nu hade kvar var en söndersliten topp och en rosa vänsterstrumpa med blommor på som ännu inte förlorat greppet om hennes lilla fot. Hans andedräkt låg kvar som morgondisen under rusningstrafiken – hur hon än försökte, hindrade handlingens vattenstämpel henne från att ta sig därifrån. Det otänkbara hade öppnat portarna till helvetet och hur hon än försökte tänka, känna eller agera så brann hon.

//

Saknar dig min vän... A

Jag fick bara ett samtal...

Ett samtal.

Nu är du borta, gone, död, avliden.

Du var min bästa vän

BÄSTA vän, det menas att du var en bra vän och att jag, just jag. Jag saknar dig väldigt mycket nu, väldigt mycket. Mer än du någonsin kommer att förstå, mördad, mitt på skolan. Mitt framför alla, alla höll hoppet vid liv, till och med jag som inte visste något. Tiden på sis hade redan varit hemsk. Men detta var fan nog. Men det fanns inget jag kunde göra. inte ens säga hejdå, inte ett minsta hejdå. Ingen begravning, ingenting, horhus kallar jag det för.

Jag älskar dig

Jag saknar dig

Jag gillar dig

Jag tycker om dig.

Bäst, bäst är du.

80 år förkänner han, fängelse, livstid.

11 januari 2016

/Bella, Skåne

THE TRUE STORY

Håll huvudet högt för vi är där snart gillar inte livet med trubbel, våld föder våld. Bergsjön i mitt hjärta men det svarta smutsen gör det mörkt. I dessa fina gatorna bröder och bröder finns inte pengar kommer döda dig, ingen lyssnar på verkligheten spela tuff är inte nyckeln till firhet boyz. Intresseras av all med hög fart fina märkeskläder och brudar är tamam, döden hinner ifatt alla ett år närmare döden inget gratis här, mörker tar över finns ingen skönhet med här bara riktiga kämpare kan ta sig upp. Vänskap dödar backa dig hit och dit är inte sant, bara ditt egna kött och blod är med när fara händer, kriminalitet är inte värt en enda krona utsätta ditt liv för fara ha den dära tanken i skallen döden är nära. Vi är stämplade ghettobarn det enda jag har är mitt hjärta och mina bollar i den här kalla världen verkligen svider därför tar lögnen över.

//

Det livet jag levde förr var inget bra

Det livet jag levde förr var inget bra. Jag hamna på SIS i tre månader dom månaderna kändes som år men tack vare en underbar tjej på kompassen så lyckades jag rätt bra. Utan henne där så hade jag gått under. Och utan mina vänner och familj som stöttat mig i allt så blev allt bra och nu ska jag flytta tillbaka till mitt gamla HVB-hem och ska verkligen inte sumpas den chansen. Min familj och mina vänner förtjänar inte mer skit från mig men trots allt så stannar dom kvar.

Pappa: tack för allt du gjort för mig, jag lovar att du inte ska behöva ta nån mer skit mer utan dig hade inget gått. Du stötta mig när det va som värst och ännu gör du det. Nu när jag insatt alla fel jag gjorde och att man inte kunde leva så som jag gjorde så verkligen lovar jag dig att aldrig mer svika dig. Du är världens bästa pappa. Älskar dig.

Bästa vän: Du stod kvar vid min sida oavsett vad. Du grät med mig du va glad med mig du är världens bästa på denna jord. Älskar dig

E:H

Det löser sig

6 år har passerat som ett skott.

15 placeringar och begått massa brott.

Tagit alla droger du kan tänka dig.

Är förvånad att döden inte har hämtat mig.

Sjukt vilken tur man har haft mannen.

Vaknat upp i ambulansen med slangar i armen.

Vilket liv, sitter tid.

Dämpar min ångest och dricker sprit.

Tillsammans med benzo med blandade känslor.

Man förvandlas till nått annat och behandlar massa människor
som skit och man sviker sin familj.

Men försöker tränga bort det med weedet man andas in.

Sim-salabim, allting eskalerar.

Drogerna serveras, det blir svårt att hantera.

Man tror man kan balansera men man faller tillslut.

Skakar galler in och ut, mannen livet är sjukt.

Men det löser sig.

// David gbg

Om Gud

Det finns inte Gud, tänker jag. Jag tänker:

- en gud hjälper hungriga människor att få mat och vatten
- en gud har bra regler
- en gud bombar inte människor
- en gud svarar när människor ropar
- en gud startar inte krig

Varför lyssnar inte Gud på människor som sitter i rullstol?

Varför lyssnar inte Gud på barn som har cancer?

Jag tänker att Satan inte finns. Människor är Satan. Inte alla. Det finns bra människor. Bra människor hjälper andra människor. De tänker inte bara på sig själva.

Jag tror inte på Gud och inte på Satan. Jag tror på ingenting. Vi lever och när vi dör... nothing.

Jag frågar: om Gud gjorde människorna – vem gjorde Gud?

/Driss

Statens institutionsstyrelse, SiS, är en statlig myndighet som bedriver individuellt anpassad tvångsvård för ungdomar och för vuxna med missbruk. Det är förvaltningsrätten som beslutar om tvångsvård efter en begäran från socialtjänsten. SiS särskilda ungdomshem tar emot ungdomar med psykosociala problem, missbruk och kriminellt beteende. Ungdomarna får vård med stöd av lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU). De har ofta fått frivilliga öppenvårdsinsatser på hemmaplan, vård i familjehem eller på privata behandlingshem innan de placeras hos oss.

Majoriteten av ungdomarna placeras akut för att bryta ett destruktivt beteende. De stannar några veckor och går sedan vidare, till exempel till familjehem. Ibland vill socialtjänsten ha en utredning innan man beslutar om fortsatt vård och behandling. Särskilda utredningsteam utreder den unges behov och ger en rekommendation om fortsatt behandling. Det kan handla om vård i till exempel privat behandlingshem (HVB-hem) eller på något av våra särskilda ungdomshem.

Alla ungdomar som vårdas på våra ungdomshem får en individuell behandlingsplan som personalen tar fram tillsammans med den unge, familjen och socialtjänsten.

Ungdomarna hos oss har samma rätt till skola som andra jämnåriga. SiS skola följer läroplanens kunskapskrav och har en lärartäthet som ger oss goda förutsättningar att tillgodose elevernas individuella behov.

Målet med vården på de särskilda ungdomshemmen är att den unge efter en tid ska gå vidare till frivillig vård i öppen form, till exempel i familjehem eller HVB-hem, eller återvända till sitt eget hem.

I de intervjuer vi gör med ungdomarna när de skrivs ut från institutionen tycker en majoritet att de har fått hjälp med de problem de velat ha hjälp med.

På några av våra ungdomshem vårdas ungdomar som har begått allvarliga brott och av domstol blivit dömda till sluten ungdomsvård enligt lagen om verkställighet av sluten ungdomsvård (LSU). Straffet varierar mellan fjorton dagar och fyra år. Under tiden hos oss får ungdomarna behandling med fokus på kriminalitet.

Klienterna på SiS LVM-hem har allvarliga problem med missbruk av alkohol, narkotika, läkemedel eller blandmissbruk. De får vård med stöd av lagen om vård av missbrukare i vissa fall (LVM).

Läs mer på SiS webbplats www.stat-inst.se

Jag hoppas att jag kommer hem snart är en bok skriven av elever på SiS ungdomshem. Många av ungdomarna har en bristande skolgång, ett förflutet med droger eller kriminalitet och en misstro mot andra människor och mot samhället.

Att de ändå öppnar upp och börjar dela med sig av sina berättelser och tankar inför framtiden är inte bara ett stort steg för den unge själv utan också grundläggande för att vi ska kunna ge hjälp att bryta ett destruktivt mönster eller en svår livssituation.

I den här boken får du en inblick i dessa fantastiska tonåringars fantasier, vardag och framtidshopp. Allt skrivet av ungdomar placerade hos SiS med deras egna uttryck, språk och ordval.

Den här boken får inte säljas men du kan beställa den gratis från www.stat-inst.se.

ISBN 978-91-87053-37-5